SARA ORWIG

Străfulgerat DE IUBIRE

Colecția
LUCKY IN LOVE
Norocos în dragoste

SARA ORWIG

STRĂFULGERAT DE IUBIRE

Traducere de
Maria Alexandru

EDITURA CEZARA

Coperta: VASILE SOCOLIUC

Tehnoredactare computerizată şi
servicii editoriale: LOGOS® s.r.l., Bucureşti

Traducerea s-a făcut după
Sara Orwig, *Lightening Season*,
Zebra Books, 1993
Zebra Books sunt publicate de Kensington Publishing Corp.
© 1993 by Sara Orwig
PENTRU VERSIUNEA ÎN LIMBA ROMÂNĂ, TOATE DREPTURILE APARŢIN EDITURII *CEZARA*

Pentru
Hannah Elaine Slater

CAPITOLUL UNU

— Noapte bună, bunicule! Am să plec şi eu îndată, zise Samantha Bardwell stând la uşa din spate a micuţului restaurant Bardwell.

Nu era aprins decât un singur bec, ale cărui raze formau un cerc luminos pe pământ. De la tonomatul instalat în sala de biliard, în clădirea alăturată, răzbătea o muzică abia perceptibilă.

— Munceşti prea mult, draga mea, îi spusese Asa Bardwell bătând-o uşor pe umăr înainte de a pleca.

Dându-şi la o parte câteva şuviţe de pe faţă, Samantha zâmbi şi se întrebă de câte ori repetaseră acest ritual. Când el se îndrepta deja pe aleea prăfuită, Samantha avu o strângere de inimă. Umerii îi erau şi mai aplecaţi, picioarele şi le târa, pălăria veche îi alunecase într-o parte şi părul alb îi ieşea de sub ea. Îl urmărea cu nespusă dragoste. Ar fi vrut ca bunicul să nu mai muncească atât de greu. La cei optzeci de ani, ar fi trebuit să se bucure de o pensie şi de puţinele zile care-i mai rămâneau.

Suspină, intră în local şi închise uşa după ea. Gândindu-se ce multe greutăţi avea familia lor,

începu să numere încasările. Cu capul plin de tot felul de griji, se uita fix la teancurile de bani mototoliţi şi la fişicurile de monede. Erau patruzeci şi opt de dolari şi douăzeci şi trei de cenţi, iar Asa îi dăduse şi chiria de la sala de biliard. La un loc, sumele nu ajungeau pentru ca amândoi fraţii ei să înceapă tratamentul la stomatolog. Nu avea cum să o scoată la capăt. Samantha strânse buzele şi îşi şterse ochii umezi. Trebuia să existe o cale de a-şi extinde afacerile, chiar dacă deocamdată nu întrevedea nimic. Experimentase o nouă reţetă de fripturi la grătar. Propusese un meniu nou, cu preţuri scăzute şi porţii mari. Dar barul lor nu avea cum să scoată clienţi de unde nu erau, căci Salido se transformase de mult într-un târguşor.

Vârî banii într-un săculeţ, ca să-i depună la bancă în drum spre casă. Un lucru tot era bun – la zece, într-o noapte de joi putea să umble fără teamă cu cei patruzeci şi opt de dolari în buzunar. Salido, orăşel din Oklahoma, arăta ca bântuit de fantome la acea oră, în ciuda faptului că cei şapte sute şaizeci şi patru de locuitori ai lui nu păreau deloc nişte fantome.

Intră în cămară să pună la loc un borcan cu murături. Dar, cu un scârţâit lugubru, uşa se pocni în spatele ei. Samantha aşeză murăturile pe un raft şi se uită la firavele lor provizii. Nici nu aveau nevoie de un spaţiu prea mare ca să-şi depoziteze alimentele; tot ce era de primă necesitate încăpea într-un dulăpior. Îşi amintea de copilărie, când Asa o lua cu el la bar. Îi plăcea să intre în cămară şi să-şi plimbe degetele pes-

te borcanele strălucitoare. Revedea în minte tot felul de recipiente: borcane mari cu roşii, sticle galbene cu ardei, borcane verzi cu pepeni muraţi, sticle cu compot de piersici – în sfârşit, o abundenţă de mâncăruri apetisante.

Cu un suspin, se întoarse la uşă şi încercă să o deschidă, dar nu reuşi. Încruntându-se, începu să smucească de clanţă.

Uşa se încuiase singură. Îşi aduse aminte că voise s-o repare, dar fusese nevoită să treacă şi această cheltuială pe lista celor care se amână. Zgâlţâi mai cu forţă de clanţă, dar nu reuşi altceva decât să rămână cu ea în mână.

— O, nu...! exclamă cuprinsă deopotrivă de neputinţă şi de mânie.

Picioarele o dureau de atâta stat în picioare, îşi făcea o mie de gânduri din cauza banilor şi, acum, iat-o blocată în cămară!

Cea mai apropiată persoană era omul de la sala de biliard din colţ, dar de acolo, peste zgomotul tonomatului, n-ar fi auzit niciodată strigătele ei. Alături, între sala de biliard şi barul lor, era o clădire părăsită. Se uită la ferestruica de deasupra rafturilor. Samantha era subţirică, avea şoldurile înguste, dar ferestruica era numai o idee mai mare decât o gură de aerisire. Cârligul era sus, sub tavan, iar geamul se deschidea oblic în afară. Putea oare să se strecoare prin aşa ceva? Mai ştia, apoi, că ferestruica nu mai fusese deschisă de ani de zile – dacă o fi fost vreodată.

Sprijinindu-se, păşi cu grijă din raft în raft, se cocoţă până sus împingând borcanele din calea ei. Ultimul raft era prăfuit, căci rar mai era folosit,

şi nu avea pe el decât câteva cutii cu fasole. Era numai cu patru picioare mai jos decât tavanul micuţului restaurant construit pe la 1890. Fereastra părea tare mică, dar Samantha nu avea de gând să-şi petreacă noaptea în cămară.

Se propti în geamul deschis, se întoarse pe burtă şi se vârî în el de-a-ndoaselea, cu picioarele înainte. Aerul rece al nopţii pătrunse în cămara sufocantă. Îşi împinse mai mult picioarele în afară, până când coapsele ei atinseră uşorii ferestrei. Începea să fie tot mai greu să treacă mai departe.

Samantha se împinse, dar îşi dădu seama că locul era prea strâmt. Pulpele îi erau prinse într-o poziţie incomodă. N-o să poată niciodată să-şi treacă prin spaţiul acela îngust şi umerii. Încercă să intre înapoi, dar nici asta nu se mai putea. Rămăsese înţepenită!

— Ajutor! strigă ea. Hei, nu aude nimeni?! ţipă şi mai tare, împingându-se în rafturi şi bâţâindu-se, doar-doar s-o trage singură de acolo. S-a luptat, a dat din picioare, s-a împins şi s-a zbuciumat, dar fără nici un folos.

S-a auzit un huruit de motor şi a început să dea şi mai tare din picioare. Poate dă cineva cu ochii de ele! Ştia că, de strigat, striga degeaba, nu putea fi auzită din cauza motorului. Huruitul a crescut şi apoi a încetat.

— E un stil al naibii de interesant de a pleca spre casă, remarcă o voce bărbătească gravă. Sau poate şterpeleşti ceva de pe aici?

— Am rămas înţepenită.

— Mă duc înăuntru, zise bărbatul.

— Nu poţi să intri, uşa e blocată, ţipă ea.

O făcuse cu disperare, vrând să sublinieze că nu dorea să-şi petreacă noaptea înfiptă în fereastra de la cămară.

Din partea bărbatului nu veni nici un răspuns. Unde se dusese? Să alerteze departamentul pompierilor? Auzi apoi hărmălaie, cineva izbea cu piciorul în uşa de la cămară. Din ea se sfărâmară bucăţi care, în cădere, ajunseră până la rafturi.

Un bărbat înalt, brunet îşi făcu apariţia. Umerii lui largi dominau cămara, iar ochii negri şi vii licăreau amuzaţi. Samantha simţi o căldură ridicându-i-se dinspre gât spre ochi. Prezenţa aceasta atât de masculină o făcu să-şi dea şi mai bine seama de situaţia în care se afla, deşi era ultimul lucru de care ar fi vrut să-şi amintească. În chiar acea secundă îl recunoscu: era unul dintre fermierii din partea locului, pe nume Jake Colby.

El surâse şi păşi în spaţiul strâmt. Mâinile lui calde îi cuprinseră pieptul şi, dintr-o smucitură, Samantha fu eliberată.

— Mulţumesc mult, zise ea frecându-şi coapsele. Închise apoi fereastra şi se răsuci ca să poată sări jos. Bărbatul o prinse din nou strâns de talia delicată şi, cu un balans, o ajută să aterizeze pe podea.

— Mulţumesc, am crezut că o să pot să mă strecor afară.

— Eu de-abia dacă mi-aş putea vârî un picior prin ferestruica asta, observă el râzând.

Ea îi răspunse cu un zâmbet, simţindu-se însă îngrozitor, căci îşi dădea seama că are părul răvăşit şi că toată, de la frunte până la bluza roşie şi la blugi, e plină de praf.

— Uşa s-a trântit în spatele meu şi s-a blocat. Când am încercat s-o deschid, am rămas cu clanţa în mână. Nu prea mă încânta ideea de a-mi petrece noaptea aici, aşa că am încercat să sar afară.

— Trebuie să fii din familia Bardwell, zise el dând din cap şi râzând.

— Mă cheamă Samantha. Tu eşti Jake Colby?

— Exact, recunoscu el întinzându-i mâna.

Ea se uită întâi la degetele pline de praf, îşi răsuci apoi mâna să se uite şi la palmă. Bărbatul o străfulgeră cu o privire curioasă, tipic masculină. Cu un zâmbet pe buze, îi prinse mâna în mâna lui, în pofida prafului abundent, strângându-i-o cu căldură şi energie.

— Am să-ţi pun uşa la loc, căci am cam terminat-o când am izbit s-o deschid.

— Nu e nevoie, zise privindu-l în ochii negri, hotărâţi, în care jucau umbre adânci.

— Insist să plătesc ce am stricat, zise el înclinându-şi capul pentru a o studia. Caut să-mi amintesc... parcă nu e mult de când erai la colegiu.

— E mai mult decât îţi închipui, remarcă ea sec. Numai de când am terminat au trecut deja trei ani.

În timp ce vorbea, realiză cât de aproape stăteau unul de altul în cămara aceea strâmtă. Jake Colby era la numai câţiva centimetri de ea, privind-o cu ochi curioşi. Apoi îşi aminti că era un bărbat divorţat.

— Nu prea te-ai mai arătat prin oraş.

— Da, vin rar pe aici. A trecut o lună de când am fost ultima oară. Nu ţi-am văzut maşina.

— Merg pe jos. Nu locuim departe, iar în Salido nu mă paşte nici un pericol.

— De acord, dar o să te duc eu cu maşina, zise el şi se dădu într-o parte ca să o lase să treacă, apoi trase în urma lui uşa care scârţâi jalnic şi se sprijini strâmb în clanţă.

Jeanşii decoloraţi îi scoteau în relief picioarele musculoase. Cizmele negre, prăfuite erau zgâriate. Pălăria Stetson îi era dată pe spate, ca şi când s-ar fi pregătit să spargă lemne.

— Am să trimit mâine pe cineva să o repare.

— Chiar vrei să...

— Nu discut! Hai să mergem! Ce-ai zice dacă în drum spre casă ne-am opri să bem o bere?

Samantha încercă să-şi aducă aminte când i se făcuse ultima dată o asemenea invitaţie. Într-o clipită, toată oboseala se risipi.

— Da, mulţumesc. Trebuie însă să trec pe la bancă să depun banii, explică ea ridicând sacul cu încasările.

— Sigur.

Ieşiră, ea încuie uşa şi se sui în camioneta lui, marca Ford. Jake închise portiera pe partea Samanthei şi ocoli maşina ca să suie pe partea cealaltă. Pălăria era tot dată pe spate, lăsând să se vadă părul negru şi ondulat. Fusese salvată de un bărbat foarte atrăgător, dar ea se simţea de parcă ar fi fost o piersică uitată doi ani într-o sticlă pe raftul de la cămară. O sticlă care se prăfuise complet între timp.

— Mă mir că te-ai întors aici după colegiu.

Mişca puternic din maxilar, ceea ce îi accentua şi mai tare obrajii supţi. Samantha îşi mută

privirea la strada largă, pavată, goală, străjuită de clădiri vechi, care o făceau să pară o imagine de film. Această singură stradă largă era drumul principal al oraşului. Alte trei străzi alergau paralel cu ea la est şi alte şase, la vest, toate străjuite de copaci înalţi – ulmi, stejari, sicomori.

— Nu mi-am propus să rămân în Salido.

Îşi ridică părul de pe ceafă ca să simtă boarea rece de martie. Când se întoarse din nou spre el îl surprinse că o studia.

— Într-o zi, sper să plec într-un oraş. După ce am terminat studiile, familia a avut nevoie de mine. L-am ajutat pe bunicul să ţină barul. Pe tot timpul colegiului am visat la o carieră în marketing sau publicitate, deşi acum vând fripturi la grătar.

— Ai un prieten? Probabil că nu locuieşte în Salido.

— N-am timp liber ca să-mi permit să am un prieten, răspunse instantaneu, gândindu-se câte ore muncea pe zi şi uitând aproape de Jake Colby.

— Dar îţi iroseşti viaţa, constată el blând, cu o voce care o învălui, făcând-o să devină din nou conştientă de prezenţa lui. Ce a făcut familia ta cât ai fost la colegiu? S-a descurcat şi fără tine, nu-i aşa?

— S-au înglodat în datorii. Tata a făcut multe datorii înainte de a muri într-un accident de maşină. Mama a murit de hepatită. Bunicul nu a reuşit să facă tot ce ar fi vrut, săracul, iar Bernie, fratele meu de şaptesprezece ani, a încercat să-l ajute, fără să reuşească mare lucru. Ceilalţi doi fraţi erau prea mici atunci ca să poată să facă

altceva decât unele cumpărături şi să ducă gunoiul. Tom are şaisprezece, iar Myra paisprezece.

— E destul de mare diferenţa de vârstă dintre tine şi fraţii tăi.

— După ce m-a născut pe mine şi până să vină pe lume Bernie, mama a pierdut trei sarcini. Iar eu mă simt, acum, într-un fel, mama lor. Se străduiesc să ajute şi ei, micuţii, cât pot. Toţi muncesc, ca să-şi procure bani pentru haine. Şi muncesc şi acasă, băieţii cosesc iarba din curte, Myra face o mulţime de treburi în gospodărie.

— Vrei să le dai un telefon să le spui că eşti cu mine? zise întinzându-i un telefon celular.

— Nu, zise ea izbucnind în râs la această idee.

— De ce? Să nu se îngrijoreze că te-a atacat cineva în drum spre casă, zise el aruncându-i o privire în care se citea curiozitatea.

— În Salido nimeni nu atacă pe nimeni. Şi apoi mi se întâmplă de multe ori să întârzii la bar. Bunicul şi băieţii se culcă şi nu i-ar trezi nici un cutremur. Niciodată nu s-au îngrijorat din pricina mea. Sora tatei, care a rămas văduvă, locuieşte cu noi. Unchiul Charles a murit acum unsprezece ani. Mătuşa Phoebe e moartă după filme, aşa că noaptea urmăreşte programele de telecinemateca.

Jake trase maşina într-o parcare din zona unde clădirea băncii îşi înălţa cu semeţie cele trei nivele deasupra restului clădirii, pe un singur nivel, care găzduia birourile. Banca fusese construită în 1890 şi după numai trei ani înfiinţase deja un serviciu de depuneri pe timp de noapte. Jake Colby întinse mâna către Samantha:

— Am să mă duc să-ţi depun eu banii.

Înaintă de-a lungul zidului cu paşi mari şi strecură pachetul prin deschizătura ghişeului. Era uscăţiv, dar bine făcut, iar haina ecosez cu mânecile suflecate lăsa să i se vadă muşchii puternici. O fi vreo femeie în viaţa lui? se întreba Samantha. Nu apucă să-şi răspundă, fiindcă Jake, instalat înapoi pe scaunul maşinii, o privi şi zise:

— Locul cel mai apropiat unde găsim o bere bună, la ora asta târzie, este Monroe. De acord?

Oraşul studenţesc Monroe era la douăzeci de mile depărtare şi, cu populaţia lui de nouăspre-zece mii de locuitori, era un oraş mare comparativ cu Salido. Ea se uită în ochii negri ai lui Jake şi aprobă:

— De ce nu?

Jake râse dezvelindu-şi măselele şi caninii albi şi strălucitori. Dădu maşina cu spatele ca să iasă din nou pe stradă şi într-o secundă porneau deja spre nord. Trecură pe lângă câteva case cu etaj, cele mai multe cu ferestrele luminate. Aceste cămine din epoca victoriană trăiseră şi zile mai bune şi încă mai păstrau ceva din măreţia de odinioară. O luară apoi pe strada care ducea la clădirea gării, unde nu sosea mai mult de un tren pe săptămână şi unde acum erau doar vagoane de marfă.

— Când sunt acasă întotdeauna mă simt de parcă m-am întors în timp. Orăşelul ăsta e pierdut în pacea imensă a preeriei. Lumea pare departe, departe de Salido.

— Ar trebui să vii la ferma mea. Acolo lumea e şi mai departe. Am însă nevoie de liniştea

asta. Cred că tu nu tânjeşti după aşa ceva. Te-ai obişnuit să lucrezi toată ziua la bar.

— Îmi place să lucrez cu oamenii. Dar câteodată nici nu ies din bucătărie dacă nu are cine să mă ajute la gătit.

Mergeau în noapte şi un vânt aspru şuiera prin ferestre. Stelele străluceau deasupra capetelor lor şi câmpurile verzi se zăreau pe mile întregi sub lumina argintie a lunii. Samantha se simţea acum mulţumită, relaxată, uitase de banii de care aveau nevoie Bernie şi Tom, de încasările de la bar, că bunicului îi trebuiau ochelari noi. Bănuia că bunicul n-ar fi scăpat azi aprinzătorul în foc dacă ar vedea bine lucrurile cu care umblă.

La un moment dat, Jack dădu drumul la radio.

— Îţi place muzica country?

— Sigur, răspunse gândindu-se la colecţia ei de Bach, Beethoven şi Chopin. Dar vocea lui Waylon Jenning care se auzea acum avu darul să o relaxeze şi mai tare.

— Ştiu ce trebuie să facem – ce-ai spune de un pas de doi?

— N-am mai dansat de atâta vreme... zise scuturând din cap.

— Glumeşti? zise el neîncrezător ridicând din sprâncene cu o privire întrebătoare, de parcă Samantha ar fi fost o arătare rarisimă dintr-o specie nemaivăzută până atunci. Trebuie să reparăm această lipsă, domnişoară Ahtiata-după-Muncă.

— O să te calc pe picioare.

— Prin astea nu simt, arătă el spre cizme.

Câteva minute mai târziu, erau lângă o clădire lungă, retrasă câţiva iarzi de la şosea. O mulţime

de maşini erau parcate până în şosea. Pe o firmă luminoasă stătea scris: La Bill. Bere şi Muzică.

Când sări din camionetă, Samantha auzi muzica dată tare. Intrară în clădirea aceea lungă, întunecoasă, plină de fum şi înţesată cu studenţi. În fund, o formaţie – ghitară electrică, tobă şi contrabas. Era îngrămădeală, iar dansatorii înconjurau camera în pas de doi. Fără prea mare efort, Jake puse mâna pe o masă şi imediat ce băură berile reci din faţa lor o apucă pe Samantha de încheietura mâinii şi o trase pe ringul de dans.

Îi puse o mână pe mijloc. Degetele lui răsfirate graţios pe spatele ei cald o făcură să se înfioare de plăcere. Şi să-şi dea seama încă o dată cât de neîngrijită era ţinuta ei. Hainele îi erau boţite şi pline de praf, părul îi era în neorânduială, pe când el arăta mai proaspăt decât o trufanda. Se mişca mlădios şi ea ţinea pasul în ritmul lui.

Privirea lui o căuta pe a ei, insistentă ca a unui profesor care-şi fixează elevul la un examen. Remarcă felul în care, în timp ce o urmărea, Jake îşi unduia şoldurile şi îşi mişca picioarele lungi. Era sexy, viril. O impresiona acest bărbat înalt care era un atât de bun dansator. Legănarea lină a şoldurilor, alunecarea delicată a paşilor lui o făcea să fie altă femeie. Această seară îi aducea o bucurie de multă vreme neîncercată, pe care o savura din plin. I se părea că visează. Avusese o zi lungă şi obositoare, iar acum, uite, dansa! Pe negândite, într-adevăr, dansa. Evadarea asta din rutina cotidiană i se părea la fel de ciudată ca şi cum s-ar fi lansat în zbor spre Lună.

După trei cântece, Jake a prins-o de mână şi s-au aşezat la masa lor.

— Mincinoaso, i-a zis el aplecându-se peste masă ca să fie mai aproape de ea. Ziceai că te sperie să dansezi şi uite că nu m-ai călcat nici o dată pe picioare.

— N-am mai dansat country de nu mai ţin minte. *Viaţa* mea e la bar.

— În fiecare zi?

— Şapte zile din săptămână şi şase nopţi.

— Şi liber când ai?

— Numai duminică seara.

— Hai să luăm masa de seară împreună duminica asta! zise el privind-o fix.

Şi ea se uita ţintă la el. În viaţa ei nu prea era loc pentru întâlniri. Când se suise în camioneta lui nu se gândise la nimic altceva decât la cele câteva ore imediat următoare pe care aveau să le petreacă împreună. Ştia familia Colby, chiar pe Jake îl cunoscuse cu mult timp în urmă, dar nu foarte bine.

— Ai divorţat?

— Da. Şi am o fetiţă, Melody, spuse el cu o voce schimbată, cu un ton cald care nu lăsa nici o îndoială că Melody era ceva deosebit în viaţa lui. Are patru ani.

Căută în buzunarul de la spate al pantalonilor, scoase portofelul, îl deschise şi trase de acolo o fotografie.

— I-am făcut-o acum două luni.

Samantha văzu o fetiţă numai zâmbet, cu părul negru şi cârlionţat, ca al tatălui ei. Şi ochii îi avea tot negri, ca el.

— E drăguţă. Seamănă cu tine.

— Nu prea...

— Ba da, are ochii tăi, părul ondulat ca tine.

— Am luat o bonă să stea cu Melody, doamna Latham.

Luând poza de la Samantha, degetele lui calde îi atinseră din nou mâna. Şi iar o impresionă această uşoară atingere.

— Vrei să iei masa cu mine?

— Da. Mi-ar face plăcere, zise simţind un fior în inimă când privirile li se întâlniră.

Avea o privire puţin tulburată şi asta o făcea să simtă că îi făcea curte. Sau felul direct în care i se adresase făcea ca imaginaţia ei să o ia razna?

În locul muzicii country începuse acum un rock îndrăcit. Jake o trase iute pe ringul de dans.

— Îşi place să dansezi?

— Sigur... întotdeauna mi-a plăcut, zise ea şi începu să ţopăie, să se mişte încoace şi încolo pe ring. El se apropie de ea, aproape împiedicând-o să mai danseze.

— Cum te distrezi de obicei, Samantha? întrebă încet, cu vocea uşor răguşită, tărăgănată, atât de specific sudică.

Remarcă schimbarea din glasul lui, nuanţa uşor gravă a întrebării. Ştia că flirtează şi asta îi făcea plăcere.

— În afară de bar nu am alte preocupări, răspunse întrebându-se ce fel de om era.

Cum l-ar putea califica? Nu-şi amintea să fi auzit prea multe despre Jake, prietenii ei nu-l pomeneau. Dar asta se întâmpla probabil din cauză că el era mai mare decât ei.

Mâna lui, ieşind din cămaşa roşie, îi atinse slab, aproape imperceptibil, gâtul. Samantha îşi dădu seama că ar fi vrut ca acest scurt contact să fi fost o mângâiere prelungă pe pielea dezgolită. Atracţie carnală i se părea termenul cel mai potrivit pentru puterea emanată de acest bărbat.

— Deci pot să te scot din bar duminică seara.

— Tot ce e dincolo de bar e extraordinar pentru mine, replică ea privindu-l recunoscătoare.

Voia să se mişte în cele mai nebuneşti ritmuri, să danseze în jurul lui, să fie veselă. Cureaua lui Jake, cu catarama care lucea slab în lumină, îi atingea uşor mijlocul. Se răsuci şi începu să se învârtească în jurul lui. Când ajunseră din nou faţă-n faţă, îi surprinse privirea pe talia ei. Apoi el îşi săltă capul pentru a se uita în ochii Samanthei. Fără nici un dubiu, o căutătură senzuală. Inima Samanthei o luă razna. Jake Colby era un bărbat atrăgător, sexy.

Au rămas pe ringul de dans o oră încheiată. Când s-au întors la masă, era înfierbântată şi sufla greu. Jake îi prinse mâna.

— Gata, mergem?

Samantha dădu din cap în semn de încuviinţare, iar când îşi aruncă ochii la ceasul din spatele barului fu mirată să constate că era unu şi jumătate. Timpul zburase. Ieşiră şi muzica amuţi atunci când el răsuci cheia în contact şi acceleră pornind înapoi, spre Salido. Un vânt rece sufla prin părul ei, dar se simţea liniştită, bucurându-se de noapte, simţind intens, în toţi porii, mirosul nou şi ciudat al bărbatului de lângă ea, a cărui prezenţa o tulbura.

— Stau pe strada Stejarului, la numărul 400.

— Ştiu unde e casa ta.

— Cred că ştii totul despre ai mei.

— Am fost prieten cu bunicul tău. Când eram puşti mă lua cu el la pescuit.

— Da?! făcu încercând să dezgroape din memorie vreo imagine în care el apărea pe la ei pe-acasă. Nu-mi amintesc de tine.

— Mulţumesc, zise el râzând.

— Iartă-mă, se scuză pufnind în râs. Cred că a fost cam de multişor.

— Am vrut să te necăjesc. Tu erai un bebeluş pe atunci, eu sunt mult mai mare decât tine.

— Am douăzeci şi şapte de ani şi tu trebuie să fii cu vreo patru ani mai mare.

— Mai pune! Am treizeci şi trei, deci când eu aveam şapte ani şi mergeam la peşte, tu făceai cozonăcei în nisip.

Era atât de viril, atât de bine făcut, că Samantha nu şi-l putea închipui ca băieţel de şapte anişori. El opri maşina chiar în faţa casei cu etaj, în stil victorian. Porticul se întindea pe toată faţada, deasupra uşii având o parte mai înălţată, uşor înclinată. La parter se vedea lumină.

— Ai tăi stau aşa târziu la televizor?

— Da, mătuşa Phoebe se uită în fiecare noapte la filme. Vino înăuntru, dacă vrei. Sâmbăta şi fraţii mei, Bernie şi Tom, stau cu ea. Bunicul nu, el e un matinal. Aşa că din zori şi până noaptea târziu la noi arde lumina. Vrei să vii înăuntru?

— Nu, mulţumesc. Astă seară, nu. Trebuie să mă întorc la fermă şi sunt patruzeci de mile până acolo.

Se răsuci în scaun ca să fie cu faţa la ea, sprijinindu-şi braţul pe spătar, uitându-se la părul ei şi jucându-se cu el între degete.

— A fost o seară frumoasă.

— Mulţumesc, Jake, a fost într-adevăr o seară frumoasă.

— Cât de devreme deschizi barul mâine dimineaţă?

— De obicei mă duc pe la şase, avem câţiva clienţi care iau la noi micul dejun, zise simţind cum degetele lui îi răsuceau o buclă şi îi atingeau uşor urechea şi văzându-l cum o studia cu atenţie.

— O să poţi să te scoli aşa devreme mâine dimineaţă?

— Da, o să pot. Câteodată, am de făcut vreun comision dimineaţa, dar bunicul se descurcă şi singur.

— Cred că e timpul să mai ieşi din când în când şi să te mai şi distrezi.

Dădu din umeri şi se uită în altă parte, gândurile fugindu-i din nou la încasările şi la problemele ei.

— Sunt mult prea ocupată ca să-mi permit să visez la plimbări.

El îşi mişcă degetele pe obrazul şi pe gâtul ei şi această uşoară atingere o aduse, cu toată fiinţa, înapoi la bărbatul de lângă ea. Când se întoarse şi dădu de privirea lui gravă, gândurile legate de bar se risipiră. Pulsul i se acceleră când se cufundă în ochii lui negri. Jake se uita insistent la gura ei şi ţelul lui evident o făcu să i se taie respiraţia.

Mâna lui alunecă pe ceafa ei şi o trase încet spre el. Fu un moment de ezitare în care se uitară unul la celălalt. Samantha dorea sărutul acela; inima bătea să-i spargă pieptul gândindu-se la cum avea să fie. Buzele lui se apropiară de ale ei, încet, scurt, o atingere fulgurantă care îi răscoli simţurile şi o făcu să dorească ceva mai mult.

Când inima începu să zvâcnească nebună, Samantha închise ochii. Mâna lui coborî lin şi-i cuprinse talia, gura lui o acoperi pe a ei, presând-o tare cu buzele, ca şi cum ar fi vrut să pună stăpânire pe ea.

Limba lui se juca pe buzele ei, i le mângâia, i le lovea uşor şi gura ei se deschise sub gura lui. Într-o atingere caldă, limba lui se strecura în gura ei. Căldura i se răspândi în vene, coborând adânc în ea, făcând-o să simtă dureros dorinţa de a fi iubită. Era atât de mult de când nu mai simţise aşa ceva! Îşi dădu seama că e vulnerabilă.

Sărutul lui era tot mai apăsat, mai stăruitor. Dar Samantha reuşi să se retragă. Îl contempla, aşa cum făcuse şi el mai înainte.

— Cred că e mai bine să mă duc, şopti.

El o sorbea din ochi şi părea gata să o strângă din nou în braţe. Dar se mulţumi să tragă adânc aer în piept, sări afară şi ocoli camioneta ca să deschidă portiera din partea Samanthei. O cuprinse pe după umeri, ajutând-o să coboare.

— N-aş vrea să spun că-mi pare bine că ai rămas înţepenită în fereastra cămării, dar să ştii că-mi pare.

— Îţi mulţumesc că m-ai salvat. A fost frumos la dans.

— Cavalerul alb a salvat-o pe frumoasa prinţesă.

— Mulţumesc, Jake.

Pe scări se întoarse catre el.

— Duminică seara la şase? Te iau de la bar sau de acasă?

— Să zicem totuşi la şapte şi vino să mă iei de aici. O să arăt un pic mai bine decât azi.

El ridică din sprâncene.

— Arăţi foarte bine şi acum, zise cu o nuanţă de intimitate în glas care o făcu pe Samantha să-i tresalte inima. Ne vedem atunci la şapte.

Îi deschise uşa şi ea păşi înăuntru. Jake se întoarse, iar ea rămase privindu-l cum se depărtează cu paşi mari.

— Dumnezeule, cine e acolo?

Mătuşa Phoebe stătea cu nasul lipit de geamul uneia dintre ferestrele largi din hol. Îşi pusese mâinile streaşină la ochi, aşa că putuse să zărească un bărbat umblând prin curte.

— Mătuşă, te rog nu te holba la el. Ce-i aşa de fenomenal că cineva mă conduce acasă?

Ea încetă să se mai uite pe fereastră.

— Bine. Da' cine e? Mda! Elegant, înalt.

— Jake Colby, zise Samantha după ce străbătu holul.

— Băiatul lui Colby? Cel care a divorţat? Da' de unde îl cunoşti?

— M-a scos astă seară din cămară, fiindcă rămăsesem încuiată acolo.

— Cum ai rămas încuiată? întrebă mătuşa Phoebe plecând de la fereastră.

Samantha se uita la mărunţica ei mătuşă căreia începuse deja să-i încărunţească părul. Ochii ei

albaştri se măriseră îndărătul ochelarilor aţintiţi asupra nepoatei. Samantha ştia că o să urmeze o ploaie de întrebări.

— S-a întâmplat din greşeală, mătuşă Phoebe. El m-a auzit strigând după ajutor şi a venit să mă scoată de acolo.

— Şi Asa unde era, pentru numele lui Dumnezeu?

— Probabil că aici, acasă, în pat.

— Şi tu de atunci ai rămas la bar?

Samantha spunea de obicei adevărul, dar şi-a dat seama că dacă va mărturisi cât era ceasul când o scosese Jake din cămară, nu va avea încotro şi va trebui să-i povestească mătuşii, minut cu minut, ce i s-a întâmplat după aceea.

— N-a fost chiar o tragedie.

— Săraca de tine! Băiatul lui Colby... Sunt sigură că are deja copii.

— Are o fetiţă de patru ani pe care o cheamă Melody.

Samantha aruncă o privire fugară în sufragerie, spre ecranul televizorului.

— O să mai ieşi cu el şi altădată? o întrebă Phoebe, care se ţinea după ea, chiar în clipa când începuse să urce scara.

Samantha oftă şi se întoarse, dar izbi parapetul scării din care căzu o bucată. Încercă să o pună la loc, dar aceasta se răsturnă iar. Încă o stricăciune care trebuia trecută pe lista lungă de reparaţii urgente.

— O să ieşim împreună duminică seara, zise încetişor, dându-şi seama că încă vreo douăzeci de minute nu va putea să se bage în pat.

— Doamne sfinte! Dar e mai bătrân decât tine, Samantha! Şi are şi un copil!

—Mătuşă, mi-a cerut să luăm masa împreună. Nu mi-a cerut mâna. O să ieşim doar o dată.

— Orice căsătorie începe cu o primă dată. Nu ştii prea multe despre bărbaţi, Samantha. Tipul ăsta nu e pentru tine.

— Bine, bine. Acum mă duc să mă culc. Sper că Bernie e acasă, nu?

— Da. Toţi trei copiii dorm, ca şi Asa, de altfel. Peste unsprezece minute începe *Atacul liliecilor* şi vreau să mă uit la filmul ăsta. Îţi pui pijamaua şi cobori să-l vedem împreună?

— Astă seară nu mă uit la televizor, refuză ea invitaţia, gândindu-se ce norocoasă era mătuşa ei.

Phoebe nu avea de făcut socoteli şi nici nu-şi bătea capul cu încasările. Ţinea o mică prăvălioară în care vindea tot felul de mărunţişuri. Aducea acasă câştigul şi nu trebuia să-şi facă griji cât o să-i ajungă banii. Samantha a urcat în camera ei, iar Phoebe s-a înapoiat în sufragerie.

Când s-a lungit în pat, gândurile i se şi duseră la toate greutăţile, cântărind în fel şi chip cum să facă să se descurce. Trebuia să găsească neapărat ceva ca să-şi sporească afacerile. Nu avea cum să-şi care familia într-un oraş mai mare; nu putea nici să plece singură şi să-i părăsească. Privirea îi zbură la fereastră şi la stelele de pe cer şi îşi aduse aminte că a dansat cu Jake. Simţi deodată că tânjeşte după sărutările lui care-i lăsaseră un gol dureros în suflet. Mai era aşa de mult până duminică seara!

CAPITOLUL DOI

A doua zi după-amiază, în timp ce ştergea o masă, Samantha se opri deodată şi se uită de jur împrejur prin restaurant. Pereţii camerei lungi de treizeci de picioare aveau zugrăveala coşcovită, nerefăcută de patruzeci de ani. Era nevoie de un nou strat de vopsea. Ventilatoarele maronii, suspendate de tavanul înalt, erau acum aproape negre.

Se gândi la localul preferat de studenţii din Monroe. Dacă ar fi putut să-i atragă pe acei tineri în barul lor, afacerile ar fi sporit apreciabil. Îşi mai roti o dată privirea prin încăpere şi, cu cât se gândea mai mult la bătrânul lor restaurant, cu atât ideea care-i venise prindea mai bine contur. Bernie, Tom şi Myra puteau să ajute la zugrăvit.

Îşi ridică bărbia şi privirea i se fixă pe o fereastră murdară, în timp ce în cap i se învârteau gânduri despre toate aceste posibile renovări. Când dădu cu ochii de ceasul mare de deasupra uşii se grăbi spre bucătărie.

— Bunicule, mă întorc în două ore.

Îşi desfăcu şorţul şi şi-l smulse brusc, cuprinsă de entuziasm.

— Trebuie să duc un comision, mai zise sărutându-l pe bunic pe obraji.

Îşi luă repede poşeta şi o porni în jos, pe strada întortocheată. Trăgea cu ochiul la imaginea reflectată în vitrinele prăfuite ale prăvăliilor goale. Părul roşcat îi cădea liber pe umeri. O clipă se întrebă dacă rochia albastră din bumbac era toaleta cea mai potrivită pentru vizita la bancă şi dacă nu ar fi trebuit, poate, să îmbrace una din rochiile bune, cele pe care le punea în zile de sărbătoare. Prea târziu pentru astfel de griji – nu mai avea timp să meargă acasă să se schimbe.

După ce depăşi cele trei cvartale de pe strada Unu, ocoli casa şi deschise uşa aflată pe una din laturi. Imediat ce lăsă să cadă, încetişor, în spatele ei draperia de la intrare o izbi mirosul de şampon.

— Bună, Samantha, o întâmpină cu o scânteiere în ochi Ellie Hanlon răsucindu-se pe călcâie, căci o pieptăna pe doamna Parson.

— Bună ziua, Samantha, zise şi Elvira Parson dindărătul ochelarilor ei mari.

— Mă ocup de tine într-o clipă, promise Ellie.

Buclele negre şi bogate îi încadrau faţa drăguţă la fel ca pe vremea când era boboacă în primul an de liceu.

— Nu te grăbi.

Samantha se uita la Ellie cum lucrează, gândindu-se ce mult însemna pentru ea această oră în care se rupea de restaurant. Nu-şi putea permite luxul de a se coafa, dar Ellie era cea mai bună prietenă a ei şi îi făcea părul pe gratis. O invitase pe Samantha să vină în fiecare săptămână să

îi aranjeze coafura. Ca răsplată pentru acest serviciu, Ellie putea să vină să mănânce pe gratis la restaurant – un târg avantajos pentru Samantha, căci Ellie lua foarte rar masa în oraş.

— Am auzit că ai întâlnire cu Jake Colby, o tachină Ellie chicotind.

— Aoleu, ţi-a dat telefon mătuşa Phoebe, râse Samantha. Da. M-a ajutat să ies din cămara restaurantului unde rămăsesem încuiată şi m-a dus acasă cu maşina. Dar mătuşa Phoebe le înfloreşte, şi-a găsit un subiect de discuţie.

— Sunteţi gata, doamnă Parson, zise Ellie făcând un pas înapoi.

Doamna Parson plăti şi, după ce se uită la felul cum era coafat părul ei cenuşiu, se întoarse către Samantha:

— Nu prea ai de unde să alegi bărbaţi pe aici. I-am spus lui Phoebe să nu-şi mai facă atâtea griji. Omul poate să fie o partidă bună şi poate să aibă grijă de tine. Şi apoi, familia Colby are o fermă, aşa că poţi să pleci din Salido.

— Da, doamnă.

Femeia o examină o clipă, apoi zise:

— Ar trebui să te machiezi, Samantha, nu exagerat, ci numai puţin. Şi caută să bei mai mult lapte. Bărbaţilor le plac femeile cu ceva carne pe oase. Ne vedem săptămâna viitoare, Ellie.

Ieşi pe uşă, iar Samantha izbucni în râs uitându-se la Ellie.

— Hai, povesteşte-mi! Tot oraşul ştie că te-ai întâlnit cu el.

— Parcă n-o cunoşti pe mătuşa Phoebe, zise Samantha lăsându-şi capul pe spate pentru ca El-

lie să o poată şampona şi să-i poată spăla părul. Nu am ce să-ţi povestesc mai mult decât ce ţi-am spus până acum. Am rămas încuiată în cămară. Am încercat să sar pe ferestruică, dar am rămas înţepenită acolo. Mi-a văzut picioarele atârnând la fereastră, m-a salvat şi m-a dus acasă.

— Şi o să ieşi cu el duminică seara. Mătuşa ta zice că e prea bătrân pentru tine şi că are şi un copil. După mine, însă, e un tip foarte bine. Tu ce zici, Samantha? Nu prea vine prin oraş, dar se spune că fosta lui soţie era o femeie nemaipomenit de frumoasă, era manechin. Era cam snoabă – abia dacă a dat de câteva ori pe aici, şi atunci nici nu saluta. Nu mi-a plăcut de ea.

— Poate că era doar timidă.

— Întotdeauna încerci să-i scuzi pe ceilalţi.

— Nu e greu să faci asta, replică surâzând, mutându-şi gândurile la ale ei. Ellie, trebuie să mă gândesc mai serios la restaurant. Trebuie să fac ceva – conturile astea mă ucid. M-am gândit să-l spoiesc şi să dau un anunţ în ziarul din Monroe ca să câştig ceva clienţi dintre studenţii de acolo. Tu ce zici?

— Să vină până aici cu maşina? Da' ce, sunt nebuni? Nu cred c-ar veni până aici, zise clătindu-i părul Samanthei.

— Treburile ar merge altfel dac-aş reuşi.

— Pierzi timpul şi te omori degeaba.

O ajută pe Samantha să se ridice şi începu să-i coafeze bogatul păr roşcat.

— Am să încerc, totuşi.

— Ce crezi că o să faci duminică seara cu Jake? E grozav· că ieşi cu el!

— Nici nu ştiu ce-o să facem. N-a spus nimic.

— Ai putea să-l aduci în parc. Mi-ar face plăcere să-l întâlnesc. Noi ne ducem să jucăm softball cu echipa din Monroe.

— Tu şi Vernon? întrebă gândindu-se la fermierul blond, prietenul lui Ellie încă din anii de liceu.

— Am de gând să pun piciorul în prag. Dacă Vernon nu acceptă să ne căsătorim la vară, o să-l ameninţ că îi dau înapoi inelul de logodnă.

— Aşa ai spus şi vara trecută, Ellie.

— Ştiu, zise ea pregătind casca pentru a-i usca părul. Lui Vernon îi e groază de căsătorie. Şi nu pot să-mi dau seama de ce. Mama şi tatăl lui sunt căsătoriţi de treizeci şi unu de ani şi sunt fericiţi şi astăzi la fel ca-n prima zi. Cum aduc vorba de căsătorie, dă în bâlbâială. Cu ce-o să te-mbraci duminică? Îţi împrumut rochia mea roşie, dacă vrei.

— Mulţumesc, Ellie. Nu m-am hotărât încă ce o să pun pe mine, pentru că nu mi-a spus unde mergem.

Apoi au schimbat subiectul discutând despre echipa de softball şi despre filmul care rula în Monroe, dar când Samantha a fost gata şi s-a îndreptat spre uşă, Ellie a adus din nou vorba despre întâlnirea cu Jake:

— Samantha, dă-mi un telefon luni să-mi spui dacă te-ai distrat bine duminică seara. Da' nici nu cred că încape vorbă, e cel mai bine bărbat din tot ţinutul. În afară de Vernon.

— Da, e plin de vino-ncoace, recunoscu ea, gândindu-se că nu era caracterizarea cea mai potrivită

pentru Jake Colby; numai când îşi aducea aminte de ochii lui mari şi aţâţători simţea cum îi creşte pulsul. Mulţumesc, Ellie.

— Sună-mă! Vreau să-mi spui tot.

Samantha porni prin soarele arzător către bancă. Când păşi în holul liniştit şi îşi roti privirea de jur împrejur recunoscu pe toată lumea. Gerald Bison era la fereastra casieriei şi stătea de vorbă cu Lori Foster; prietena apropiată a Samanthei, Nedra Thompson, îşi înălţă capul din lucrările de pe birou. Samantha se îndreptă spre ea surâzătoare.

— Bună, Nedra. Aş vrea să intru la domnul Yarrell.

— Bună, Samantha. Sigur. Aşteaptă puţin, să văd dacă nu e ocupat. Am auzit că te întâlneşti cu Jake Colby.

— Da, aşa e, replică învinsă, căci îşi dădu seama că mătuşa Phoebe răspândise vestea aşa cum soarele îşi aruncă razele peste tot.

Nedra se întoarse la biroul ei şi îi spuse Samanthei că poate să intre la preşedintele băncii. Când intră la el în birou, acesta se lăsă pe spătarul scaunului. Părul lui negru era despărţit de o cărare bine delimitată de la care plecau, pe cele două părţi ale capului, şuviţe frumos pieptănate.

— Bună ziua, Samantha. Ia loc. Ce te aduce la bancă? Se organizează în clasa lui Myra vreo tombolă? Sau vrei să amâni plata împrumutului?

Ea se aşeză picior peste picior, în faţa biroului lui Wilson Yarrell.

— Domnule Yarrell, aş mai vrea încă un mic împrumut.

El clipi şi ridică din sprâncene.

— Pentru ce îţi mai trebuie bani? întrebă cu un ton care o făcu pe Samantha să simtă crescând în ea iritarea.

Ce era aşa mirat că mai voia un împrumut?

— Vreau să renovez barul, fiindcă socot că în felul ăsta pot să-mi sporesc încasările.

— Nu fi caraghioasă, Samantha! Cum să-ţi sporeşti încasările în Salido, când tu dai mâncarea aproape pe gratis. Nu sunt mulţi oameni în oraşul nostru şi nici nu avem noi cum să facem să crească populaţia. Ce o să realizezi dacă renovezi barul?

— Domnule Yarrell, m-am gândit bine la toate, insistă păstrându-şi cumpătul.

Domnul Yarrrell nu dădea nici un bănuţ din bancă fără să fie foarte sigur că avea să-i fie înapoiat cu o dobândă de doisprezece la sută sau chiar mai mult. Dar ea venise pregătită să-şi argumenteze cererea. Deschise un dosar şi scoase o hârtie pe care o puse în faţa preşedintelui.

— Am trecut azi dimineaţă pe la Treadwell's Light Shop şi astea sunt preţurile lor. Apoi m-am dus la Unger's Hardware şi am întrebat cât costă vopselele. Bernie poate să scrie o reclamă pe care să o plasez într-o piaţă din Monroe. Dacă renovez barul, pot să-i atrag pe tinerii de acolo; dau şi un anunţ în ziar.

Wilson Yarrell se uită pe hârtie, apoi o împinse deoparte şi i-o înapoie Samanthei:

— N-or să vină cu maşinile până aici.

— Eu cred c-or să vină. Pentru cei mai mulţi dintre ei preţul benzinei nu e o problemă şi ceea

ce le ofer eu va fi diferit de ceea ce pot face acolo. Uitaţi-vă la cât se ridică totul. Cifrele nu sunt astronomice, nu vă cer imposibilul.

— Samantha, încercarea ta mi se pare lăudabilă, dar în felul ăsta nu poate să ducă la nimic bun. Mi se pare o risipă inutilă.

— Domnule Yarrell, dar eu cred că pot să sporesc numărul clienţilor de la bar! Nu vă cer un împrumut gigantic. Garantez chiar cu barul.

O privi lung prin ochelari şi îşi frecă bărbia.

— Te-aş sfătui să nu faci asta.

— Ba mi-ar plăcea să o fac, insistă, simţind cum creşte în ea imboldul de a se lupta pentru idee. Barul trebuie să valoreze ceva şi, dacă nu pot să vă plătesc, deveniţi proprietarul lui. În acest caz, veţi avea aproape întreaga Main Street.

— Multe lucruri bune mi s-ar mai întâmpla dacă am fi ceva mai mulţi în acest oraş!

Luă din nou hârtia Samanthei şi o studie.

— Ştii care e dobânda la bancă.

— O s-o plătesc.

Studie iarăşi hârtia, apoi se uită la ea.

— Crezi că poţi să plăteşti în fiecare lună câte patru sute de dolari?

— Da, spuse ea cu convingere, dar simţindu-şi inima bătând puternic, pentru că ştia că, dacă nu va putea, avea să piardă totul.

— Bine, Samantha. Am să fac hârtiile pentru împrumut.

— Puteţi să mi-l daţi chiar azi?

— Da. Poate o să reuşeşti, zise ridicând din umeri. Dumnezeu ştie, dar încercaţi.

După aceea o fixă din nou cu privirea:

— Te întâlneşti cu Jake Colby. Bună mişcare. Omul e solid. Şi bogat.

— Da, domnule.

Solid, musculos şi cu vino-ncoace, se gândi ea, dar nu-şi dădea seama cam ce putea să-i umble prin minte domnului Yarrell.

Samantha stătea în continuare pe scaun, simţind o oarecare uşurare. Se gândea ce puternic putea să fie Wilson Yarrell cu banii băncii. Locuia într-o casă mică, pe care familia lui o avea de generaţii. Venea la muncă pe jos şi numai foarte rar scotea Cadillac-ul lui model 1953. Îl ţinea curat în garaj şi nu se suia la volan decât în zile de sărbătoare sau când o ducea pe soţia lui, Imogene, afară din oraş.

Samantha se ruga să poată să plătească datoria, dar simţea un ghem în stomac gândindu-se câte are de făcut. Dacă nu va izbuti vor pierde barul şi tot ce au!

Încerca să-şi alunge spaimele, pentru că dacă se mai gândea mult la ele aveau să o copleşească. Stătea acolo pe scaun, aşteptând numai ca Wilson Yarrell să părăsească încăperea ca să întocmească formele şi să-i scrie cecul.

Se uita prin încăperea austeră: un birou de stejar, funcţional, un fişet, două scaune îmbrăcate în piele – toate, probabil, la fel de vechi ca şi banca. Într-un colţ se zărea o scuipătoare, altă rămăşiţă din vremuri apuse.

Când ieşi de la bancă, spaima o gâtuia din nou, pentru că hotărse totul numai după capul ei. Nu se consultase cu Asa sau cu altcineva din familie.

După cină, căută să pună cât mai mult entuziasm în voce pentru a le da vestea.

— Eu să spoiesc? Eu joc baseball, exclamă Bernie, scuturându-şi capul pentru a-şi da la o parte părul lung şi castaniu care-i venea pe faţă.

— Şi eu joc, zise Tom ca un ecou. N-avem timp să lucrăm la bar.

— E ideea ta, Samantha, dar se pare că nu e şi necesară, remarcă şi Phoebe.

— Dar trebuie s-o facem, declară ea exasperată, simţindu-se părăsită. Cu toţii o să daţi o mână de ajutor! Am luat un împrumut de la bancă şi, dacă nu reuşim, pierdem barul, trânti ea deodată.

— Are dreptate, încuviinţă Asa calm uitându-se la băieţi. Bernie, tu şi cu Tom lăsaţi-o mai moale cu joaca. În afară de şcoală...

— Mai lucrez şi la staţia de benzină, şi acum să ajut şi la bar? se posomorî Bernie lăsând bărbia în jos.

— Şi eu ajut la băcănie, adăugă Tom.

— Eu sunt baby-sitter, începu şi Myra, scuturându-şi părul roşu şi cârlionţat, prins la spate în coadă de cal, dar din care se desprinseseră mici şuviţe care îi încadrau chipul.

— Toţi o să daţi o mână de ajutor! spuse Samantha pe un ton grav. Sau, de nu, pierdem totul şi o să trebuiască să vindem casa şi să plecăm din Salido.

Nu vrusese să-i sperie. Uitându-se însă la figurile lor alungite de uimire, îi simţi speriaţi de ceea ce li s-ar putea întâmpla dacă nu vor da acest ajutor, şi îi păru rău că încercase să-i convingă băgând groaza în ei.

— Bine, eu o să te ajut, Samantha, exclamă Phoebe, în după-amiezele când închid la prăvălie.

— Îţi mulţumesc, mătuşă Phoebe. Am să fac o programare chiar acum, după ce mâncăm de seară.

— Mătuşa Phoebe zice că ai întâlnire cu un fante bătrân, care mai are şi un copil. E adevărat? întrebă Myra, toată numai ochi şi urechi.

— Da, am să ies duminică seara cu Jake Colby. După care probabil că nu o să mă mai văd niciodată cu el, şi nu e un fante bătrân cu copil. E mai mare decât mine, e adevărat, şi are o fetiţă de numai patru ani.

— E frumos? mai întrebă Myra.

— Jake Colby? se miră bunicul.

— Da, bunicule.

— Nu a putut să iasă din cămară, şi domnul Colby a salvat-o, îi informă Phoebe, iar lui Bernie îi rămaseră cartofii în gât.

— Cum de ai reuşit să rămâi închisă acolo? se miră el.

Samantha ştia că avea să fie pisată cu întrebările până când le va spune totul despre Jake.

— Nu mi-ai răspuns, e frumos? insistă Myra.

— E adorabil, replică Samantha exasperată.

— De unde ştia că erai în cămară? continuă Bernie. E clientul barului?

— Nu, trecea cu maşina pe alee.

— Da' ce naiba căuta acolo la miezul nopţii? se miră Phoebe.

— Fusese la sala de biliard.

— O, Dumnezeule! Iese cu un bărbat care are asemenea obiceiuri, izbucni Phoebe.

Bernie şi Tom se uitară cu subînţeles unul la celălalt.

— Şi cum te-a scos din cămară? insistă Myra.

Samantha puse jos furculiţa şi începu să le povestească, dar, în timp ce răspundea la întrebările lor, mintea îi era la planul de renovare a barului. În cele din urmă terminară masa şi a putut să se gândească în tihnă la felul cum avea să organizeze munca la bar.

Duminică seara, Samantha se grăbi acasă să facă un duş şi să se schimbe; îşi puse o pereche de jeanşi şi o bluză turcoaz. Jake nu spusese unde aveau să se ducă, prin urmare nu prea ştiuse ce să îmbrace. Dar, cum localurile, ca aproape tot ce exista în Salido şi prin împrejurimi, aveau un aer învechit şi provincial, nu puteau merge decât într-un loc care va avea cu siguranţă un iz western. Toate grijile legate de bar se topeau când se gândea că avea să plece din nou cu el.

La şapte fără cinci minute auzi soneria de la intrare şi porni să coboare scările. Bernie, Tom şi Myra se buluceau într-o luptă crâncenă, căci fiecare voia să ajungă primul la uşă. Mătuşa Phoebe era la numai câţiva paşi în spatele lor, iar Asa stătea în uşa sufrageriei şi se uita amuzat la ei.

În timp ce băieţii se împingeau de zor, Myra se strecură pe lângă ei şi deschise uşa. Samantha îşi înghiţi cuvintele de ocară pe care era gata să le spună. Era o seară ca oricare alta, iar Jake avea astfel să-i cunoască toată familia deodată.

Când Myra deschise uşa şi Samantha dădu cu ochii de Jake, pulsul i se acceleră. Nu mai avea pălăria, iar părul bogat şi negru îi cădea cârlionţat peste frunte. Purta jeanşi şi o cămaşă cu carouri roşii şi verzi. Îşi plimbă privirea peste întreaga familie, şi-o întoarse spre Myra şi îi zâmbi.

— Bună, zise ea întorcându-i zâmbetul. Eu sunt Myra, sora Samanthei.

— Bună, Myra, replică el încetişor. Eu sunt Jake Colby.

— Bună, Jake, îl întâmpină Samantha coborând mai departe treptele.

Privirea lui o întâlni pe a ei şi, cuitându-se în ochii negri ai lui Jake, Samantha simţi că inima, care şi aşa bătea să-i spargă pieptul, o luase de tot razna.

— Intră să-mi cunoşti familia, dacă, bineînţeles, or să te lase să treci de uşă, zise ea.

— Eu sunt Phoebe Bardwell Ruffin, zise mătuşa întinzându-i mâna.

— Mă bucur să vă cunosc, doamnă.

— Te ştiu de când erai un puşti ştrengar. Acum ai crescut, cred că ai vreo treizeci şi opt de ani.

El izbucni în râs tocmai când Samantha reuşea să păşească pe ultimele câteva trepte.

— Nu chiar atât, doamnă Ruffin. Ajung eu şi acolo. Într-o zi o să am şi treizeci şi opt.

— Ai călărit un taur la ultimul rodeo de la Monroe, nu-i aşa? întrebă Bernie.

— A!... îţi plac întrecerile cu tauri?

— Am călărit şi eu odată pe unul.

— Nemaipomenit, să călăreşti tauri e nemaipomenit! gânguri Myra apropiindu-se şi mai mult de Jake. N-am cunoscut niciodată un călăreţ veritabil de tauri.

— Ba ai cunoscut, o corectă Bernie. Doar mergi la şcoală cu Tolley Frazier – şi el călăreşte pe tauri.

— Tolley e subuman, îi aruncă ea printre dinţi lui Bernie şi se întoarse, toată numai zâmbet, spre Jake.

Băieţii, Myra şi Phoebe îi barau drumul Samanthei, care nu putea să ajungă lângă Jake. Puse mâinile pe umerii lui Tom:

— Jake, acesta e fratele meu cel mic, Tom, iar el e Bernie. Cu mătuşa Phoebe şi cu Myra ai făcut deja cunoştinţă.

Samantha se simţea de parcă ar fi fost înghesuită de mulţime într-un magazin unde s-au anunţat vânzări cu preţ redus. În timp ce vorbea, îl împinse pe Tom înainte şi Jake putu să dea mâna cu băieţii. Samantha păşi lângă Jake şi îl apucă de braţ să-l conducă la Asa.

— El este bunicul meu, Asa Bardwell. Şi pentru voi toţi, el este Jake Colby.

Asa şi Jake şi-au strâns mâinile.

— Îmi pare bine că te văd, Jake. E cam mult de când nu ne-am mai întâlnit. Mai pescuieşti în lacul Lewiston? întrebă Asa. Acolo îi plăcea bunicului tău să pescuiască. Am prins peşti frumoşi împreună. Aveam obiceiul să te luăm şi pe tine cu noi când erai doar un băieţel.

— Chiar săptămâna trecută am fost acolo. Am dat la biban.

— Da?! zise el şi arătă cu capul spre sufragerie. Intră o clipă, să-ţi arăt ce momeli am pregătit.

— Bunicule...

Jake zâmbi şi o prinse de braţ.

— Sigur, hai să ne uităm la momelile dumitale, bunicule.

Phoebe îşi strânse buzele şi, prin ochelari, se uita atent la Jake. Se revărsară cu toţii în sufragerie, iar când Jake s-a aplecat spre cutia cu unelte de pescuit a lui Asa, băieţii s-au cocoţat pe scaune. Phoebe se aşezase şi ea undeva, cu macatul la care lucra în mână, iar băieţii se uitau peste umărul ei la cutie. Samantha se întreba dacă nu cumva avea să-şi petreacă întreaga seară în familie. Dintr-o dată, Myra deveni foarte interesată de uneltele de pescuit, cărora până atunci nu le acordase nici cea mai mică atenţie. Stătea lipită de Jake, uitându-se mai mult la el decât la momeala despre care bunicul dădea tot felul de explicaţii. La cei paisprezece ani ai ei, îi fugeau deja ochii după băieţi şi Samantha se resemnase la gândul că aveau să aibă dispute aprige pe această temă. Dar în nici un caz nu bănuise că fetei ar putea să i se scurgă ochii după un bărbat de treizeci şi trei de ani.

Samantha îl privea pe Jake, care stătea pe vine în faţa cutiei lui Asa şi studia sculele de pescuit. Blugii se întinseseră pe picioarele lui lungi şi puternice în timp ce discuta aprins despre datul la bibani şi la păstrăvi. În cele din urmă se ridică în picioare, iar bunicul se îndreptă spre un scaun cu spătar.

— Ia loc, nu trebuie să te grăbeşti.

Jake se întoarse, îi făcu Samanthei cu ochiul şi apoi dădu cu ochii de Phoebe care se uita chiorâş la el.

— E un macat foarte frumos, remarcă el încetişor, ridicând un colţişor şi studiind ţesătura.

— Mulţumesc. Pe macatul ăsta am să pun toate florile din toate statele.

— Da, văd. Uite aici vâscul nostru, albăstriţa din Texas, căldăruşa din Colorado. Bunicii mele îi plăcea să coasă macaturi, le-am păstrat pe toate pe care le-a făcut şi ţin tare mult la ele.

— Şi pe mine m-a învăţat mătuşa Phoebe să cos macaturi, sări promptă Myra, ocolindu-i pe toţi ca să ajungă în faţa lui Jake. Mătuşa a luat şi premii la târguri pentru macaturile ei.

— Da? Puteam să fac prinsoare că v-am văzut macaturile acolo, ştiţi, eu mă uit întotdeauna la macaturi. Anul trecut aţi câştigat cu un macat cu roşu, alb şi albastru, nu-i aşa?

— Îţi aduci aminte de macatul meu? întrebă Phoebe clipind des şi uitându-se la el cu sprâncenele ridicate.

— Da, doamnă, era un macat splendid.

— Vai, îţi mulţumesc, domnule Colby.

— Jake. Spuneţi-mi Jake, zise el cu un zâmbet atât de cald că putea să aprindă vreascurile pregătite pentru foc.

Phoebe se îmbujoră şi îi zâmbi, iar Samantha ştiu că Jake Colby o cucerise definitiv pe mătuşa ei. Cât despre Myra, era aproape în braţele lui. Când se încruntă la ea, Myra îi întoarse spatele. O jumătate de oră mai târziu, Jake se ridică.

— I-am promis Samanthei că vom ieşi împreună şi cred că trebuie să mă ţin de cuvânt. Mi-a părut bine că v-am cunoscut.

Încă o dată întreaga familie se ţinu după el prin cameră, conducându-l până la uşă şi chiar trecându-l pragul. Numai când Samantha şi Jake ajunseră în maşină se retraseră în sfârşit cu toţii, mai puţin băieţii, care o tuliseră după casă.

— Nu am prea des întâlniri, aşa că, vezi bine, observă ea amuzată, eşti mai senzaţional decât un marţian.

— E timpul să schimbăm puţin situaţia asta, zise el privind-o cu sprâncenele ridicate.

— Să mă pun pe întâlniri? O să-ţi povestesc eu, dar mă aşteaptă o perioadă în care am să fiu foarte ocupată, zise cu gândul la renovarea restaurantului şi la orele pe care va trebui să le adauge la timpul dedicat de obicei muncii.

— Vorbeşti ca o femeie care are pe cap o mare belea.

Ea dădu din umeri.

— Dar pentru câteva ore sunt gata să uit tot ce e legat de bar.

— Nu mă supără dacă îmi povesteşti despre bar. Dar nici nu obiectez dacă te hotărăşti să uiţi de el. Cum vrei tu. Îmi place familia ta.

— Pe mătuşa Phoebe ai dat-o gata.

Îi studia lăţimea maxilarelor şi obrajii întinşi, spunându-şi în sinea ei că e un bărbat destul de bine, aşa că admiraţia Myrei era deplin justificată. Samantha simţea că în seara asta îl va dori foarte tare. Era mijlocul lui martie şi soarele îşi trimitea ultimele raze palide peste lume. În această

lumină slabă, el întoarse maşina, o apucă pe strada mare şi de acolo ieşiră pe şosea.

— Să ştii că într-adevăr i-am remarcat macatul! Bunica mea cosea şi ea macaturi şi întotdeauna am admirat această artă populară. A făcut unul special pentru Melody şi fetiţa se înveleşte şi acum cu el.

— Trăieşte bunica ta?

— Nu, toţi ai mei s-au dus.

— Nu sunteţi decât tu, fetiţa şi doica?

— Da.

— Dar probabil că Melody stă cu mama ei o bună parte din an.

— Nu, nu-şi vede mama decât foarte rar, zise el rămânând cu privirea pierdută în gol. Diantha este fotomodel, iar de curând a lucrat la primul ei film. Ea a crescut în Los Angeles, iar ferma mea e foarte departe de felul de viaţă cu care a fost obişnuită. Eram un obstacol pentru cariera ei şi, când şi-a dat seama că ţine mai mult la carieră decât la mine, a plecat. Şi Melody îi stătea în cale. Nu o vede decât o dată pe an şi în tot acest timp dacă dă de trei-patru ori telefon. La cei patru anişori ai ei, Melody nici nu şi-a dat seama că mama ei a părăsit-o.

— Îmi pare rău, zise Samantha, sincer afectată de situaţia lui Jake şi a fetiţei lui. Noi în familie suntem foarte apropiaţi, aşa că-mi vine greu să pricep cum ar putea fi altfel.

— Încerc să mă descurc de dragul lui Melody, să fiu pentru ea şi tată şi mamă.

— Şi cred că te descurci.

El zâmbi şi o privi mai puţin încordat.

— Şi totuşi nu poţi să ştii dacă sunt bun sau rău sau o adevărată catastrofă.

— Eşti prea atent cu oamenii şi ai prea multă răbdare cu ei ca să fii un tată rău. Judecând după cum te-ai purtat cu ai mei, sunt sigură că pentru familia ta eşti minunat.

Când ajunseră la Monroe se întunecase deja. Luminile se aprindeau pe rând, pe alei şi pe la ferestre, în timp ce ei traversară campusul printre clădirile din cărămidă roşie, fără etaj, care formau Colegiul Monroe. Samantha se uită la o pereche de tineri care străbătea campusul.

— Ăştia mă interesează pe mine.

— Poftim?

Arătă cu mâna înspre colegiu.

— Am de gând să renovez restaurantul şi să-i schimb numele ca să-i atrag pe tineri. N-o să se mai cheme barul Bardwell, ci Salido Sam's. Am făcut şi un desen pentru tricouri pe care o să le vând în restaurant. Apoi am să dau un anunţ în ziarul colegiului din Monroe. Sper ca studenţii să vină cu maşinile la barul meu.

Spunând acestea, îşi adună toate forţele, pregătită să audă, aşa cum i se întâmplase până acum, un răspuns care să exprime neîncrederea, amuzamentul sau contestarea.

— De ce crezi că or să meargă atât de departe cu maşinile? N-or să-şi dea seama că ai schimbat zugrăveala. O să faci reclamă, dar ce o să le propui ca tentaţie?

— Sper că însăşi construcţia, tricourile şi un loc nou pe care să-l frecventeze. O să schimb tactica şi o să comand şi foarte multă bere.

— Da, nu prea sunt multe berării în Monroe, cel puţin din câte cunosc eu. Cred că o să reuşeşti să-i atragi.

— Eşti prima persoană care gândeşti aşa, observă ea.

— Dacă-mi spui asta, înseamnă că ai de luptat singură pentru ideea ta, constată în timp ce ieşeau din Monroe şi noaptea devenea tot mai densă în jurul lor.

— Nu. Bunicul e de partea mea. Munceşte aşa de mult, săracul, dar barul moare pe zi ce trece!

— Nu te-am întrebat ce-ai zice de nişte hamburgeri. Dar dacă vrei ceva mai deosebit putem să mergem în altă parte. Am promis, de altfel, ceva extraordinar.

— Însuşi faptul că am întâlnire cu tine e extraordinar.

Oriunde s-ar fi dus s-ar fi simţit bine cu el, căci îi venea uşor să-i spună ce avea pe suflet şi conversaţia lor se lega firesc. Nu prea existau multe persoane cu care putea să vorbească despre orice — în afară de bunicul ei şi de Ellie, iar, câteodată, de Nedra Thompson.

Apucând pe drumul de la nord de Monroe, Jake conduse până la Sangley. Acolo se opri lângă o clădire din bârne, situată chiar la marginea oraşului. În faţa erau parcate camioane şi automobile, iar mirosul de brad ars şi de cărbuni înmiresma plăcut aerul. Când intrară, Jake îşi puse ca din întâmplare braţul pe după umerii ei. De mult timp nu mai ieşise cu un bărbat atrăgător şi percepea acut fiecare atingere a lui.

În timp ce traversau barul slab luminat, Samantha îşi dădu seama cât este de înalt – ea îi venea doar până la umeri. Comandară hamburgeri şi stătură unul lângă celălalt în apropierea micuţului ring de dans, care era înţesat de lume. După ce mâncară hamburgerii, Jake se aşeză într-un colţ al localului, el cu o bere în mână şi ea cu un pahar cu ceai. Îşi propti picioarele pe scaun şi subiectul fu din nou barul Samanthei.

— Îl renovezi singură sau ai angajat pe cineva?

— Noi îl renovăm. Am făcut o programare, aşa încât şi Bernie, şi Tom, şi Myra să dea o mână de ajutor câteva ore pe zi.

— Îl cunoşteam pe bunicul tău şi pe fiecare dintre voi v-am văzut când şi când, dar n-am venit prea des în oraş.

— În ultima săptămână ai venit de două ori, remarcă ea amuzată.

— Aveam un motiv, trebuia să ne mai vedem o dată, replică Jake, iar Samantha simţi că obrajii îi iau foc.

— Nu sunt genul care mă dau în vânt după complimente.

— Ştiu. Îţi plac spectacolele de rodeo?

— Da. Câteodată şi Bernie călăreşte, dar nu e foarte bun. Nu-mi place să mă duc să-l văd, pentru că mi-e frică să nu se lovească.

— De sâmbătă într-o săptămână este întrecerea anuală din Monroe. Vrei să vii?

— Aş vrea, dar sâmbătă seara lucrez.

— Şi n-ai putea ca măcar de data asta să găseşti pe cineva care să-ţi ţină locul sâmbătă? întrebă fixând-o insistent cu ochii lui negri.

Ea îi întoarse o privire la fel de galeşă, simţind că inima îi bătea mai tare. Un fior ca un curent de înaltă tensiune îi străbătu pe amândoi. Samantha îl simţi şi ştiu că acelaşi lucru îl simte şi el. Dar nu-i venea uşor să o recunoască, încă nu avea timp să se lase antrenată în ceva care i-ar fi complicat viaţa. Cu atât mai puţin când la mijloc era un bărbat atrăgător care făcea să ţi se taie răsuflarea numai când te uitai la el.

Se gândi la toate câte erau de făcut sâmbătă seara. În weekend era cel mai mult de lucru la bar. Myra nu putea să gătească. Mătuşa Phoebe... imposibil. Bunicul avea să lucreze oricum toată ziua şi toată noaptea şi va avea altceva de făcut. Bernie ar fi putut să o înlocuiască, dar ar fi protestat dacă îi răpea seara de sâmbătă.

— Doar de data asta...

Se uită în ochii lui negri care o implorau să accepte.

— Am să găsesc pe cineva să-mi ţină locul.

— Bun, replică Jake cu un surâs larg care-i îmblânzea trăsăturile şi pe ea o făcea să-i pară bine că acceptase invitaţia. Ochii lui negri, vii, gura şi întreaga figură îi înfloriseră în acel surâs. Era un surâs victorios, dar la fel de irezistibil ca al unui căţeluş prietenos.

— Am să trec să te iau pe la şase, să mergem să mâncăm înainte. Apoi am să te las singură, cred că bănuieşti de ce...

— Călăreşti şi tu? întrebă ea mirată.

— Da. În partea finală. Pe tauri. Dar nu trebuie să-ţi fie frică, aşa cum ţi se întâmplă când te duci la întrecerile fratelui tău, pentru că pe mine

nu mă cunoşti atât de bine încât să-ţi faci griji pentru mine.

— Îmi fac griji pentru toţi cei care călăresc pe tauri.

— Ptiu, drace! Am crezut o clipă că ai să-mi spui că numai pentru mine îţi faci griji.

Râse ştiind că o tachina, iar când se uită în ochii lui înţelese că îi va fi frică tocmai fiindcă era vorba de el.

— Cine a fost şi de ce nu te-ai mai văzut cu el? întrebă calm.

— Nici măcar nu ştii dacă a fost vreun bărbat în viaţa mea, se amuză ea de siguranţa cu care îi pusese întrebarea.

— Ba ştiu, răspunse foarte serios. A fost unul.

Samantha deveni curioasă. Ce îl făcea să creadă că avusese un prieten? Se gândi la Devon, întrebându-se, la rândul ei, doar pentru sine: "Probabil din cauza felului în care mă îmbrăcam şi mă pieptănam?".

— Samantha... zise Jake stând acolo, în colţul acela, cu coatele sprijinite pe genunchi şi cu sonda de bere în mână, cu ochii ăştia mari şi albaştri şi părul tău roşcat nu se poate să nu fi fost un bărbat în viaţa ta.

Se înroşi, gândindu-se că o spusese crezând că ea ar vrea să i se facă un compliment.

— Îl chema Devon Smith. Ne-am apropiat unul de altul încă din anul întâi de colegiu şi ne-am despărţit pentru că nu voia să mă întorc la Salido, unde mă aştepta familia să o ajut. Voia să merg cu el la Houston. Nu îi plăcea familia mea. Tu ar trebui să înţelegi asta. Nici tu n-ai vrea să te

însori cu o femeie care ştii că nu o iubeşte pe fetiţă.

Cu chipul împietrit, Jake privea în gol, închizându-se brusc în el. Apoi se întoarse către ea:

— N-o să mă mai însor a doua oară!

Luă o gură de bere şi Samantha putu să-i vadă omuşorul săltând şi revenind în jos.

— Sunt surprins, continuă el, că nu ai vrut să pleci din Salido.

— Bărbaţii nu le înţeleg întotdeauna pe femeile care nu doresc să se mărite.

— Poate că nici nu cred ce le spun?

— Nu de asta nu am vrut să mă mărit. Pur şi simplu nu am putut să-mi abandonez familia care avea atâta nevoie de mine. Oricum, povestea e de mult încheiată. Mi se pare o veşnicie de când Devon nu mai face parte din viaţa mea.

— Mai ai veşti despre el?

— Nu. Totul s-a terminat între noi acum mai bine de trei ani. De atunci, n-am mai cunoscut pe nimeni.

— Sau n-ai vrut să dăruieşti nimănui din timpul tău, adăugă el cu o nouă lucire în priviri.

Samantha se aşteptase la o seară cu muzică şi dansuri country, mai ales că localul era construit din bârne şi decorat în stil rustic. Dar ceea ce se cânta acolo erau vechi şlagăre.

— Hai să dansăm, zise Jake ridicându-se şi întinzându-se peste masă ca să o apuce de mână.

O trase spre el, petrecându-i braţul pe după talie şi strângând-o uşor. Se mişcau frumos, căci Samanthei nu-i venea greu să danseze în ritmul lui. Simţea căldura trupului lui, mirosul de

pădure al after-shave-ului şi izul plăcut de bere al răsuflării lui Jake.

Piesa următoare fu ceva mai rapidă. El se depărta de ea, apoi o trăgea de mâini, învârtind-o şi lăsând-o să se depărteze, la rândul ei. Privindu-i agilitatea masculină, coapsele suple care se mişcau perfect în ritm, Samantha se simţi învăluită de o căldură care îi pătrundea încet până în ultima ei fibră. Trupul lui subţirel era graţios, sexy.

În câteva minute simţea că ia foc. Jake îşi mai desfăcu un nasture de la cămaşă şi privirea ei fu atrasă în jos de părul negru, cârlionţat care-i acoperea pieptul.

Urmă iar o melodie lentă. Încolăcindu-şi braţul în jurul ei, Jake o trase mai aproape. Se mişcau ca şi când ar fi fost o singură fiinţă, ca şi când ar fi dansat împreună de ani, iar nu doar de câteva minute. Avea mijlocul îngust, trupul uscăţiv, dar puternic. Un fermier. Un călăreţ pe tauri. Şi un om acrit de viaţă după un divorţ. Dar era vesel, iar ea nu mai fusese de atâta timp în compania unui bărbat vânjos, atrăgător. S-ar fi gândit cu şi mai multă plăcere la asta dacă nu ar fi fost încurcăturile, complicaţiile şi toată încâlceala din viaţa ei. Toate aceste lucruri atât de terestre decideau acum regulile după care avea să se conducă. Doamne, ce plăcut ar fi fost să fie cu el!

Când s-a terminat cântecul, aplaudară laolaltă cu ceilalţi dansatori. Apoi începu un alt slow. De data asta Jake o depărtă puţin de el, ca şi cum ar fi fost la primul lor dans, şi îşi coborî privirea zâmbitoare spre ea.

— Nu ţi-ai pierdut agilitatea, dansezi frumos, deşi munceşti atât de mult la bar.

— Îmi place să dansez.

Avea buzele destul de groase, senzuale şi, aruncându-şi ochii la ele, Samantha îşi aminti de sărutările lui. Percepea cu acuitate strânsoarea mâinilor lui Jake, atingerea întâmplătoare a picioarelor lor.

La următorul dans s-au retras de pe ring, dar mai apoi au dansat o oră încheiată, rapid sau lent. Mişcându-se atât de apropiaţi unul de altul, tensiunea creştea între ei. Tachinarea şi hazul dispărură şi ea ştiu că Jake se simte la fel de emoţionat ca şi ea.

Era aproape unsprezece şi dansau un slow, un ritm intenţionat sexy, o tânguire senzuală. Jake o privi insistent şi inima ei începu să bată foarte tare când îi întâlni ochii.

Îşi încolăci braţele în jurul ei şi o trase aproape. Samantha îi simţi corpul – fierbinte, puternic, aţâţat. Ardea toată de o dorinţă imperioasă care o îmboldea să-şi împingă coapsele înainte, lipindu-le de el. S-au oprit în mijlocul ringului în timp ce toţi ceilalţi continuau să se învârtească şi să treacă pe lângă ei. Se uită la Jake.

— Haide! o zori el.

Încuviinţă din cap. El îşi ţinea degetele pe mijlocul ei şi astfel traversară camera pentru a ieşi în aerul rece al nopţii. Apucând-o de mână, o conduse într-o zonă cufundată în întuneric, după colţul clădirii. Acolo o luă în braţe atât de strâns că îi simţi inima bătând lipită de coastele ei. Răsuflarea lui Jake deveni neregulată când se

sprijini de perete. Desfăcându-şi picioarele, o lipi complet de el şi o cuprinse cu braţele.

Ea îşi ridică faţa şi ochii lor se sorbeau lacomi. Jake acoperi gura Samanthei cu buzele lui, pătrunzând adânc, insistent cu limba în ea. Ea îi răspunse la fel de pătimaş, frecându-şi coapsele de picioarele lui lungi, puternice. Apoi Samantha gemu uşor, simţindu-se scuturată de o dorinţă sălbatică. Nu avea cum să nu se întâmple asta, nu avea cum să nu-i răspundă la sărutări – Jake era irezistibil.

Dorindu-l nebuneşte, îşi aruncă braţele pe după gâtul lui. Mâna lui alunecă pe şoldul ei în sus, strecurându-se sub bluza turcoaz pentru a-i prinde în palmă un sân. Prin sutienul dantelat îi presa sfârcul cu degetul mare.

I se părea că trecuseră secole de când nu mai fusese mângâiată, iar trupul ei răspundea sălbatic. Sângele îi fierbea făcând-o să se frece de el. Corpul lui era puternic, atât de bun, mâinile lui – un chin delicios.

Samantha se trase puţin îndărăt, simţindu-se ca într-o încăpere în care nu mai avea aer. Se uită în ochii lui şi cu răsuflarea întretăiată îi zise:

— Trebuie să mă opresc. Nu mai pot.

— Hai la mine acasă, şopti el mângâindu-i ceafa, simţind-o fremătând sub mâna lui.

Samantha citea în ochii lui o imensă promisiune care o îmboldea să i se dăruiască.

— Nu pot, zise sfâşiată de lupta care se dădea în ea, între luciditate şi partea care s-ar fi lansat în nebunie. Nu pot să te chem la mine şi nici eu nu pot să merg la tine. Ştii cât de conservatori

sunt oamenii în Salido. Iar familia mea e mai catolică decât papa. Tot oraşul ar avea ce bârfi. Nu s-ar mai vorbi decât despre felul cum îmi petrec eu nopţile.

— La naiba...

— Trebuie să mă dedic familiei mele întru totul, să am grijă de ai mei. Nu-mi pot permite să-mi complic viaţa.

— Nici nu vreau asta. Nu vreau să stau în calea devotamentului tău familial.

— Toată energia mea lor le-o dedic. Dar nu e numai asta, Jake. Nu pot să merg atât de departe. Nu aş accepta o legătură întâmplătoare. În afară de Devon nu am cunoscut pe nimeni, iar în ce-l priveşte pe el, a fost aproape o căsătorie.

Jake se lăsă pe spate şi închise ochii.

— Okay, Sami.

O privea şi îi desena conturul buzelor cu degetul mare, apăsându-le uşor. Pulsul ei o luă din nou razna la atingerea acestui deget atât de cald, la această atingere atât de senzuală. Ar fi vrut să închidă ochii şi să i se dăruiască.

— Eşti o femeie care ştie să stârnească dorinţa, Samantha. Hai să te duc acasă, zise luând-o de braţ şi pornind cu paşi grăbiţi spre maşină.

Sentimentele Samanthei erau contradictorii. Îşi dădea seama cât de înnebunită era după el şi totodată făcea nazuri; se îndoia şi era sigură de ceea ce îi spusese. Se vor ruina şi vor pierde restaurantul dacă nu se dedica total acestui scop. Apoi, nu putea să accepte o legătură întâmplătoare. Şi-ar fi şocat familia şi întregul oraş dacă s-ar fi dus acasă la el. Şi nu ar fi putut niciodată

să-l ia la ea acasă peste noapte. Doar dacă nu s-ar fi hotărât să stea surâzători să se uite la *Atacul liliecilor*.

În timp ce Jake se lupta cu cheia de contact, ea îl prinse de mână. El o privi mirat.

— Nu vreau o legătură pasageră, dar aş vrea să fim totuşi împreună.

Îi atinse uşor buzele cu vârfurile degetelor. Făcând ochii mici, oftă din tot sufletul şi o lipi de pieptul lui ca să o sărute din nou, lung, pătimaş, lăsând-o iarăşi cu răsuflarea tăiată. Apoi îi dădu drumul şi se lăsă pe spate.

O studie cu atenţie. Samantha nu voia să se complice. Dumnezeu îi era martor, când o scosese din fereastră nu o făcuse cu nici o intenţie. Îi privi ochii mari, luminoşi. Putea fi un obstacol serios pentru fetiţa lui. Ce avea femeia asta de-l atrăgea şi-l făcea să ardă tot? Când o întâlnise prima dată era plină de praf, despletită şi cu hainele boţite. Capul îi stătea numai la afacerea şi la familia ei, nu avea chef de întâlniri şi flirturi. Acum era însă femeie din cap până-n picioare şi, când dansase cu el, privirile pe care i le aruncase îi stârniseră fantezia erotică. Se mişcase cu o senzuală abandonare, iar cele câteva sărutări îl furnicaseră în tot trupul.

Fugi iute, Colby! Dacă ar fi acceptat să vină cu el la fermă ce încurcată ar mai fi devenit viaţa lui! Să fie mulţumit că nu s-a întâmplat asta! Dar nu simţea nici o uşurare. Nu voia complicaţii şi, din tot ce-i spusese, înţelegea că nici ea nu dorea aşa ceva. Greu de crezut, totuşi, că ar putea să renunţe la el – judecând după ceea ce simţise lân-

gă ea. Şi ce bine se simţea în prezenţa ei! Nu voia să se lase pescuit de femei. Ar fi putut să aibă şi să răsaibă, dacă ar fi dorit, o mulţime de prietene. Samanthei Bardwell îi stătea însă capul la cu totul altceva, iar el trebuise să-şi dea strădania să-i capteze atenţia, o încercare care-l umplu-se, ce-i drept, de bucurie. Ea îşi clădise viaţa închizându-se în Salido şi saltul înapoi de la Houston nu fusese deloc greu pentru ea.

Iar când lăsase să cadă orice barieră şi îi întorsese sărutările, el simţise o incredibilă promisiune de iubire. Răspunsul ei fusese total, senzual, iar ea nici nu-şi dădea seama ce efect avusese asupra lui. O dorea, ar fi vrut să i se dăruiască numai lui, cu totul. Vise, Colby! Doamna voia mai întâi să treacă prin faţa altarului, or tocmai la asta se opunea el. Nici cea mai grozavă femeie din lume nu va mai tulbura viaţa lui Melody.

Se răsuci pe scaun, simţind o greutate în piept, încercând să-şi mute gândurile de la sărutările Samanthei.

Samantha se uita drept în faţă, iar el putea să-i admire profilul. Îşi lăsă privirea să alunece pe gâtul ei delicat, pe care razele lunii formau o pată de lumină gălbuie. Ar fi vrut să desfiinţeze acea mică distanţă dintre ei şi să o sărute din nou, să-i audă răsuflarea agitată şi să simtă cum tot corpul ei răspunde pornirii lui pătimaşe.

Cu toate acestea se aplecă şi porni motorul. Să fie calm, să fie rezonabil, mâine avea să se felicite pentru asta! Dar acum, conducând-o acasă şi stăpânindu-se cu greu, îşi spunea că nu asta ar fi voit să facă.

— Aşadar, spre casă!

Pe drum au discutat despre echipa de fotbal din Monroe, încă o dată despre bar, despre filmele văzute de Phoebe. Jake i-a vorbit despre avionul lui.

— Chiar ai un avion personal?

— Da. Mi-am luat permis de pilot, fiindcă am o grămadă de afaceri la Dallas. Acolo sunt şi brokerul, şi avocatul, şi contabilul meu.

— Nu la Oklahoma City?

— Dallasul e tot atât de aproape ca şi Oklahoma City, zise ridicând din umeri. Contabilul e de acolo şi sunt prieten cu el, aşa că m-am dus la Dallas.

În timp ce vorbea astfel, Samantha îi arunca din când în când o privire fugară. O, cât de mult ar fi vrut să-l ducă acasă cu ea! Ştiind însă că nu putea, îşi întoarse privirea pe fereastră, lăsându-şi capul înfierbântat în bătaia vântului rece al nopţii. Era vulnerabilă şi nu putea să se lase rănită de acest bărbat uscăţiv şi nepăsător, aşa cum fusese când se despărţise de Devon.

Jake întoarse maşina în faţa casei ei şi opri motorul. Casa înaltă, în stil victorian, era cufundată în întuneric, excepţie făcând o lumină pală care venea dinspre sufragerie.

— Probabil că au stins toate luminile şi doar televizorul mai e aprins, remarcă Samantha fără să observe că Jake s-a întors către ea. Mătuşa Phoebe probabil că e deja la pândă. Data trecută când m-ai condus acasă ne-a privit pe furiş.

— Ştiu, zise mângâindu-i gâtul cu degetul. Am văzut-o cum se uita pe fereastră.

— Doamne, ai văzut-o?! exclamă speriată, căci nu i se păruse că ar fi observat-o.

— Ai o familie interesantă.

Urmă o pauză, o tăcere umplută doar de dorul lor care aproape că avea materialitate. Jake îşi lăsa acum degetele să alunece într-o lungă mângâiere pe braţele ei şi privirea îi era hipnotic atrasă de gura ei.

— Să-i oferim spectacolul pe care şi-l doreşte, zise cu glas răguşit, aplecându-se şi cuprinzând-o cu braţele.

O sărută, pătrunzând cu limba adânc în gura ei. Mătuşa Phoebe fu dată uitării. Orice gând se risipi când Samantha îşi aruncă mâinile în jurul umerilor lui laţi, agăţându-se de el. Gura lui o presa pe a ei, lung, pătimaş, şi ea îi răspundea la fel de înfocat.

Într-un târziu, Samantha se trase înapoi.

— Trebuie să ne oprim.

El nu răspunse, se întoarse doar şi trase, adânc şi zgomotos, aer îi piept. Apoi, privind-o drept în ochi, îi spuse:

— Aş dori să o cunoşti pe Melody. Vrei să trec să te iau şi să mergem să luăm masa acasă la mine, duminica viitoare după ce închizi?

— Da, mi-ar plăcea mult, răspunse grav, plăcut surprinsă, simţind că relaţia lor nu mai era condamnată să fie doar o simplă aventură trecătoare, dacă o invitase să-i cunoască fetiţa. Şi nu mai dădu nici o atenţie semnalelor emise de mintea ei îngrijorată că avea să-şi complice viaţa.

Jake sări jos din maşină să o conducă până la uşă.

— Ce program ai mâine dimineaţă?

— Începem zugrăvitul, aşa că am să fiu la bar la ora cinci, să pregătesc totul. O să lucrăm cu toţii mâine seară după ora închiderii.

— Îmi pare rău că nu pot să te ajut şi eu. Trebuie să mă ocup de fermă.

— Înţeleg. Nici nu m-am gândit că o să poţi să mă ajuţi. Sunt foarte mulţumită că mi-ai spus că nu sunt o caraghioasă dacă vreau să fac schimbarea asta.

— Dimpotrivă, cred că e o idee bună.

— Eşti singurul care mă încurajezi într-adevăr. Bunicul, deşi e alături de mine, e neîncrezător. Simt eu asta, cu toate că el n-ar spune-o. Nu vrea să mă facă să-mi pierd curajul. M-am simţit bine în seara asta, Jake.

Îi ridică bărbia, mângâindu-i colţul buzelor.

— Şi eu. Am să trec să te văd în cursul săptămânii.

— Noapte bună.

Păşi în casă şi rămase să se uite, prin uşa deschisă, cum se întorcea Jake la camioneta lui. Îl învălui cu privirea din cap până-n picioare, încercând, fără să reuşească, să retrăiască în minte clipele când o strânsese lângă trupul lui musculos.

— Te-ai distrat bine? veni o şoaptă din întuneric.

Samantha se întoarse şi o văzu pe mătuşa Phoebe, în pijamaua ei de diftină cu care se îmbrăca fie că erau nouăzeci de grade Fahrenheit, fie că erau numai douăzeci. Avea părul pe bigudiuri şi îşi trăsese la repezeală pe ea un halat de bumbac.

— M-am distrat foarte bine.

— O să mai ieşi şi altădată cu el?

Samantha stătu pe gânduri: să stârnească frenetica bârfă a oraşului sau să mai păstreze câteva zile secretul faţă de mătuşa Phoebe? Bârfa era oricum inevitabilă dacă se va mai întâlni de două-trei ori cu Jake. Aşa că mărturisi:

— O să iau masa cu el.

— O, Doamne, ce băiat delicat, şi cât de bine arată! Am vorbit cu Wanda astă seară şi mi-a spus că e şi bogat.

— Mi-a spus că nu vrea să se mai căsătorească.

— Aşa zic bărbaţii până ajung în faţa altarului.

— Cred că el a fost categoric.

— Ei, îşi mai schimbă el părerea. O să se căsătorească, să vezi.

— Dar nu sunt eu femeia cu care o s-o facă. Eu sunt deja căsătorită...

— Doamne, Samantha, doar nu vrei să spui că te-ai căsătorit cu Devon ăla...

— Nu, m-am măritat cu barul. Şi mâine trebuie să deschid la ora cinci. Aşa că noapte bună, mătuşă Phoebe.

— Doamne, să-mi faci una ca asta... măritată cu barul... Mă uitam la un film cu Tarzan. N-ai vrea – dar cred că nu vrei – să te uiţi şi tu? Maimuţa e nemaipomenită, e păcat s-o pierzi.

— Nu, astă seară nu, mătuşă Phoebe.

— Samantha, rochia de mireasă a mamei tale e împachetată şi pusă într-o cutie în pod.

— Te rog, mătuşă, nu mai spune la toată lumea că o să mă mărit cu Jake Colby! N-am ieşit împreună decât de două ori.

Samantha urcă în dormitorul ei şi petrecu următoarea oră gândindu-se la Jake, amintindu-şi ce-şi spuseseră şi ce făcuseră. Imaginaţia ei zbura deja la următoarea lor întâlnire. O s-o placă oare Melody?

CAPITOLUL TREI

— Astăzi mă întorc târziu, fiindcă mă duc la fermă la el, zise Samantha, ştiind bine că Phoebe începuse deja să facă planuri pentru nuntă împreună cu prietenele ei.

Se uită la ceas. De obicei punctual, Jake întârziase cinci minute. Îşi luă geanta, nerăbdătoare să afle părerea lui Jake despre tricoul cel nou.

— Samantha, dacă vrea să-i cunoşti fetiţa, zise mătuşa Phoebe dusă melancolic pe gânduri, înseamnă că e ceva serios. Cred că septembrie ar fi luna cea mai potrivită pentru nuntă. Domnişoare de onoare ar putea să fie Ellie, Myra, Nedra şi Genny.

Uşa se dădu de perete şi Bernie intră vijelios.

— Mai bine te-ai duce să-l aperi pe Jake de Myra, zise scuturându-şi capul. Susţine că i s-a prins pantoful în roata de la bicicletă.

— O, nu! exclamă Samantha năpustindu-se pe uşă afară, secondată la numai un pas de Phoebe.

Îmbrăcat cu o bluză de marinar şi cu jeanşi, Jake era pe alee, aplecat deasupra roţii de la bicicletă. Myra, cu piciorul vârât în spiţe, râdea în hohote de ceea ce îi spunea el.

— Dă-mi foarfeca, îi ceru Samantha lui Bernie.

Rânjind, el îi aduse foarfecele de tăiat iarbă, iar ea se îndreptă glonţ spre bicicletă.

— Aveţi necazuri?

— I s-a prins şiretul, explică Jake, uitându-se în sus spre Samantha.

Când dădu cu ochii de ea, în bluza cea nouă şi şort, Jake puse un diagnostic care-l făcu să uite de treaba pe care o făcea. Samantha îşi dădu seama că Myra se uita la Jake cu încântarea cu care un copilaş de câţiva anişori priveşte o acadea. Se lăsă şi ea pe vine şi cu un gest hotărât tăie şiretul.

— Acum eşti liberă, Myra!

— Hei, ce faci? Mi-ai tăiat şiretul!

— Găseşti destule în baie să-l înlocuieşti, spuse ea autoritar, punându-i în mână şi foarfecele, după care îi zâmbi lui Jake, care rămăsese ţintuit locului. Eu sunt gata de plecare, Jake.

— Bine. La revedere, Myra! La revedere, Bernie!

O apucă de braţ, ridicând din umeri către Myra. Se îndreptară către camionetă, în timp ce Bernie chicotea în spatele lor:

— Cum a fost duşul, Myra?

— Eşti un prost, îi aruncă Myra.

— N-am ştiut că eşti afară, până n-a venit Bernie să-mi spună, începu Samantha. Ar fi trebuit să te apăr de Myra. Mă întreb cât i-o fi luat să-şi înnoade şiretul de roata bicicletei.

El râse amuzat şi o cuprinse pe după umeri.

— Hormonii sunt de vină. Dar, salvă Domnului, eu am depăşit de mult vârsta adolescenţei.

— Mă simt vinovată că am chiulit de la restaurant, dar e plăcut.

El deschise portiera şi se întoarse spre ea:

— Să nu mai aud de vinovăţie. E un ordin.

— Să trăiţi, am înţeles! Când sunt cu tine nu e greu să uit cu totul de restaurant.

— Ăsta e un compliment în toată regula, comentă el pe un ton grav.

Samantha se cocoţă în camion şi se instală pe scaun, iar Jake, rămas încă în dreptul portierei deschise, adăugă:

— Arăţi de milioane.

— Mulţumesc, zise ea îmbujorându-se de plăcere. Ai zis să mă îmbrac de picnic.

— Aşa e, conchise închizând portiera şi ocolind camioneta pentru a se sui la volan.

Era prima dată că o vedea altfel decât în jeanşi, iar picioarele ei erau bine proporţionate, lungi, frumoase. Samantha îmbrăcase o bluză pastelată, un şort albastru şi încălţase pantofi sport şi şosete. Într-un cuvânt, îl făcuse knockout.

— Avem destul de mers până la fermă.

— Le-am spus alor mei că întârzii.

— Cum merge treaba cu restaurantul?

— Am terminat de spoit, luni o să facem finisările. E ziua cea mai puţin aglomerată. Am adus tricoul, ca să-mi spui ce părere ai despre el. Da' o să ţi-l arăt după ce ajungem.

— Arată-mi-l acum, pot să mă uit la el în timp ce conduc. Nu-ţi fie teamă, nu slăbesc şoseaua din ochi.

Samantha deschise geanta, trase afară tricoul şi îl despături. Pe el era desenată o femeie cu o

pălărie Stetson, iar alături de ea un bivol zâmbitor, sprijinit pe labele din spate. Una din labele din față și-o pusese tandru pe umerii femeii. În fața amândurora era noul nume al restaurantului, scris cu litere roșii: Salido Sam's.

— Arată bine. Salido Sam's?

— Da. Am luat un grătar nou, am pus un nume nou, ce mai, restaurantul nostru va fi cu totul altul.

— Sună promițător, Samantha, se entuziasmă el văzând chipul înseninat de speranță al femeii și propunându-și în gând să-și îndemne prietenii să meargă să mănânce la acest restaurant.

De la ultima lor întâlnire îi telefonase în fiecare zi și aflase că lucra fără întrerupere de la cinci dimineața până la miezul nopții. Își închipuia că, din cauza întâlnirii de astă seară, trebuise să facă tot felul de aranjamente ca să nu dea peste cap programarea.

— Ce-ar fi dacă ți-aș trimite o echipă de zugravi luni? Poate că am putea să ieșim mai des amândoi, zise în timp ce se îndepărtau de oraș.

— Mulțumesc, dar nu e nevoie, răspunse ea zâmbind. E problema familiei Bardwell și nu pot să te las să faci asta.

— Ba da. Dacă vreau să o fac...

— Nu. Nu dacă vrei să ne mai întâlnim și altă dată. Să nu amestecăm lucrurile. Dacă trimiți o echipă de zugravi, n-o să mai pot să ies cu tine.

— Cum vrei... dar mi-ar fi făcut plăcere.

— De asta sunt sigură, zise punându-i mâna pe genunchi și întorcându-se către el.

Atingerea Samanthei avu efectul gazului aruncat în foc. La fel de iute cum se volatilizează acesta,

mâna ei lipită de el îi aţâţa simţurile. Jake îşi întoarse privirea la şosea şi îşi concentră toată atenţia la drum. Îi apucă apoi mâna şi i-o dădu la o parte.

— Ia-ţi mâna de aici, zise el imperativ, şi îţi jur că nici eu nu-mi voi lua ochii de la şosea.

Riscă totuşi o privire fugară şi citi mirare pe chipul ei.

— Îţi fac chiar aşa de rău?

— Da, îmi faci foarte rău, mormăi el. Arăţi atât de bine şi tot ce îmi doresc e să te strâng în braţe. Ia-ţi mâna de pe genunchiul meu. Îţi promit că n-o să mă mai uit decât pe unde merg.

De fiecare dată când se întâlneau îi venea tot mai greu. Samantha era atât de îmbietoare. Stăpâneşte-te, Colby! Şi roagă-te să o facă şi ea. De când era aşa topit după această femeie? Din prima noapte când îi văzuse picioarele agitându-se în aer la ferestruica aia. Îi plăceau femeile şi îi plăcea să facă dragoste, dar nu voia complicaţii în viaţa lui şi de obicei reuşea să nu pună suflet... Până la Samantha Bardwell, care îi zdruncinase această regulă bine stabilită, îi trezise sensibilitatea şi, fapt cu totul neobişnuit, un imens interes. Şi ea nici măcar nu părea să-şi dea seama sau să-i pese de asta.

Puse o casetă, în surdină, şi închise fereastra ca să se audă muzica.

O oră mai târziu, când ajunseseră pe culmea de unde se vedea întreaga panoramă a fermei, Jake trase cu ochiul la Samantha. Privea cu interes, dar liniştită, rezemată de spătarul scaunului. Jake simţi o strângere de inimă.

— Uite casa, o anunţă încetişor.

— E frumoasă, şopti ea.

La fel de încântat ca şi ea, privea pajiştile întinse, linia şerpuitoare a râuleţului străjuit de sălcii şi de plopi. În depărtare, pe o ridicătură se profila clădirea lungă a fermei. Îşi iubea ferma. Simţea cum i se transmite fantastica putere a acestor vaste întinderi singuratice şi ar fi vrut ca şi ea să le iubească. Dar chiar atunci îşi aminti de ziua când îi arătase prima dată ferma Dianthei. Îl privise de parcă ar fi vrut s-o închidă într-o temniţă. "Aici o să vrei să trăim?" întrebase. O mică parte din el murise la auzul acelei întrebări, căci înţelesese că dragostea lor nu avea să fie niciodată aşa de frumoasă cum dorise şi sperase el. Dar, atunci, nu intuise nici pe departe cât avea să fie de urâtă până la urmă.

Nu mai voia să facă o nouă greşeală. N-ar mai fi putut suporta şi, mai ales, de dragul lui Melody nu dorea să greşească iarăşi. Nu dorea complicaţii până nu era sigur de Samantha. Se uită din nou la ea, privirea îi alunecă în jos spre şortul şi bluza albastră, dorind-o şi simţind o mare apăsare pe suflet. Samantha era relaxată, firească, i se citea pe chip plăcerea simplă de a trăi şi asta avu darul să-l liniştească. Nu mai voia să aibă de-a face cu femei sofisticate. Diantha îi ajunsese pentru toată viaţa.

— Îmi plac locurile astea, afirmă el domol.

— Acum înţeleg de ce nu vii mai des prin oraş. Nici eu nu cred că m-aş îndura să părăsesc asemenea meleaguri.

Se îmbujoră când se întoarse către el.

— Vorbesc de parcă aş fi gata să-mi fac bagajele.

— E vreo speranţă? întrebă el încetişor, visând deja la răspunsul ei.

Samantha zâmbi şi se uită în altă parte, ca şi cum întrebarea ar fi fost prea ridicolă pentru a răspunde. Privirea lui alunecă din nou pe şortul de culoare deschisă, pe linia îndrăzneaţă a pieptului. Era femeie din cap până-n picioare, dulce, independentă, provocatoare. Şi bănuia că habar nu are ce patimă stârnea în sufletul lui.

Când încetini pentru a opri maşina pe colina de lângă casă, Melody ţâşni afară, urmată îndeaproape de doamna Latham. Jake îi deschise uşa Samanthei şi se întoarse pentru a o prinde pe Melody în braţe.

— Samantha, ea e Melody. Melody, ţi-o prezint pe domnişoara Bardwell.

— Bună, Melody, îi dădu ea bineţe copilului cu ochişori vii, care arăta minunat în bluziţa ecosez şi pantalonaşii scurţi.

Fetiţa îşi încolăci mânuţele în jurul gâtului lui Jake şi degetele ei micuţe începură să se joace prin părul lui negru. Perişorul ei era tot atât de negru şi cârlionţat ca şi al tatălui ei şi avea aceleaşi gropiţe în obraji când râdea. Când se uita la ea, toată dragostea lui Jake pentru acest copil i se putea citea în priviri.

— Ţi-o prezint pe doamna Latham, continuă el prezentările. Doamnă Latham, ea este domnişoara Bardwell.

— Mă bucur să te cunosc, spuse femeia înaltă, cu părul încărunţit. E o zi minunată pentru picnic.

Melody nu mai avea răbdare, număra minutele. Totul este pregătit, împachetat.

— Luăm avionul şi plecăm, zise Jake aşezând-o jos pe Melody. Hai să luăm lucrurile!

O apucă pe Samantha de braţ şi traversară curtea largă dintre casă şi colina de alături. La intrare vase ornamentale atârnau printre filodendroni şi ghivece cu ferigi.

— O să-ţi arăt casa când ne întoarcem, fiindcă ştiu că Melody de-abia aşteaptă să plecăm.

— Sigur, încuviinţă Samantha privind-o pe fetiţa cu părul cârlionţat, la fel de închis la culoare ca al tatălui ei. E frumoasă!

Trăsăturile nu erau însă ale lui. Avea tenul neted, smead, nasul în vânt şi o guriţă ca un boboc de trandafir.

— Mulţumesc. Aşa zic şi eu, că e frumoasă.

Cărară coşurile la avion.

— Eşti sigur că nu stăm o săptămână? zise Samantha la al doilea drum, uitându-se la bicepşii încordaţi ai lui Jake când punea coşul peste o cuvertură.

— Lui Melody îi place să-şi ia cu ea la picnic o grămadă de lucruşoare.

— Cred că s-ar sătura cu mâncarea asta şi familia mea şi familia ta, împreună.

De cum se instalară în avion, Jake începu să cânte, iar Melody se grăbi să-l imite. Vocea baritonală a lui Jake, în duet cu glăsciorul cristalin al fiicei sale, îi dădu ghes Samanthei să li se alăture pentru a forma un trio. Dedesubt, câmpul întins era uşor vălurit, invadat de verdele primăverii. Caii păşteau în spaţii anume delimitate pentru

ei. Văzând aceste întinderi imense, Samantha se simţi deodată cuprinsă de o pace adâncă.

Jake trecu peste un râuleţ în albia căruia se vedeau pietrele. Întoarse avionul, care zbura acum paralel cu râul, şi îl opri sub ramurile larg desfăşurate ale unui copac înalt. Frunzele plopilor unduiau sub adierea blândă a vântului de primăvară şi, când coborâră, Samantha auzi strigătul melodios al mierlelor.

Desfăcură coşurile chiar acolo, pe malul râului. Jake întinse două pături mari şi în câteva minute Melody se bălăcea deja în apă.

Samantha nu putu rezista, îşi scoase pantofii şi şosetele şi se duse să se scalde împreună cu Melody, simţind sub picioare pietrele ascuţite şi mâlul. Ieşind afară, îşi înfăşură picioarele într-un prosop adus de Jake de acasă. El încerca să facă un foc, punând unele peste altele o grămadă de vreascuri, şi destul de repede o flăcăruie începu să pâlpâie vesel. Prăjiră cârnaţi pe care îi mâncară la răcoarea plopului.

— Ar trebui să te angajăm bucătar la restaurant. Sunt delicioşi cârnaţii tăi, zise Samantha zâmbind.

— Mă bucur că nu te sperie concurenţa.

— Nici o grijă, nu mă dau în vânt după meseria de bucătar.

— Tata ştie să facă peşte şi spaghete, interveni şi Melody. Şi câteodată îmi face şi ciocolată cu lapte.

— Şi cam ăsta e tot meniul meu.

— Bine, atunci, dacă te plictiseşti de fermă...

Izbucni în râs şi îi atinse delicat obrazul cu degetele.

— Dar dacă te plictiseşti tu de Salido Sam's? Sau dacă o să ai un succes nemaipomenit cu restaurantul, ce ai vrea să faci?

Ea ridică din umeri.

— Mi-ar plăcea să plec într-un oraş mare – cred că Dallas sau Houston. Mi-ar plăcea să lucrez la o agenţie de publicitate. Am lucrat deja în timpul colegiului într-o astfel de agenţie şi mi-a plăcut. E nemaipomenit să te ocupi de publicitate pentru marile companii. Şi dacă voi ajunge vreodată să lucrez în domeniul ăsta, cred că mi-ar plăcea să am propria mea agenţie.

— Poate că într-o bună zi vei avea acea agenţie. Doar că, în loc de liniştea pe care o ai în Salido, vei trăi într-o continuă agitaţie.

— Nu mă sperie alternativa, zise ea surâzătoare.

În timp ce Jake arunca nisip peste foc, Melody se cuibări lângă Samantha şi îi prinse o buclă.

— Părul tău e roşu. E drăguţ.

— Mulţumesc.

— Ai şi tu o fetiţă?

— Nu, n-am o fetiţă, dar am doi fraţi şi o soră: Bernie, Tom şi Myra.

— Ai mamă?

— A murit. Dar am un bunic.

— Tata spune că eu îl am pe el şi întotdeauna o să-l am pe el.

— Sigur, aşa o să fie, o să-l ai mereu.

— Îmi citeşti?

— Da, zise ea şi aşteptă să scotocească după o carte şi să vină să se aşeze în poala ei.

Mirosea frumos, era blândă şi drăgălaşă. Bluziţa cadrilată şi pantalonaşul erau acum boţite.

Samantha începu să citească povestea aleasă, iar Melody, aproape culcată în braţele ei, o întrerupse deodată:

— Îţi place să citeşti, domnişoară Bardwell?

— Spune-mi Samantha, bine?

— Da, domnişoară... oh... Samantha.

— Da, îmi place să le citesc fetiţelor, îi răspunse cufundată în privirea adâncă a ochilor lui Jake, care împăturea faţa de masă uitându-se la ea.

Samantha îi citea de-acum lui Melody a treia poveste, iar soarele scăpăta deja spre asfinţit. Jake se întinsese pe pătură. Când întoarse o pagină, Samantha îşi aruncă ochii în direcţia lui. Privirea îi fugi la jeanşii strânşi pe coapsele lungi, subţiri. Dorinţa făcu să i se accelereze respiraţia. Cu greu, îşi concentră din nou atenţia asupra cărţii.

După ce terminară de citit, Melody vru să călărească pe umerii lui Jake. El o săltă de jos, o duse până la râu, o înălţă până la o creangă de copac şi o lăsă cocoţată acolo. Apoi, cu agilitate, se prinse şi el de o ramură a copacului şi se căţără lângă ea. Bluza de marinar îi scotea în evidenţă muşchii puternici. Era frumos şi atrăgător, atent şi iubitor cu fiica lui. Samantha trebuia să fie mai prudentă. Nu-l cunoştea de multă vreme, dar cu fiecare întâlnire se simţea tot mai apropiată de el. Văzându-l alături de fiica lui, o altă faţetă a şarmului său i se dezvăluia. Fetiţa era şi ea adorabilă. După câteva minute se dădură jos din pom, Jake sări primul şi o prinse pe Melody în braţe, apoi o puse din nou pe umerii lui laţi. Ea râdea şi se ţinea bine de el. În cele din urmă se întoarseră la pătură.

— E timpul să pornim spre casă.

Se suiră în avion şi pe când acesta îşi lua zborul, umbrele amurgului se alungeau peste câmpie. Când ajunseră acasă se lăsase deja noaptea.

— Du-te şi spune-i doamnei Latham să-ţi pregătească baia, zise Jake luând-o de mână pe Melody şi pierzându-se în adâncimea holului.

Într-un minut se întoarse şi luă coşul de la Samantha.

— De-acum are grijă de ea doamna Latham, o să mai vină doar să ne spună noapte bună, zise învârtindu-se prin bucătăria largă, plină de tot felul de ustensile şi aparate.

— Melody e o scumpă, Jake.

— Mulţumesc. Aşa zic şi eu. Cred că sunt norocos că e atât de cuminte. Cu ea, viaţa e mai uşor de îndurat.

Proaspăt spălată, cu perişorul ud, Melody îşi făcu din nou apariţia, îmbrăcată într-o pijama galbenă şi cu o cărticică sub braţ.

— Îmi citeşti o poveste, Samantha? Doar una.

Samantha încuviinţă din cap.

— Una şi gata, la culcare! o luă Jake la rost. Acum hai în sufragerie!

Samantha îl urmă pe holul imens spre o cameră spaţioasă, cu tavanul din grinzi, cu un cămin uriaş şi pereţii în calcio-vecchio. Încăperea avea ceva aspru, dar era reconfortantă şi primitoare. Culorile erau vesele şi luminoase, într-un cuvânt, Samanthei îi plăcu locuinţa lui Jake. Se întreba ce-o fi gândind el despre dezordinea şi zăpăceala de la ea de acasă. Se aşeză pe canapea, iar Melody sări în poala ei, numai ochi şi urechi.

În timp ce întorcea paginile, se uita la copiliţa din braţele ei. Melody era un copil tandru, frumos, cu ochii vii. Răsuci un smoc de păr de-al Samanthei cu degeţelele ei mici, căutând să-i prindă privirea. Îi zâmbi arătând pagina de unde dorea să-i citească. Samantha începu lectura, dar de fiecare dată când dădea pagina îi mai arunca o privire fetiţei. Era copia micşorată, feminină a lui Jake. Samantha îi mângâia buclele, amintindu-şi că tot aşa obişnuia să o ţină şi pe Myra, întrebându-se dacă va avea vreodată o fetiţă a ei pe care să o iubească.

— De ce nu mai citeşti? o trezi Melody la realitate.

— Citesc, citesc, răspunse Samantha întorcând privirea la carte.

Jake se învârti prin încăpere, apoi se duse să stea de vorbă cu doamna Latham în camera lui Melody. Când se întoarse, se opri în prag privind cum îi citea Samantha fiicei lui. Aceasta se ataşase de Samantha cu aceeaşi naturaleţe cu care vrăbiuţele învaţă să zboare. Când observă cum frământa între degeţelele ei mici o buclă de-a Samanthei simţi un fior în inimă. Samantha umplea un gol din viaţa lui. Se sprijini de uşorul uşii şi continuă să se uite la ele. O mângâie din priviri pe Samantha şi o căldură plăcută îi cuprinse tot corpul, înviorându-i sângele. Se duse în bucătărie să controleze uşa din spate şi stinse luminile în urma lui.

Cu Jake făcându-şi de lucru prin spatele ei, Samantha citea liniştită. Ajunsese deja la jumătatea cărţii şi observă că Melody se băgase cu totul

în ea. Îi privi obrajii bucălaţi, încadraţi de şuviţele negre. Ridică ochii spre Jake, acesta îi zâmbi şi traversă camera să o ia pe fetiţă.

— Eşti bună cu ea, zise fixând-o pe Samantha.

— Nu uita că am o soră. Nu e chiar aşa de mult de când o ţineam pe genunchi şi-i citeam poveşti.

— Hai să vezi camera lui Melody.

Se ridică şi îl urmă prin hol către camera care – n-aveai cum să nu ghiceşti proprietarul – nu putea să fie decât a lui Melody. O aşeză pe copilă pe un divan înconjurat de ursuleţi de pluş. Mobilele albe erau încărcate cu alţi ursuleţi şi cu păpuşi. Pe un balansoar alb era un curcubeu de perne.

Jake se îndoi deasupra patului că să o acopere pe Melody cu plapuma. Se aplecă să-i sărute obrajii, iar Samantha se întreba cum o fi femeia aceea care putuse să-i lase pe amândoi pentru cariera de manechin. Jake părea puternic şi rezistent, cel puţin alături de fata lui, dar Samantha sesiza că putea să fie, totuşi, foarte vulnerabil, exact în această postură de tată blajin care îşi adoră copila.

Se îndreptă de mijloc, traversă camera, o prinse pe Samantha de mână, stinse lumina în urma lor şi ieşiră.

— Vino încoace, zise când fură în hol, apoi ciocăni la o uşă închisă.

— Da...

Deschise uşa şi o văzură pe doamna Latham într-un halat de baie maro.

— Melody s-a băgat în pat, doamnă Letham.

— Bine, de-acum lăsaţi-o în grija mea.

Doamna Latham închise încetişor uşa, iar el o apucă vesel pe Samantha de braţ.

— Vreau să-ţi arăt camera mea.

O luară în jos pe holul larg şi apoi cotiră spre aripa stângă a casei. Intrară într-un dormitor mare, care servea şi de cameră de zi. Mobila era îmbrăcată în furnir albastru, iar patul era imens. Podeaua de stejar bine lustruită era acoperită cu carpete specifice indienilor navajo, iar pe pereţi erau atârnate tot felul de obiecte tradiţionale, specifice vestului. Şi această cameră avea ceva tipic masculin, cu toate acestea era caldă, îmbietoare, confortabilă.

Jake deschise uşile glisante.

— Putem să stăm aici, afară.

Se duse cu el în grădiniţa întunecată plină de verdeaţă. Jake se întoarse cu faţa spre ea, privind-o insistent în ochi, şi îi luă mâna.

— Toată ziua am vrut să fac asta, îi spuse trăgând-o lângă el.

Inima începu să-i bată foarte tare când o privi şi îşi înclină capul către ea. Buzele lui le acoperiră pe ale ei, iar braţul lui se încolăci în jurul taliei Samanthei pentru a o strânge şi mai aproape. Mâinile îi alunecară în jos, cuprinseră coapsele Samanthei şi o ridicară lipind-o de el.

La rândul ei, Samantha îl cuprinse cu braţele pe după gât şi inima începu să i-o ia razna. Se arcui să-l sărute, să-i simtă mâinile frământând-o, să-l atingă, încercând totuşi să se stăpânească, pentru că nici unul dintre ei nu voia complicaţii. Uşurel, uşurel, până nu va fi prea târziu, îşi

spunea Samantha în sinea ei, dar nu putea să nu se lipească tot mai tare de el şi să-i răspundă la sărutările nebuneşti.

Una din mâinile lui o apăsa caldă, intimă, trăgându-i coapsele şi mai aproape de el, cu o putere bărbătească pe care Samantha o simţea în fiecare părticică a corpului ei. Cealaltă mână alunecă spre gâtul Samanthei şi Jake se depărtă puţin, slăbind uşor strânsoarea ca să-şi poată duce mâna către pieptul ei. Îi trase bluza din pantaloni şi îşi strecură mâna sub materialul moale, îndepărtând sutienul vaporos pentru a-i cuprinde în palmă sânii.

Ea simţi o toropeală încântătoare, o nevoie presantă de a se lăsa iubită. Dar, în acelaşi timp, ce-i drept, cu un glas cam firav, raţiunea o avertiza să aibă grijă pentru că, în curând, îndemnul de a o lua uşurel nu va mai avea nici o putere asupra ei. Era insistent, puternic, degajând o căldură învăluitoare.

— Jake, stai, zise împingându-l încet.

Scoase un oftat adânc, întorcând către Samantha o privire înfometată, iar vorba îi era implorare:

— Samantha... şopti în timp ce îi apăsa sfârcurile cu degetul mare.

Samantha simţi o furnicătură în tot trupul. Cu răsuflarea gâfâită, se abandonă în braţele lui puternice. Mâinile lui îi mângâiară sânii tari, apoi alunecară către ţesătura şortului. Degetele lui dădură la o parte pantalonaşul transparent, atingându-i pielea netedă, trupul fierbinte şi umed, simţind-o că e gata să i se dăruiască.

Simţea dogorind căldura trupului ei, o simţea pierdută toată sub apăsarea mâinilor lui, agăţându-se de el, sub mângâierile lui, atingând culmile extazului. Agitaţia ei creştea ca un torent năvalnic de primăvară. Brusc, Jake gemu şi o strivi de pieptul lui, buzele lui se lipiră sălbatic de ale Samanthei şi o sărută pătimaş până o simţi sleită, gâfâind de dorinţă.

— Jake...

Samantha se trase înapoi, iar el o eliberă din strânsoare. Se depărtă de el, cu inima zbuciumată, cu toată fiinţa tânjind după iubire. Tremura, suferea fizic, ştiind că acelaşi lucru i se întâmplă şi lui. Jake îşi desprinse braţele şi o lăsă să alunece pe un scaun, aşezându-se lângă ea.

— Nu vreau să-ţi fac rău. Hai să stăm doar de vorbă.

— Dacă vom fi în stare.

Povestind despre echipa de fotbal din Salido, Jake încerca să se liniştească. Doamne, cât de mult dorise să facă dragoste, cum tremurase toată de dorinţă! De fapt fusese mult mai mult decât atât, vibrase din toată fiinţa ei. Se uită la ea în întuneric, la profilul ei, la rotunjimea buzelor ei moi, cărnoase. Un teren periculos. Dar alături de ea îi era greu să se gândească la altceva decât la sex. Îl impresionase cum se purtase cu Melody. Firesc, de parcă s-ar fi cunoscut de o viaţă. Patul lui nu ocupa decât cincisprezece picioare din casă. Să încerce numai să o ducă acolo şi va vedea dacă mai protestează. Ştia că nu puteau să-şi complice vieţile şi nu voia să-i înfrângă împotrivirea mizând doar pe nevoia ei fizică.

În timp ce o asculta povestind despre echipa lui Bernie, Jake se simţea înclinat să cedeze poftelor cărnii. La naiba!

Samantha se ridică în picioare.

— Avem un drum destul de lung de făcut înapoi, cred că ar trebui să plec.

El rămase pe loc, nemişcat, incapabil să ia o hotărâre. Răsucindu-şi coapsele graţioase, Samantha se puse în mişcare cu mersul ei seducător, îndepărtându-se de el. Dispăru în interiorul casei, iar Jake nu mai avu de ales.

O prinse din urmă, străbătând casa în tăcere, simţind în fiecare fibră a lui nevoia imperioasă de a o opri. Emoţia îl gâtuia. Se întinse pe lângă ea să deschidă uşa.

Samantha se opri o clipă în prag, dar dădu curs îndemnului pe care i-l trimitea raţiunea şi păşi prima afară, întâmpinată de aerul rece al nopţii.

În faţa casei ei se sărutară în fugă şi se despărţiră. Înainte de a intra în casă, Samantha îl urmări cum se ducea înapoi la maşină. Seara asta petrecută cu el şi sărutările lui îi treziseră sentimente de mult adormite. Ce bine se simţise cu el şi cu Melody!

— Tu eşti, Samantha? întrebă Phoebe venind din sufragerie, clipind din cauza luminii de pe hol. Nu te-am auzit când ai venit. Dumnezeule, arăţi de parcă te-au răvăşit toate vânturile de pe lume.

— Ai uitat că am fost la un picnic, mătuşă Phoebe?

— Te-a cerut în căsătorie?

— Nu, nu m-a cerut. Doar mi-a spus că nu se mai căsătoreşte niciodată...

— Înseamnă că te trage pe sfoară. Ia să-l aduci înăuntru când te mai aduce acasă, să ne uităm împreună la un film. Uite, astă seară e un film foarte bun cu Humphrey Bogart. E nemaipomenit actorul ăsta. Hai să te uiţi cu mine!

— Mătuşă, peste trei ore trebuie să mă scol să mă duc la restaurant...

— Draga mea, munceşti prea mult. De ce nu vrei să dormi mai târziu mâine dimineaţă?

— Nu se poate. Noapte bună.

Se grăbi pe scări. Ajunsă la ea în cameră, se duse în faţa ferestrei deschise, uitându-se la luna albă, fantastică. Jake conducea spre casă sub acelaşi clar de lună, simţind în camionul lui aceeaşi boare, dacă, bineînţeles, nu a închis fereastra ca să pună vreo bandă.

Îşi aminti de vârtejul sărutărilor şi mângâierilor lui. Tânjea după el, se topea de dorul lui. La început întâlnirile cu el o amuzaseră, dar acum ajunseseră vitale pentru ea. Încet-încet, Jake devenea cel mai bun prieten al ei. Jongla cu programul, îşi reorganiza viaţa ca să poată să iasă cu el. Dar ea nu avea timp şi nu era cazul să se lanseze într-o aventură. Ţine-te la distanţă! Bun îndemn, dar trebuia să şi-l fi dat în acea primă seară când rămăsese blocată în cămară.

Îşi lepădă hainele şi se vârî în cearşafuri, simţindu-le răceala pe pielea goală, fierbinte. O prinseră zorii fără a putea să-şi aline jinduirea trupului, nevoia de a-l simţi aproape, de a face dragoste cu Jake.

În weekendul următor se duse cu el la rodeo şi în toată săptămâna următoare îl văzu de mai

multe ori, căci el trecea aproape zilnic pe la restaurant. De două ori, o aduse cu el şi pe Melody şi luară masa împreună.

Pregătirile pentru inaugurarea noului local fiind aproape terminate, Samantha dădu fuga să dea anunţuri în ziarele din Salido, din Monroe şi din Sangley. În ziarul colegiului din Monroe plăti o pagină întreagă de publicitate. Vineri seara, pe zece aprilie, era deschiderea oficială.

Pe la şapte, totul era gata şi afară lumea aştepta la rând. Difuzorul era dat tare, se auzea larmă de voci în timp ce patronii alergau între mese şi bucătărie. Mirosul grătarului se răspândea în toată încăperea. Bernie era costumat în taur, iar Samantha purta o fustă de blugi scurtă şi o cămaşă western. Privirea îi fu atrasă de umerii puternici şi familiari care umpleau cadrul uşii. Se duse grăbită în întâmpinarea lui Jake.

— Oh, doamnă, arătaţi minunat, zise el măsurând-o din ochi şi făcând-o să-şi amintească de scurtimea fustei. Nici că se putea mai bine pentru această seară de inaugurare.

— Da, şi o să fie un triumf. Îţi mulţumesc că ai venit.

De o oră se tot uitase după el.

— Am venit cu nişte prieteni, aşa că avem nevoie de o masă pentru zece persoane.

— A, chiar ai dat sfară-n ţară, râse ea. Numai că mai e de aşteptat vreo patruzeci de minute.

— Dacă pot să stau şi să mă uit la tine, nici o problemă.

Ea îi zâmbi galeş, scriindu-i numele într-un carneţel.

— Poţi să intri la bar, sau poţi să aştepţi afară şi te chem eu, sau poţi să aştepţi aici.

— O să ne ducem la bar, să bem ceva şi apoi aşteptăm afară.

— Aş vrea să stau de vorbă cu tine, dar acum trebuie să plec.

Se uită la câteva persoane care tocmai intrau pe uşă. Dădu să plece, dar Jake o prinse de mână.

— Sam., e grozav de multă lume. N-ai vrea un ajutor la bucătărie pentru astă seară?

Simţi deodată o uşurare, dar uitându-se la cămaşa lui cadrilată şi la jeanşii strâmţi zise:

— Eşti cu prietenii tăi...

— Ai nevoie de ajutor? Ştiu să spăl vase, se oferi el pe dată, cu tonul cel mai firesc.

— Oh, Jake, da!

— Mă duc să le spun prietenilor mei. De ce ai nevoie, de un ajutor la spălatul vaselor, un picolo sau un chelner?

— Ca să fiu sinceră, de un ajutor de bucătar.

— S-a făcut! Îl ai.

— Am impresia că visez, exclamă ea, uitând dintr-o dată de mulţime, şi de restaurant, şi de toate problemele. Jake era un bărbat bine, harnic şi săritor la nevoie. Se înălţă pe vârful picioarelor şi-l sărută pe obraz.

— O să discutăm despre asta data viitoare când o să fim singuri, zise el râzând.

— Să-ţi iei un şorţ de la bucătărie.

— Samantha! o strigă Phoebe, care apăruse în faţa ei. Masa pentru cele opt persoane e gata, dar nu dau de ei.

— Mai caută-i, mătuşă.

Îi era milă de Phoebe, care avea şuviţe de păr căzute pe ochi. Părea moartă de oboseală, dar Samantha avea nevoie de cel mai mic ajutor, cât de neînsemnat, pe care putea să-l obţină de la ai ei. Îl zări pe Jake prin uşile batante de la bucătărie şi îi trimise un zâmbet de mulţumire.

Bernie păşi spre tonomat şi anunţă noul cântec, ale cărui cuvinte apăreau simultan pe două ecrane late. Clienţii cântau. Când se uită la mulţime, Samantha îşi dădu seama că în centrul restaurantului se adunaseră băutorii de bere, în timp ce clienţii care comandaseră şi mâncare ocupau marginile. Dându-şi la o parte părul care-i căzuse pe frunte, se zori în întâmpinarea unui alt grup.

O jumătate de oră mai târziu, se opri în bucătărie. Asa prăjea un cârnat, iar Jake arunca fiţei pe grătar. Îşi pusese un şorţ lung, alb şi lucra foarte repede, trimiţându-i priviri pline de subînţeles.

— Cum se descurcă ajutorul?

— Straşnic, veni răspunsul lui Asa. Nu ştiu ce ne-am fi făcut fără două mâini în plus. Slavă Domnului că ştie să gătească!

— Ei, în cazul ăsta, poate îi dăm o slujbă permanentă, îl tachină ca.

— Dacă-ţi pot fi de ajutor, cu plăcere, replică el zâmbind.

— Pe prietenii tăi i-am instalat acum un sfert de oră, aşa că i-am scutit de aşteptare.

— Îţi mulţumesc pentru favoritism.

— Pentru tine, dragule, fac orice, răspunse pe acelaşi ton glumeţ.

El ridică din sprâncene:

— Acum o spui, când sunt cu mâinile încărcate de fripturi, iar pe tine te aşteaptă afară vreo cinzeci de oameni?

Samantha ieşi râzând din bucătărie.

Se întoarse abia peste o oră, când se sprijini cu coapsa de o masă de lângă Jake.

— Cererile de mâncare s-au mai domolit, acum se cere mai ales băutură, aşa că nu mă supăr dacă te duci la prietenii tăi.

— Nu mă duc atâta vreme cât pot să-ţi fiu ţie de folos, zise învăluind-o într-o privire caldă.

— Bine, n-o să te contrazic, promise îndepărtându-se de el.

O oră mai târziu, îl găsi pe alee.

— Prietenii tăi pleacă, Jake. Îţi mulţumesc din suflet pentru ceea ce ai făcut, zise apucându-l de mână. Prietenul la nevoie se cunoaşte.

— Mă duc să vorbesc cu ei, dar să ştii că n-ai scăpat de mine. O să stau prin preajmă, ca să te conduc acasă.

— O, cred că aş fi în stare să adorm de cum ai să închizi uşa de la camionetă.

— Îmi asum riscul, zise el încetişor, şi ea ştiu că o va aştepta.

— Încă o dată, mulţumesc pentru că m-ai ajutat.

Atunci îşi făcu apariţia Bernie:

— E minunat, surioară, dar gata, capitulez! zise scuturându-şi cu furie capul şi părăsind bucătăria.

— Cum se face că lucrează într-un local unde se vinde bere? Doar nu are încă douăzeci şi unu de ani.

— Când l-am angajat ca să poarte costumul de bivol, şeriful Dolby mi-a spus că dacă e vorba numai de atât, poate s-o facă. Nu ştiu ce-a fost în capul lui, dar nici eu nu l-am întrebat. Myra şi Tom nu pot să lucreze aici după ora nouă seara. Ar fi putut să servească la masă.

— I-am văzut şi am vorbit cu Myra.

— Sunt sigură că Myra a stat de vorbă cu tine, remarcă ea, ştiind cât de tare îl plăcuse.

— Aş zice că e un succes.

— Da, prima seară e un adevărat triumf, zise Samantha cu satisfacţie. Numai de-aş fi în stare să-i fac să mai vină şi în alte seri.

— Ai făcut ceva nemaipomenit.

— Cred că ai şi tu o contribuţie la asta. Mai mulţi oameni mi-au spus că ştiau de restaurant de la tine. Îţi mulţumesc.

— N-ai de ce. O să-ţi cer eu plata pentru asta, o tachină privind-o chipurile fioros, ceea ce pe ea o făcu să zâmbească.

— E minunat, Jake. Sunt atât de mulţumită! Până şi domnul Yarrell e aici, şi aproape toată lumea din oraş a fost aici astă seară. S-au îndemnat unii pe alţii.

Pe la ora două, închise barul şi-i trimise acasă pe Bernie şi pe Asa. Ultimii clienţi plecară pe la trei, iar pe la trei şi jumătate, după ce puse la loc şi ultimele farfurii, Jake o luă de mână.

— Du-te şi aşază-te, o să încui eu uşile. Ce lumini să las aprinse?

— Una la bucătărie şi una la bar.

El dădu din cap în semn că a înţeles, rotindu-şi privirea prin restaurantul plin de ferigi şi

rododendroni. Pereţii vopsiţi în alb erau acoperiţi cu afişe şi postere înfăţişându-i pe jucătorii echipelor de fotbal şi de baschet ale Colegiului Monroe. Traversă camera şi puse la tonomat un slow retro. Samantha stătea la o masă, iar el desfăcu două beri reci şi se duse să se aşeze în faţa ei.

— Aş putea să fac prinsoare că nu ai mâncat astă seară.

— Şi ai câştiga, recunoscu ea. Aşa că dacă beau asta, probabil că am să adorm chiar aici, pe duşumea.

— Mergem la noroc, zise el, trăgându-şi scaunul lângă al ei. Întoarce-te cu spatele la mine.

Când se întoarse, el luă o gură zdravănă de bere rece, lăsă sticla jos şi se aplecă să-i prindă umerii.

— Hai să-ţi arăt cum să te relaxezi, adăugă încetişor.

Mâinile lui erau calde şi puternice şi, în câteva minute, toată încordarea din umeri dispăruse. Îi masă ceafa, ducându-se cu degetele până în părul ei, dându-i la o parte şuviţele. Fiecare atingere a degetelor lăsa în urmă o senzaţie plăcută şi asta o făcu să închidă ochii.

— Asta e în afara obligaţiilor. Ca tot ce ai făcut în seara asta. Jake, sunt epuizată. Nici nu ştiu dacă mai judec cum trebuie.

— Nu-ţi face griji, eşti coerentă şi, apoi, nu ai nimic de făcut. Dacă adormi, ţi-am promis că o să te duc acasă.

Mâinile lui se duceau fără voie în jos, pe spatele Samanthei, masându-i muşchii, mişcându-se în-

cet. Un simţământ nedefinit, ceva cu totul nou o cuprinse când mâinile lui deveniră mai insinuante, atingerea mai erotică. Muzica plutea în jurul lor, în camera goală, mâinile lui lucrau magic, iar ea simţea o furnicătură pe piele.

— Întoarce-te, porunci el blând şi îi apucă piciorul, depărtându-şi scaunul.

Îi scoase pantoful şi îi masă piciorul privind-o cu atenţie. Mâna lui se ducea în sus într-o alunecare lungă, domoală, care devenea fără voie o mângâiere a coapselor.

— Jake, şopti gâfâind.

Îşi dădu seama că este tot mai înnebunită de această mângâiere, dorind ceva mai mult. Când mâna lui alunecă sub fusta scurtă şi începu să-i tragă dresul de mătase, se uită fix la ea.

Inima îi bătea nebuneşte. O luă în braţe şi o puse în poala lui, aplecându-şi capul să o sărute. Samantha îi întoarse sărutul. Simţea pasiunea clocotindu-i în vene. În seara asta descoperise că pot să lucreze împreună. Nu se dădea în lături de la nimic, era atent, atrăgător şi toate aceste trei calităţi îl făceau irezistibil. La fiecare sărutare a lui venea răspunsul ei şi mai înfocat, pentru că, atunci când se dăruia fizic, se dăruia şi emoţional. La fiecare nouă întâlnire se apropiau tot mai mult de marginea unei prăpastii în care putea să se prăvălească toată prietenia lor.

În cele din urmă, Samantha îi apucă încheieturile puternice şi puse capăt mângâierilor. El o privi adânc în ochi, depărtându-se brusc, lăsând-o jos de pe genunchi, punând-o pe scaun şi ducându-se în cealaltă parte a încăperii, la tonomat.

Samantha înţelese că încerca să se liniştească şi să-şi controleze reacţiile. Se ridică în picioare, îşi aranjă hainele şi se duse să stingă lumina de la bar. Uitându-se atentă la el cum se învârtea în semiobscuritate, se întrebă cât de tare se îndrăgostise de bărbatul acesta. Înainte de a părăsi restaurantul, Jake o mai strânse o dată la piept, cu o privire în care se contopeau tandreţea şi dorinţa.

În faţa casei ei, în timp ce o ţinea pe după umeri, Samantha îi repetă:

— Îţi mulţumesc pentru tot.

— Mă bucur că am putut să te ajut. Această primă seară a fost un mare succes. Când crezi că putem să ieşim împreună?

Gândindu-se la câtă lumea fusese, la faptul că această seară se va repeta, ea privi în gol:

— Nu ştiu când am să pot să părăsesc localul. Dacă am să fiu aşa de obosită în fiecare noapte, nici n-o să mai doreşti să ieşi cu mine.

— Cu atât mai mult ai motive să-ţi acorzi câteva ore de recreere. Ai acest drept. Ia-ţi liber duminica viitoare.

Samantha se uita la bărbia lui neclintită, la gura lui. O seară întreagă cu Jake în afara restaurantului!

— Bine.

Întâlnirile lor de duminică seara deveniră regulate în luna următoare, aceasta fiind singura zi în care putea lăsa restaurantul fără strângere de inimă. În aprilie restaurantul deveni mai aglomerat decât în cele mai optimiste vise ale Samanthei. Clienţii veneau acum şi din locuri mai îndepărta-

te, cum erau Ardmore, Durant şi Sherman. Într-o după-amiază de vineri din luna mai îşi propusese să-şi facă părul şi aştepta liniştită pe scaun ca doamna Parson să-şi ia geanta şi să plece, pentru ca Ellie să poată intra în acţiune.

— Dă-mi voie să te felicit, Samantha, că ai pus mâna pe Jake Colby. Familia ta are nevoie de o partidă ca asta, zise, dar imediat, încruntându-se, adăugă: Am auzit că restaurantul atrage o grămadă de clientelă. Dar părerea mea e că Salido nu are nevoie de colegieni turbulenţi. Dacă te-ai hotărât să vinzi tot timpul bere, ar trebui să te gândeşti de două ori înainte de a se întâmpla lucruri neplăcute. I-am spus, de altfel, lui Phoebe să aibă o discuţie foarte serioasă cu tine, fiindcă sunt sigură că Asa nici n-ar fi stat să mă asculte dacă aş fi încercat să vorbesc cu el.

— Da, doamnă.

— I-am spus şi lui Wilson Yarrell să stea de vorbă cu tine, dar el e atât de mulţumit de felul în care-i returnezi împrumutul, încât sunt sigură că nu se sinchiseşte dacă vinzi sau nu bere, chiar şi duminica.

— Da, doamnă.

— La revedere, Ellie.

— La revedere, doamnă Parson. Mulţumesc.

— Nici să nu te gândeşti să schimbi ceva, zise Ellie imediat ce uşa se închise în urma doamnei Parson. Ţi-a ieşit minunat şi e cel mai drăguţ restaurant pe câteva mile în jur. Vernon şi cu mine o să venim astă seară.

— Bine.

— Nu te ameţeşte succesul?

— Abia reuşesc să-mi trag sufletul, Ellie, dar să ştii că mă rog să ţină tot aşa. Nu că e grozav? o întrebă, gata să-i mărturisească despre starea de febrilitate care o cuprinsese în urma unei convorbiri telefonice avute chiar în după-amiaza aceea. Ardea de nerăbdare să-i dea veştile bune lui Ellie, dar voia ca Jake să fie primul care să afle despre acest lucru, aşa că îşi ţinu gura.

— Ai făcut un lucru nemaipomenit. Să ştii că visez deja la ziua când toţi aceşti oameni care intră în oraşul nostru se vor opri şi pe la mine să le aranjez părul. Dar ştiu eu că nu va veni ziua aia, zise apoi posomorându-se.

— Poate că totuşi o să vină.

— N-or să vină oamenii la coafor în puţinele ore pe care le petrec aici. Unii or să reuşească totuşi să profite de cei care vin la restaurantul tău, zise apoi în şoaptă. Domnul Yarrell a închiriat vechea clădire Washburn şi vrea să deschidă un magazin cu obiecte din lut.

— Şi eu am cumpărat clădirile goale dinspre nord. Dacă reuşim să ne menţinem clienţii, putem să ne extindem. Dărâm clădirile şi folosesc terenul pentru un parking. Dar e prea devreme să mă gândesc de pe acum la asta. Cei de la Camera de Comerţ m-au invitat să vorbesc vineri la întrunirea lor. Şi Kathleen Attaway şi Wanda Mayfield vor să deschidă moteluri în nişte case pe care le au, iar cei de la Camera de Comerţ se pare că intenţionează să facă din Salido o localitate turistică. Oraşul se pretează de minune: clădiri în stil victorian, birouri vechi, străzi largi şi copaci înalţi. Traficul nu e aglomerat.

— Chiar aşa, de ce n-am atrage oamenii şi altfel decât prin restaurantul tău?

— La fel gândeşte şi mătuşa Phoebe. Deja i-au crescut vânzările la prăvălie. Iar domnul Yarrell zicea că cei de la Camera de Comerţ vor să valorifice clădirile vechi care amintesc de zilele când aici se ascundeau cei certaţi cu legea.

— A, da! Cei din clanul Drayton. Dar pe cine crezi că ar interesa toate astea?

— Oamenilor le plac asemenea poveşti.

— Eu, una, nu mă dau în vânt după ele, dar, mă rog, poate că unora le plac. Dar hai să-ţi spun bomba! L-am convins pe Vernon şi am fost sâmbăta trecută să ne uităm de verighete.

— Bravo, Ellie! Ăsta, da succes!

— Da, numai că n-a făcut altceva decât să privească la vitrine. După ce a intrat în primul magazin, a capitulat. Ne-am dus la Ardmore, dar mai întâi am trecut pe la Handforth's. Aproape că suferea când a cerut să vadă nişte verighete, iar în celelalte magazine nici n-a mai vrut să intre. Cu toate astea, am putut, totuşi, măcar să discutăm despre verighete. Cred că s-a mai înmuiat.

— Îţi doresc succes, Ellie.

Ellie se ridică şi începu să se privească în oglindă:

— Nu mai sunt aşa tânără. Vernon are nevoie de o nevastă. Pot să-mi aranjez programul în aşa fel încât să ţin deschis doar trei zile pe săptămână, de la nouă la cinci, şi în rest să stau la fermă. Casa ştii că e a mea, Nancy Beth vrea să o închirieze şi să ţină deschis coaforul în celelalte trei zile ale săptămânii.

— Ar fi nemaipomenit! exclamă Samantha în timp ce Ellie îi usca părul.

— Părul tău e lucios şi moale ca mătasea. Ai întâlnire cu Jake duminică seară?

— Da.

Samantha se întrebă dacă în Salido se putea păstra un secret. Fiecare ştia precis ce a spus şi ce a făcut fiecare. Despre telefonul ei din după-amiaza asta nu se aflase încă nimic, deşi se ştia, probabil în detaliu, că în curând avea să returneze băncii jumătate din împrumut.

— Văd că vă întâlniţi mereu, ai fost şi la ferma lui, ai cunoscut-o şi pe Melody. Pare ceva serios.

— Jake ţine enorm la Melody.

— O iubeşte la nebunie. A venit cu ea de vreo câteva ori să o tund.

— E adorabilă. Şi ea îl iubeşte, zise Samantha, iar după ce se ridică, adăugă: Ne vedem diseară.

— Da. Sunt sigură că Jake Colby n-o să sufere când o să aleagă verighetele, şopti Ellie atât de încet că Samantha abia o auzi.

Ieşi din prăvălie lăsând uşa să se bălăbăne în urma ei, cu gândul la întâlnirea de duminică seara şi la veştile pe care i le va da lui Jake în legătură cu telefonul.

CAPITOLUL PATRU

Duminică seara Jake trecu să o ia pe la cinci şi jumătate. De cum ieşiră din casă o cuprinse cu braţul pe după umeri:

— Hei, sclipirea aia din privire era pentru mine, nu-i aşa?

Ea izbucni în râs şi se ghemui pisiceşte sub braţul lui:

— Ei, ei, nu te mai împăuna!

El o privi de sus şi ridică din sprâncene.

— Cred că mi-am schimbat programul pentru astă seară.

Apoi, după ce o studie cu atenţie, o îndemnă:

— Hai, spune! Simt că s-a întâmplat ceva.

— Aşa e.

În timp ce Jake deschidea uşa camionetei, ea se răsuci uşor ca să-l vadă mai bine:

— Abia aştept să-ţi spun, dar să ştii că şi ce-am spus mai înainte rămâne valabil.

Jake o mângâie pe umăr şi o trase mai aproape cu un centimetru-doi:

— Ah, cât aş vrea să mă lipesc de tine, dar, dacă am s-o fac, sunt sigur că patru nasuri or să se turtească de geam spionându-mă.

— Ba chiar cinci! Wanda Mayfield locuieşte peste drum, în casa din colţ. E prietenă cu mătuşa Phoebe şi ne urmăreşte cu aceeaşi atenţie ca şi ea. Le şi aud schimbând impresii.

— Ce-ar fi să le dăm un subiect de bârfă pentru astă seară? întrebă el şăgalnic.

Fără să-i mai dea timp de gândire, anulă distanţa care-i mai despărţea, cuprinzând-o cu ambele braţe şi strângând-o la piept. Ea se topi toată, simţind că s-ar fi prăbuşit pe loc dacă braţele acelea vânjoase nu ar fi susţinut-o. Deschişe totuşi gura să protesteze, dar buzele lui se lipiră de ale ei într-o scurtă sărutare. Apoi o depărtă uşor şi îi dădu drumul din braţe.

Dinspre intrare se auziră chiote şi fluierături: Tom şi Bernie se maimuţăreau prefăcându-se că se sărută. Buimacă, ea îl privi pe Jake şi dădu din cap:

— Ai făcut-o! De-acum pot să mă aştept să primesc scrisori în care să mi se spună că sunt o stricată.

— Doar pentru o sărutare?

— Uite-te la Bernie şi la Tom... Probabil că mătuşa Phoebe nu-şi mai revine din şoc. Sunt sigură că Wanda e deja călare pe telefon şi la ora zece tot oraşul va fi la curent. Vinerea viitoare când o să mă duc să-mi fac părul o să trebuiască să înghit iarăşi o lecţie de morală din partea Elvirei Parson.

— Dar trebuie să fii de acord că sărutul a meritat, o consolă Jake cu un licăr parşiv în ochi.

Samantha se uită în ochii lui negri, simţind cum clocoteşte pe dinăuntru, fericită că e cu el.

— Oricum, nu merită o scrisoare în care să fiu făcută de două parale.

— Mda, ca să-ţi stric reputaţia, cred că ar trebui să fac ceva mai mult.

— De ce nu te străduieşti? îl tachină ea, suindu-se repede în maşină.

— Mă provoci, doamnă, zise el prinzând-o de încheietura mâinii.

— Asta şi vreau, replică ea amuzată.

— Îmi vine să te scot afară din maşină, dar ceea ce am eu în minte nu se face cu asistenţă.

O căldură plăcută i se răspândi în tot corpul când îi întâlni ochii negri ca smoala. Citea în ei speranţa mută pe care i-o deşteptase aruncându-i provocarea.

— Poate că ar trebui să fiu mai precaută.

— Prea târziu! Şi apoi nu-ţi stă în fire.

— De ce spui asta, doar nu mă cunoşti aşa de bine.

— Ba te cunosc. Eşti o femeie care încearcă să iasă pe o ferestruică, împrumută bani de la bancă şi e gata să facă pe dracu'-n patru ca să-şi salveze afacerea. Îţi place să rişti.

— Chiar şi acum risc. Amândoi riscăm.

— Am făcut bine ce-am făcut până acum, replică el grav. Fără inimi zdrobite, fără sentimente răvăşitoare.

Deodată, deveni şi ea serioasă:

— Jake, hai să rămânem pe calea asta.

— Te-ai trezit cam târziu, am pornit în forţă, o tachină el, după care închise uşa şi ocoli camionul ca să se suie la volan. Să-i lăsăm să bârfească şi noi să ne luăm zborul de aici.

O duse să cineze la un restaurant de pe marginea şoselei care avea un mic ring de dans şi o estradă pentru un chitarist şi un baterist. După ce se aşezară la o masă de lemn masiv, lustruit, Jake se aplecă spre ea, cercetând-o cu atenţie.

— Ia spune, ce altceva în afară de sărutul meu a făcut să se aprindă luminiţa asta în ochii tăi?

— Vineri, pe douăzeci şi nouă, am fost solicitată pentru un interviu de Canalul KZZZ din Tulsa, anunţă ea înflăcărată.

— Grozav!

— Au auzit despre restaurant şi despre schimbările care au loc în oraş.

— Cred că ai dat lovitura şi că multe se pot schimba în oraş datorită ţie.

— Unele sunt ca şi făcute, zise Samantha, aducându-şi aminte cât fusese de mirată la fiecare descoperire. Wanda Mayfield vrea să-şi transforme casa în motel, ceea ce cred că o să fie minunat. Casa ei a fost construită în 1899 şi e plină de lucruri vechi, iar Wandei îi place să gătească şi să stea de vorbă cu oamenii. Mătuşa Phoebe a aranjat deja ca Wanda să-şi anunţe clienţii că dacă sunt dispuşi, mătuşa îi poate conduce într-un tur al oraşului.

— Turul oraşului? pufni Jake. Dar asta nu ia mai mult de cinci minute!

— Da de unde! Şi-a propus să poposească în câteva locuri interesante. Or să viziteze vechea închisoare. A vorbit cu Paul Warner de la Camera de Comerţ şi i-a spus că or să elibereze închisoarea special pentru acest scop. Salido a avut un trecut pitoresc. O să-i ducă şi la gară, unde se

află o locomotivă dinainte de 1900. Plănuieşte să-i ducă şi la cimitir, unde sunt îngropaţi cei din familia Drayton. Şi mai poate să le arate coliba unde se zice că se ascundeau Draytonii după ce prădau prin împrejurimi.

— Grozav, zise el aplecându-se peste masă şi ridicându-i bărbia. După cum arăţi, nu s-ar zice că ai reuşit să catalizezi toate forţele oraşului şi, totuşi, aşa este.

La această remarcă a lui Jake, simţind delicata atingere a degetelor lui, se îmbujoră deodată şi o căldură îi cotropi tot trupul.

— Atâta timp cât îmi iese sufletul muncind la restaurant, sunt fericită. Săptămâna asta, la Monroe, au loc examenele finale. Dar nici nu vreau să mă gândesc cum o să fie când o să se termine şcoala şi studenţii or să plece în vacanţă.

Aruncă o privire prin local şi observă la bar trei bărbaţi. Unul dintre ei, brunet, solid, se întoarse şi o ţintui cu privirea. Când îi făcu obraznic cu ochiul, Samantha îşi întoarse indiferentă faţa spre Jake, spunându-şi că e mai bine ca el să nu ştie că tipul se zgâia la ea.

— La Colegiul Monroe se organizează nişte cursuri de vară, zise Jake aplecându-se către ea chiar în momentul în care chelnerul le aducea pe nişte farfurii micuţe specialităţile de moluşte cu garnitură de orez.

— Jake, începu ea după ce rămaseră singuri, vrei să faci ceva pentru mine?

— Orice doreşti, draga mea, zise el tărăgănat, insinuant, curios să afle cât mai repede ce avea să-l roage.

— Aş vrea să fii şi tu la restaurant când am să dau interviul.

— Promit că am să fiu! Mai doreşti şi altceva? Masaj? O oră de seducţie? Spune şi îţi îndeplinesc orice dorinţă.

— Sună promiţător ce-mi spui. Sper că nu eşti aşa de galant cu toată lumea.

— Numai cu tine. Ce altceva mai doreşti?

— Mi-ar plăcea... se codi Samantha lăsând fraza în aer, iar asta îl făcu pe Jake să se înfioreze; o tachinase, iar acum venise rândul ei, dar ardea de nerăbdare să afle ce ar fi vrut să-i spună. Masajul pare a fi cel mai inofensiv, nu? Cât despre o oră de seducţie... – continuă Samantha cu o voce arzătoare ca o noapte în New Orleans – cu tine... Cum crezi că aş putea să rezist la o asemenea invitaţie?

— Vrei să plecăm? întrebă el.

Cu un oftat, se scufundă în ochii ei mari care îi primiră fără ezitare privirea. Apoi Samantha clipi şi un zâmbet îi înflori în colţul buzelor.

— Şi să renunţăm la delicatesele din farfurie?

— O, nu! Habar n-ai cât de mult îmi plac aceste specialităţi, protestă el încetişor, simţind însă o vagă dezamăgire. Apoi încercă să aducă discuţia pe un teren neutru, concret: Am vorbit cu Ed Naylor, deschide un magazin pe strada principală. E de părere că tu ai făcut posibile o mulţime de afaceri în oraş. Şi, când ai asemenea succese, nu mai începe discuţie că îţi poţi permite să ieşi mâine seară. Mi-ai spus că zilele mai libere sunt duminica şi lunea.

Ea clătină din cap.

— Noul meu angajat, Ted Gillette, face treabă bună. Cred că o să reuşesc să mă rup câteva ore de la restaurant.

— Ce-ai zice totuşi de miercuri?

— Hai s-o lăsăm pe luni şi să vedem cum merge.

Jake o privea atent, privirea lui coborând în jos către bluza de bumbac de un albastru pal, care îi venea atât de bine. Pentru el, restaurantul începea să semene cu un căpcăun cu trei capete care îi înghiţea Samanthei tot timpul şi îi capta toate preocupările. Fără prea mare zarvă, fără multă agitaţie sau o strategie îndelung gândită, ea făcuse ca oraşelul care până mai ieri semăna cu un loc pustiu, bântuit de fantome, să se transforme într-o comunitate prosperă. Acum, mai mult ca oricând, era însă legată de mâini şi de picioare din cauza acestui restaurant.

— Am dus-o pe Melody în vizită la bunicii ei.

— Unde stau?

— În Dallas. Am dus-o acolo vineri, cu avionul. Şi o să mă duc după ea miercuri. Bunica ei este o femeie care are tot ceea ce-i lipsea Dianthei. După divorţul nostru foştii mei socri au fost complet întorşi pe dos şi cred că nu s-au mai văzut şi nici n-au mai discutat prea des cu fiica lor. Peg Rangel e foarte bună cu Melody şi amândoi, şi Peg şi Frank, ţin mult la ea.

— E o fetiţă dulce, pe care nu poţi să n-o iubeşti, seamănă cu tatăl ei.

Ridică din sprâncene şi o privi, spunându-şi că era mult mai relaxată decât la prima lor întâlnire, deşi tot nu reuşea să-i abată complet gându-

rile de la problemele restaurantului. Era încântat de reuşita ei, sperând că avea să dureze şi că ea va putea face faţă la enormul volum de muncă.

— Tu şi Asa sunteţi demni de toată stima. Zău că meritaţi succesul de acum.

— Mulţumesc.

— I-am promis lui Melody că o sun în fiecare seară la şapte şi jumătate, aşa că te rog să mă scuzi...

— Sigur, zise Samantha uitându-se în urma lui în timp ce se strecura afară de la masă şi traversa încăperea până la telefonul public de la bar.

Continuă să mănânce, pe îndelete, cu gândul la Jake, când un bărbat se lăsă pe scaunul de lângă ea. Era omul cu părul negru de la bar.

— Bună, puicuţo!

— Sunt cu cineva, domnule.

— El e la telefon cu altă femeie. L-am auzit vorbind, spuse grav, apucând-o de mână. Mă cheamă Zebby, se prezentă îngrămădindu-se în ea, atingându-i mâna cu laba lui tuciurie. Un tricou alb îi stătea strâns pe piept.

— Ştii ceva, asta e masa noastră, aşa că te rog să pleci, zise Samantha mânioasă.

— Hai să dansezi cu mine, o zori el parcă scuipând cuvintele. Am făcut prinsoare cu tipii ăia de colo că reuşesc să te scot la un dans.

— Ei bine, ai pierdut prinsoarea. Aş zice că e mai bine să pleci până nu se întoarce prietenul meu de la telefon.

— Hai, scumpeteo. Un dans, zise Zebby şi o apucă de încheietura mâinii. Nu mori dintr-un singur dans.

Se dădea tot mai aproape, trăgând-o tot mai tare de încheietură.

— Dă-mi drumul până nu ţip, zise ea scârbită de această atingere brutală.

— Ca să-ţi alerge drăguţul în ajutor? Nu uita că noi suntem trei, iar el e singur. Suntem mai puternici. Hai, doar un dans!

Jake vorbea în continuare la telefon, întors cu spatele, şi, apoi, n-ar fi vrut să-l bage în bucluc din cauza ei. Zebby o trăgea tot mai insistent de încheietură. Se ridică brusc, iar el, plăcut surprins, zâmbi tâmp şi triumfător, cu respiraţia duhnind a bere.

Când bărbatul se ridică în picioare, încercând să-şi mişte corpul masiv, Samantha îi puse piedică şi îl împinse. El se clătină ca un copac scuturat de furtună şi, cum ea continua să-l împingă, fu nevoit să-i dea drumul la mână. Se poticni, se prăbuşi pe un scaun şi, de acolo, jos pe podea. Ea se aşezase din nou la masă şi îl privea peste umăr. Jake pusese receptorul în furcă şi traversa încăperea, cu o expresie fioroasă.

— Ce dracu' se întâmplă? întrebă uitându-se când la bărbatul străin, când la Samantha.

— E beat, dar uite că pleacă. Nu s-a întâmplat nimic.

— Ba eu am văzut că te necăjea.

— Nu, Jake, încercă ea, cu inima cât un purice la gândul că Jake ar putea să se pună cu oamenii ăia. Toţi trei erau zdrahoni şi nu ar fi dorit ca Jake să se încaiere cu ei.

Jake se întoarse către cel care tocmai se ridicase de la podea. Îşi pregăti pumnul şi îi dădu

o directă de dreaptă zdravănă, care-i clătină bărbia şi-l aruncă cât colo de-a latul camerei. Tovarăşii lui săriră de pe scaunele de la bar şi se năpustiră asupra lui Jake.

— O căutaţi cu lumânarea, bombăni Jake depărtându-şi picioarele şi aşteptându-i cu pumnii strânşi.

Primul se repezi să-l izbească, dar Jake se eschivă şi namila se dezechilibră. Atunci Jake îl izbi din plin cu pumnul în burtă. Dar celălalt sări şi el pe Jake. Se prăbuşiră amândoi pe o masă şi căzură cu ea. Într-o secundă, Jake fu peste atacator, care acum zăcea lat la pământ. Când Jake se ridică în picioare, un munte de om îl apucă pe Zebby de braţ şi un altul îl ţinu pe Jake să nu se repeadă.

— Lupta s-a isprăvit, zise namila de om întorcându-se să-l ridice pe cel căzut la podea.

Jake îşi frecă bărbia şi se întoarse la masă.

— N-ai păţit nimic? o întrebă pe Samantha, dar, înainte ca ea să apuce să răspundă, rânji. Ce întrebare îţi mai pun şi eu. L-ai lăsat lat pe tip.

— Îţi curge sânge pe faţă. Te doare?

— Sunt okay, zise el scoţându-şi batista ca să se şteargă de sânge pe obrazul zgâriat.

— Jake, te-ai lovit şi la mână! Oh, mă simt vinovată de asta.

— N-ai de ce. Ce să-i faci, îi căzuseşi omului cu tronc.

— Te cred şi eu, după zece ore de muncă la restaurant, zise ea încreţindu-şi nasul.

Un om încins cu un şorţ se apropie de masa lor:

— Sunteţi bine, domnule?

— Sigur.

— Îmi pare rău. I-am dat afară de aici. Cina trece în contul casei. Îmi pare rău că aţi fost deranjaţi.

— Nu-i nimic, zise el întinzându-i mâna. Mă numesc Jake Colby, iar ea este domnişoara Bardwell.

— Salido Sam's? întrebă el clipind zăpăcit şi zâmbindu-i fericit femeii roşcate din faţa lui. Am auzit de reţeta dumneavoastră de friptură, domnişoară Bardwell. Îmi pare bine că v-am cunoscut. Eu sunt Quint Lowman. Aţi pus oraşul pe picioare cu restaurantul dumneavoastră. Aş vrea să trec şi eu pe la dumneavoastră, cât de curând, adăugă privind-o admirativ pe Samantha.

— Când doriţi. Avem deschis în toate zilele săptămânii. Să mă anunţaţi dinainte.

— Voi veni negreşit. Mi-a făcut plăcere să vă cunosc. Acum vă rog să mă scuzaţi, dar trebuie să mă întorc la treabă.

— Mulţumim, zise Jake, apoi, uitându-se zâmbitor la Samantha: Sunt cu o celebritate.

— Celebră e friptura mea. Fierbinte şi delicioasă.

— Tu sau friptura?

Îşi încreţi iar nasul la el. El îi prinse mâna şi i-o studie. Degetele ei erau atât de delicate în mâna lui mare şi negricioasă.

— Ce i-ai făcut tipului? Părea să fi încasat o lovitură zdravănă.

— Am învăţat o fentă de la băieţi, de la Tom şi de la Bernie, zise ea retrăgându-şi mâinile.

— Dar ăsta nu era un băieţel. Am lipsit două minute şi ai şi intrat într-o dandana.

— Nu sunt eu de vină.

— Cred că picioarele tale lungi sunt de vină.

— N-aş zice. Stăteam aici şi mâncam când tipul a venit la masă şi m-a invitat să dansăm.

— Aşa că te-ai pus pe treabă. N-ai fost deloc cuminte. Dacă erai o fată prevăzătoare, aşteptai să mă întorc şi să tratez eu cu tipul.

— Sunt obişnuită să-mi duc singură bătăliile.

O privi lung şi luă o gură bună de bere rece. Da, ar fi pariat pe tot ce avea în portofel că era obişnuită să-şi poarte singură bătăliile. Câteodată o mai ajuta şi Asa. Şi probabil că era singurul pe care îl lăsa să o ajute. Jake simţi că ar fi dorit şi el să pună umărul la povara ce apăsa pe umerii Samanthei. Ei, Colby! Ei! Controlează-ţi gândurile!

O studia atent, ştiind că şi ea dorea să vină către el. Era mai delicioasă decât mâncarea şi brusc simţi o foame imensă de ea. Dorea să o strângă în braţe.

După cină părăsiră restaurantul şi se suiră în maşină.

— Hei, n-ai luat-o pe unde trebuie, Salido nu e în direcţia aia, zise Samantha încetişor.

— Hai să trecem pe la fermă! O să te duc acasă înainte să se termine programul de filme de la televizor.

Din cauza întunericului nu putea să-i vadă expresia, dar nu rostise nici un cuvânt de refuz, aşa că pulsul lui începu să bată mai tare. Simţeau pala de vânt, aerul primăverii care mângâia câmpiile

întinse, înverzite. Era o noapte caldă, iar razele lunii scăldau peisajul într-o lumină blândă.

Încetini şi opri în spatele casei, care avea câteva lumini aprinse. Când intrară în bucătărie, Jake traversă încăperea să-i aducă Samanthei un pahar de vin, iar pentru el îşi luă o bere. Nu ardea decât o lampă deasupra chiuvetei, răspândind o lumînă discretă şi făcând ca părul cârlioţat al Samanthei să sclipească liniştit, încadrându-i obrajii şi ochii rămaşi în umbră. Nedezlipindu-şi ochii de la ea, Jake deschise berea. Samantha bău o gură de vin şi îi întoarse privirea întrebătoare.

— Stăm jos?

Îşi aşeză berea pe un dulap şi îi luă Samanthei paharul din mână.

— Am o idee mult mai bună, zise cu vocea înecată de emoţie.

O prinse cu delicateţe de încheietura mâinii şi i-o strânse tandru. Nu avea nici o îndoială că ceea ce citea în ochii Samanthei era foamea de iubire. O trase spre el ca să o sărute, o cuprinse cu braţele şi o strânse la piept, contopindu-se cu trupul ei moale şi ispititor. Voia să o facă să-l dorească, să găsească acea cale de a o excita, să facă dragoste cu ea până când, în culmea extazului, îşi va pierde răsuflarea. Buzele lui alunecau pe ale ei, la început mângâind-o, apoi sărutând-o cu patimă, pe când mâna lui aluneca în jos, căutând cu febrilitate nasturele de la fustă. Îl desfăcu şi coborî fermoarul, iar fusta de bumbac alunecă fâşâind la picioarele lor. Îi dădu la o parte bluza şi sutienul ca să-i cuprindă cu palmele sânii, privindu-i cu voluptate. Pieptul ei alb şi bogat era

catifelat şi fierbinte, cu sfârcurile proeminente. Purta bikini, de fapt o bucăţică transparentă dincolo de care se zărea umbra părului roşcat dintre coapse. Avea un corp care putea să-l scoată din minţi şi pe un sfânt. Toate gândurile care-l îndemnau pe Jake să fie precaut se risipiseră încă de când o porniseră spre fermă. Nu mai voia decât să intre în ea, să o strivească sub greutatea lui, să-i simtă picioarele lungi încleştate în jurul lui.

Depărtând-o puţin de el, îi smulse bluza. Samantha respira greu, frământându-i pieptul cu degetele, zgâlţâită de un fior care-i străbătea trupul ca un curent electric. Jake simţea că explodează de dorinţă. Dar, deodată, ea se întoarse şi-l privi drept în ochi.

— Jake, nu! Să ne potolim, e mai bine pentru amândoi.

Se cufundă în ochii ei adânci simţindu-şi trupul arzând ca un câmp aprins de pojarul unei veri caniculare. Era genul de femeie care nu accepta o legătură pasageră. Ea voia să se implice afectiv, dorea o iubire totală. Şi apoi, cu familia ei şi în micul univers din Salido, în care bârfa era o distracţie de căpătâi, o legătură presupunea neapărat şi inelul de nuntă. Altfel, Samantha ar fi devenit ţinta clevetirilor.

— La dracu'! făcu el cu glas stins. Hai să ieşim de aici imediat, pentru că nu pot să stau şi să vorbesc liniştit cu tine când tot ce doresc e să facem dragoste, nebuneşte, cu pasiune.

Samantha îşi puse hainele, încuviinţă din cap şi părăsi iute bucătăria, îndreptându-se spre maşină şi deschizând portiera. Dar Jake trânti uşa

închizând-o la loc şi o prinse pe Samantha în braţe.

— Nu poţi să te retragi în graba asta. Eşti din nou îmbrăcată, cu toţi nasturii încheiaţi, aşa că mai acordă-mi câteva minute, zise cu brutalitate. Dumnezeule, îmi vine să te trântesc aici pe pământ şi să fac dragoste cu tine. Sau în maşina asta. Dacă o mai ţinem mult aşa, o să trebuiască să mă duc la psihiatru.

— Jake...

Dar el nu asculta ce spune, o săruta pătimaş, vârându-şi mâna sub bluză pentru a-i cuprinde sânii. Când ea îl opri iarăşi, Jake gemu:

— Sunt prea bătrân pentru asemenea lucruri, Samantha.

Se topea de dorinţă şi ştia că şi ea simţea acelaşi lucru. Rămaseră unul în faţa celuilalt, gâfâind, privindu-se.

Apoi Samantha sări în maşină, el se aşeză la volan şi într-o clipă se depărtară de fermă. Conducea repede. Lăsase ferestrele deschise, ca să simtă din plin aerul rece, deşi ştia prea bine că doar un singur lucru putea să stingă focul care-l mistuia. Ea tăcea, nemişcată, temându-se şi de propriile-i reacţii şi de ale lui.

Era la numai câţiva centimetri de el. Trăgea cu coada ochiului la ea, cu speranţa că avea să-l privească. Dar Samantha se uita aiurea, cu capul întors spre fereastră.

Oare când avea să o mai întâlnească? Şaisprezece ore i se păreau o veşnicie.

— Fulgeră, remarcă pierdută în admirarea luminilor din zare.

— Noapte de primăvară, furtună şi o femeie sexy, replică el în şoaptă.

— Jake, poate că ar fi mai bine să nu ieşim mâine seară împreună. Nu vezi, parcă suntem pe un *montagne russe*.

— Nu, nu suntem deloc pe un *montagne russe*. Ne-am plăcut din seara când ai rămas înţepenită în fereastră. Iar asta nu e un *montagne russe*. Ai promis că ne întâlnim şi o să te oblig s-o facem!

— Ai să mă obligi să ce? îl tachină, mâhnită de vorbele lui înflăcărate, rostite pe nerăsuflate.

El pierdu controlul direcţiei, camionul derapă, dar îl struni imediat, orientându-l corect pe asfalt.

— Îmi pare rău, Jake, zise chinuită de remuşcări. Nu trebuia să te tachinez.

— N-ai de ce să te scuzi că ai flirtat, draga mea. Nu-mi displace şi, apoi, vreau să te văd relaxată. La ce am să te oblig o să vezi tu data viitoare, când o să fim iarăşi singuri, zise posac, dorind-o din nou cu ardoare, întrebându-se cât se va mai putea stăpâni fără să dea frâu liber dorinţei de a face dragoste cu ea.

— Jake, când începe secerişul? întrebă şi el ştiu că încerca să vină pe un teren mai sigur.

— Dacă nu plouă, începem săptămâna viitoare.

Ştia răspunsul tot atât de bine ca şi el. Aşa că adăugă:

— Despre ce crezi că e înţelept să mai discutăm, Samantha?

— Păi... despre programul lui Melody.

— O să rămână la bunici o săptămână, după care o s-o aduc acasă. Bineînţeles, dacă o să vrea să vină mai repede o să mă duc imediat după ea.

Urmă o nouă tăcere încordată şi el se întrebă când va fi în stare să-i vorbească iarăşi relaxat. Tot ceea ce dorea era să tragă camionul pe dreapta, să oprească motorul şi să o strângă în braţe. Cu toate acestea, încercă să nu se mai gândească în felul acesta la ea şi să abordeze subiecte lipsite de încărcătură emoţională.

— Care e reţeta de friptură? Sau e un secret pe care-l ţii încuiat cu şapte lacăte?

— Degetele mele, cratiţa, sosul cu cimbru... un secret pe care nici Asa nu-l ştie, fiindcă nu-l interesează. Eu singura pregătesc sosul.

Strânse mai tare volanul gândindu-se la corpul ei absolut admirabil.

— Trebuie să mai găsim un subiect, Sami.

— O, Doamne, Dumnezeule! Jake, pot să-ţi povestesc *Atacul liliecilor*, fiindcă mătuşa Phoebe, de când am început să ne întâlnim, mi-l relatează cu lux de amănunte la micul dejun.

— Cred că n-ar fi rău.

— Începe undeva în afara unui oraş, pe o navă, dar oraşul nu poate fi identificat, se dau nişte amănunte foarte vagi, se arată doar nişte dealuri şi o peşteră. În peştera asta adâncă stau liliecii. Dar ei nu fac nici un rău până într-o bună zi, când îşi bagă nasul în recolta unor fermieri. Bărbatul dă cu nişte spray-uri în peşteră şi un pui de liliac se transformă într-un monstru uriaş.

— Ăsta da subiect liniştitor!

— Hai, nu te mai gândi la lilieci.

— Tu zici că e nostim, dar pe mine mă îngrozeşte.

— Îmi pare rău, se scuză simţindu-se vinovată.

Îl apucă de braţ, iar el oftă adânc.

— Hai să ne întoarcem la lilieci, draga mea.

— Sigur.

Îşi retrase mâna şi povesti în continuare, calmă, până când ajunseră pe strada ei şi Jake o conduse până la uşă.

— Noapte bună, Sami. Doar o sărutare – o meritäm din plin şi eu şi Phoebe.

— Bine.

Samantha îşi ridică ochii spre el şi inima începu să-i bată, ştiind ce va urma când Jake se va apropia mai tare.

Timp de cinci minute o copleşi cu o ploaie de sărutări, până când ea îi împinse pieptul cu mâinile:

— Acum trebuie să intru în casă.

— Mâine seară... cât de devreme ai să poţi să fii liberă?

— La şase şi jumătate.

— Abia aştept, draga mea.

În casă, Phoebe era, firește, la fereastră.

— Te-ai întors târziu.

— Am fost până la fermă, doar ştii cât e de departe...

— Samantha, m-a sunat astă seară Wanda. Era scandalizată.

— N-are de ce să fie.

— Te-a cerut în căsătorie?

— Nu, nu m-a cerut. Iar acum mă duc să mă culc, peste trei ore trebuie să fiu la lucru.

— Ellie ar fi o domnişoară de onoare foarte drăguţă şi, bineînţeles, şi Myra.

— Nu ştiu, Myra ar fi în stare să se dea la... mire.

— Ce? făcu ea cu sprâncenele ridicate îndărătul ochelarilor.

— Care a fost ultimul film? întrebă Samantha în speranţa de a-i distrage lui Phoebe atenţia de la subiectul măritişului.

— A fost de-a dreptul minunat, *Povestea nepotului lui Dracula şi a frumoasei regine.*

— N-am auzit de el, remarcă Samantha întrebându-se, în timp ce urca deja scările, dacă auzise cineva de un asemenea film.

— Nu a fost cu actori mari, dar a fost bun, regina se îndrăgosteşte de nepot... Dar las' că-ţi spun eu toate amănuntele mâine dimineaţă, la micul dejun.

— Bine, mătuşă Phoebe. Noapte bună.

Samantha intră în camera ei şi închise uşa. Cu gândul la Jake, se dezbrăcă şi se aruncă pe pat. Îi era dor de el, ar fi vrut să fie în braţele lui. Simţea că o furtună creşte în ea.

Ca să se liniştească, se gândi la interviul pentru televiziune. Era grozav! Se rugă să crească faima restaurantului şi prosperitatea oraşului.

Au urmărit transmisia interviului la ştirile de la ora zece, la un televizor pe care Bernie îl instalase în bar. Un murmur se ridica din mulţimea care privea emisiunea. Jake o ţinea strâns de mână pe Samantha, iar ea se uita la el, bucuroasă că era de faţă. Slavă Domnului că lumina era slabă, altfel oamenii ar fi putut s-o vadă cum roşeşte. Se aplecă spre el:

— Mi-e frică să mă uit. Dacă arăt îngrozitor?

Îi zâmbi şi o luă pe după umeri, strângând-o lângă el:

— Fizic – imposibil. Uite... eşti minunată!

Samantha nu ştia dacă era chiar minunată, dar că nu era o catastrofă – asta era clar. Nu părea nătângă sau intimidată, nu se bâlbâia.

— Cât de mult s-a dezvoltat restaurantul dumneavoastră? întreba Nate Clauson, reporterul de la KZZZ.

— Afacerile merg minunat.

— Cam câţi clienţi aveţi într-o seară din cursul săptămânii?

— Ajung şi la şase-şapte sute pe noapte, răspunse ea zâmbind camerei de luat vederi.

Se simţea încordată, dar îi era recunoscătoare lui Jake pentru că o liniştea ţinând-o pe după umeri. Îşi aduse aminte că nu crezuse că o să fie în stare să se uite drept la cameră şi se străduise să nu-şi piardă cumpătul şi să caute să răspundă la întrebări. Nate Cluston făcuse însă o probă înainte de înregistrare.

— Dar sâmbăta?

— De obicei, peste o mie de clienţi.

A urmat o imagine generală a restaurantului în care apăreau Ellie şi Vernon cântând pe scenă, apoi alţi consumatori începând să cânte împreună cu ei. Camera revenea apoi din nou pe reporter: *Acesta este Salido Sam's, unde se mănâncă o friptură de-ţi lingi degetele şi, credeţi-mă, reclama nu este cu nimic exagerată. Salido, în Oklahoma, o localitate ca oricare alta, pe o şosea, dar în care găseşti o mulţime de oameni prietenoşi cărora le*

place să cânte, să danseze şi să mănânce friptură. Merită să treceţi pe acolo!

Emisiunea se terminase, începu un clip publicitar şi un val de aclamaţii se ridică din mulţimea de privitori.

— Bere pe gratis timp de o jumătate de oră! anunţă Samantha, ceea ce stârni noi urale.

Se întoarse către Jake şi îi văzu chipul zâmbitor, dar tocmai atunci Asa veni să o îmbrăţişeze.

— A fost bine, scumpo! Într-adevăr, arătai minunat!

— Îţi mulţumesc, bunicule.

— Samantha, la televizor eşti foarte frumoasă! Mai frumoasă decât multe staruri din filmele astea la care mă uit eu, spuse Phoebe. Crezi că-ţi poţi permite să faci cadou atâta bere?

— Doar o jumătate de oră, mătuşă, şi apoi afacerile îmi merg bine. Dar unde s-au dus băieţii şi Myra?

Nu trebui să mai aştepte răspunsul, căci îl zări pe Jake stând de vorbă cu ei la bar şi se îndreptă şi ea grăbită într-acolo.

— Hei, sor-meo, o întâmpină Bernie, ai fost mişto!

— Da, mişto! veni şi ecoul lui Tom.

— A fost drăguţ, adăugă Myra întorcându-se spre Jake.

— Vă mulţumesc, replică Samantha. Îmi pare rău că trebuie să vă gonesc, dar e ora la care servesc băuturi alcoolice, berea curge în valuri, iar voi sunteţi minori. Regret, dar ştergeţi-o de aici! Mă bucur că aţi venit să mă vedeţi la televizor.

— Noapte bună, Jake, zise Myra tărăgănat.

— Noapte bună tuturor, Myra, Bernie, Tom, răspunse el întorcându-se cu faţa spre bar.

Samantha îşi conduse fraţii şi sora până la uşă şi se întoarse să-i întâmpine pe Ellie şi pe Vernon. Prietena ei o îmbrăţişă.

— Arată splendid părul tău!

— Ţie trebuie să-ţi mulţumesc pentru asta.

— Interviul a fost foarte reuşit, zise Vernon. Nu mi-aş fi închipuit că filmează tocmai când cântam noi. Cred că băusem cam multe beri.

— Fugi de-aici, aţi fost foarte drăguţi amândoi.

— Felicitări, Samantha, strigă Ed Naylor făcându-şi loc să ajungă la ea.

— Trebuie să dau de Jake. Ellie, Vernon, vă rog să nu vă supăraţi că vă las.

Trecuse mai bine de o jumătate de oră de când se străduia să-şi croiască drum spre Jake, printre toţi aceşti oameni care, fiecare în parte, voia să-i spună un cuvânt bun.

— Totul merge strună. Ted se descurcă de minune, de parcă seara asta ar fi singura ocazie în care poate să-şi demonstreze competenţa. Problema e cum evadăm de pe planeta asta? îi şopti la ureche.

— Ar fi o idee minunată, deşi toată treaba nu mă mai epuizează aşa cum mi s-a întâmplat în prima săptămână.

O luă de mână şi o conduse la maşină, unde ea se lăsă să cadă pe scaun.

— Îţi mulţumesc că eşti aici, şi-ţi sunt recunoscătoare că m-ai ajutat să trec peste hopul ăsta.

— Cred că acum stai bine cu socotelile şi că-ţi ajunge cât ai tras.

— O, Jake, e nemaipomenit că am putut să-i duc pe amândoi copiii să înceapă tratamentul dinţilor. Bernie are programare la un dentist din Ardmore lunea viitoare, dimineaţă.

Jake îi strânse mâna.

— Ai făcut o treabă fantastică!

— N-am făcut-o singură, toţi m-au ajutat, chiar şi tu.

— Ştiu că n-ai mâncat de seară, o să opresc la Lowman's.

Când s-au întors, Jake a intrat în casă. Toată familia asculta o bandă pe care înregistraseră interviul şi îl comentau. A stat o vreme cu ei, apoi s-a ridicat de pe scaun:

— Cred că e timpul să o iau din loc. Drumul e lung.

— Mai rămâi, insistă Phoebe. Imediat începe *Drumul spre Rio*. E un film tare.

— Stai să te uiţi cu noi, Jake, sări întru apărarea cauzei şi Myra.

— Vă mulţumesc pentru invitaţie, dar acuşi se face dimineaţă.

Se îndreptă spre uşă, însoţit de Samantha, care îl conduse până la scara maşinii.

— Mă mir că Myra nu a venit după noi. Are o slăbiciune deosebită pentru tine.

— Creşte ca şi o să ajungă să se întrebe singură ce-o fi găsit la un bărbat în vârstă.

— Nu mi-ar plăcea să te pierd pentru o fetiţă de paisprezece ani, îl tachină ea.

Îşi încolăci braţul în jurul Samanthei.

— Puştoaicele nu sunt pe gustul meu, zise încetişor, sărutând-o pe gât, chiar sub ureche. Mie

îmi plac femeile sexy, care au împlinit mai demult vârsta de vot şi au picioare înnebunitoare, buze de vis şi un corp...

— Jake, şopti întorcându-se cu faţa la el.

Gura lui o acoperi pe a ei şi o strânse tare în braţe, aproape sufocând-o.

Când îi dădu drumul şi se sui în camion, Samantha se trase un pas înapoi, neputând să-şi ia ochii de la el. Dorea mai mult decât atât şi ştia că la fel simţea şi el, deşi nici unul dintre ei nu depăşise linia dincolo de care o nouă intimitate ar fi putut să le complice vieţile. Dansaseră periculos de aproape unul de celălalt, se întorseseră acasă tânjind, incapabili să mai lipească geană de geană.

După această întâlnire, el a fost prins cu secerişul, căci cea mai mare parte a pământurilor lui era semănată cu grâu, şi nu l-a mai văzut două săptămâni. Restaurantul prospera şi ea era mai ocupată ca niciodată. Când a terminat de secerat, în a treia săptămână din iunie, Jake i-a dat întâlnire luni seara.

La două minute după ce a fost singură cu el în camion, îndreptându-se spre Lowman's, Samantha a ştiut că despărţirea nu făcuse decât să intensifice ceea ce era între ei.

O vreme privi câmpurile nesfârşite, iar când întoarse privirea spre Jake, acesta părea foarte serios. Ţinea volanul cu o singură mână şi conducea repede. Se uită în altă parte şi recunoscu podul de peste un râu, dar în aceeaşi clipă avu un şoc. Unde o ducea şi de ce?

CAPITOLUL CINCI

— Jake, ai trecut de localul lui Lowman, zise răsucindu-se ca să-l privească.

Se uita la ea, dar în ochii lui negri nu putea citi nimic din cauza întunericului, cu trăsăturile învăluite de umbre, cu maxilarele proeminente puse în evidenţă de razele de lumină.

— Ştii de când n-am mai fost singuri? Melody e din nou la Dallas, iar doamna Latham e şi ea plecată pentru o săptămână. Toată ferma este a noastră. Nici o grijă, mergem să şi mâncăm, promit. Iar acum, dacă vrei să fiu în stare să conduc, povesteşte-mi despre restaurant şi despre tot ce ai făcut de când nu ne-am mai întâlnit.

O cuprinse un tremur, era însetată de sărutările lui şi-şi simţea trupul fremătând ca petalele unei flori care se deschide în răsăritul soarelui. Toate simţurile ei se trezeau la gândul că are să fie singură cu Jake.

— Restaurantul merge bine chiar şi acum când şcoala s-a închis pe timpul verii. Habar n-am de unde ne vin toţi clienţii ăştia. Am avut interviuri în ziarele din Ardmore, din Durant, din Atoka. E nemaipomenit!

— Cum se descurcă Bernie cu proteza?

— Se bucură că am reuşit să i-o procur, asta l-a făcut mai binevoitor. A început să viseze acum la o maşină, dar mai am încă o grămadă de datorii, aşa că o să se mai plimbe o vreme cu bicicleta, deşi strâmbă din nas că la întâlnire cu o fată nu poate să meargă pe bicicletă. Amândoi băieţii îşi văd în continuare de antrenamentele şi meciurile lor, Myra a mers de mai multe ori la înot în vara asta şi a început să primească telefoane de la băieţi. Slavă Domnului că n-au încă vârsta la care să conducă o maşină şi să o care cine ştie pe unde!

— Vine şi asta! Asa tot aşa mult lucrează?

— Nu, Ted e un angajat minunat şi face treabă bună, deşi se duce şi la cursurile de vară la Monroe.

Jake îi apucă mâna şi o apropie de trupul lui fierbinte.

— Poate ar trebui să mai rămânem o vreme la discuţia despre restaurant, sugeră tot el.

Samantha îşi aranjă bluza şi-şi ridică ochii, prinzând licărirea fugară şi arzătoare din privirea lui.

Mâncară la Lowman, de fapt Jake n-a prea făcut altceva decât să se uite la ea, lăsând aproape neatinsă porţia de pui fript. O părăsi numai pentru a-i telefona lui Melody. Atunci Samantha îşi aminti cum, în urmă cu o lună, se luptase pentru ea cu cei trei bărbaţi. Îi privi spatele în timp ce se îndepărta, îi văzu jeanşii strânşi, picioarele lungi mişcându-se agale şi o încercă un început de dorinţă.

— Vrei să rămânem să dansăm sau îi dăm bice spre fermă?

Se ridică de la masă şi rămase în picioare în faţa lui. Înţelept ar fi fost să-i răspundă că da, vrea să rămână şi să danseze până la o oră când nu mai puteau să pornească spre fermă.

Dar, în timp ce stătea în cumpănă, el îi luă mâna:

— Hai! Şi îţi promit că o să te duc acasă când o să spui tu.

O conduse afară, unde vântul cald de vară îi răvăşi părul, buclele roşcate intrându-i în ochi. Pe drum fu tăcută, cuprinsă de o tensiune crescândă. Jake o luase pe după umeri, frământându-i uşor ceafa, şi fiecare mângâiere era ca un scurtcircuit care aprindea flăcări în ea.

Soarele era încă sus pe cer, aşa că Jake închise ferestrele şi dădu drumul la aerul condiţionat. Samantha privea miriştile care se întindeau de o parte şi de alta a drumului. Şi Jake era tăcut, atent la şosea. În cele din urmă începu să povestească despre seceriş. Apoi încetini şi se întoarse să o privească.

— Ştii, ar fi trebuit să rămânem să dansăm.

— Dar îţi place riscul şi în trupul tău nu pare să mai fi rămas nici o părticică precaută, zise el atingându-i vârful nasului cu degetul înainte de a deschide portiera şi a păşi afară.

După ce intrară în bucătăria răcoroasă, liniştită, Jake închise uşa şi se sprijini cu spatele de ea, întorcând-o pe Samantha cu faţa spre el.

— N-am mai fost singuri de atât de multă vreme...

Depărtându-şi picioarele, o trase lângă el, lipind-o de trupul lui. Imediat mâinile lui fură purtate ca de un magnet pe spatele ei, desfăcându-i fermoarul. Inima Samanthei începu să bată mai tare şi o căldură începu să-i alerge prin sânge când Jake îi dădu jos bretelele rochiei.

— Jake...

— Şşşt! şopti cuprinzându-i sânii cu mâinile lui negricioase, apăsându-i uşor sfârcurile.

Simţea cum i se umflă sânii, cuprinsă de fiori la fiecare atingere a degetelor lui, cum începe să ardă. Îl apucă de braţele vânjoase, apoi îi înlănţui mijlocul, lăsând mâinile să alunece pe şoldurile lui în jos, spre jeanşi.

— Eşti frumoasă, şopti el dându-i jos rochia.

Dumnezeu cu mila, gândi ea. Îl dorea cu disperare, tremurând toată de patimă. Rămăsese doar cu pantofii cu toc, bikinii negri şi dresurile.

— Scoate-ţi pantofii, şopti el.

— Jake, ar trebui să ne oprim acum, cu fiecare minut care trece o să fie tot mai greu să o facem...

— Dacă vrei, o să mă opresc, dar nu cred că asta ne complică în nici un fel viaţa.

Se aplecă înainte, îi apucă vârfurile sânilor cu gura, lovindu-le încetişor şi trecând cu limba peste ele. Ea gâfâia balansându-se o dată cu el, mâinile lui alunecau pe tot trupul ei, dându-i jos, fără grabă, ciorapii. Degetele lui îi mângâiau picioarele goale, netede ca petalele de trandafir.

O ridică în braţe, purtând-o până în camera lui. Aprinse o veioză, care răspândea o luminiţă difuză, plăcută.

— Jake, n-ar trebui să...

— Ştiu că n-ar trebui, şopti înclinându-se să o sărute pe gât, dar nu întotdeauna facem ceea ce ar trebui.

Smuci de centura de la brâu şi o desfăcu, apoi începu să-şi descheie nasturii. Inima îi galopa ca o herghelie de cai sălbatici. Îi dorea întreaga fiinţă – ardoarea ei, râsul ei, căldura ei. Voia să o stârnească în toate felurile cu putinţă. Îşi scoase o cizmă şi o zvârli pe jos, apoi o smulse precipitat din picior şi pe a doua. În ochii ei măriţi putu să vadă născându-se împotrivirea. O sărută scurt, apăsat. Contactul acesta cu moliciunea ei îi biciui nervii, îi răscoli pântecele. Cu fiecare sărutare, cu fiecare înfiorare se apropiau tot mai mult de linia dincolo de care nu mai era cale de întoarcere, dar el nu voia să se oprească. Trupul lui striga după ea, dar ştia că ceea ce îl mâna nu era simpla dorinţă fizică. Alungă orice gând care îl îndemna să fie prevăzător, aşa cum lepezi şi arunci cât colo o haină roasă de vreme.

Chiloţii nu mai aveau de ce să zăbovească prea mult pe el după ce păşise afară din jeanşi. Genele Samanthei fâlfâiră şi privirea ei coborî înspre trupul lui Jake, apoi se întoarse pentru a se cufunda în ochii lui. Ochii ei de culoare indigo căpătaseră o nuanţă şi mai intensă din pricina dorinţei, iar pupilele îi erau mărite. Căutătura îi era directă, la fel de arzătoare ca o vară fierbinte, aşa că pulsul lui Jake se acceleră simţitor. Îl cuprinse o ameţeală, ca pe marginea unei prăpăstii. Ar fi fost de ajuns un simplu bobârnac ca să se avânte în adâncuri, dar, de dragul ei, ştia că trebuie să se tempereze.

Îşi puse mâinile pe şoldurile ei albe, suple, acoperite de bikinii înguşti. Îşi plimbă degetele delicat, în sus şi-n jos pe coapsele ei, coborându-şi privirea şi zăbovind intenţionat, dorind să o înnebunească. Îşi plimba ochii de la părul care se zărea prin bikini transparenţi la talia ei delicată şi înapoi la formele pline ale şoldurilor. În lumina pală ea era o pată alburie, o combinaţie de forme curbe care-l scotea din minţi. Obrajii îi ardeau, ochii îi scânteiau când îl privi.

— Vreau să te fac să simţi bucuria, spuse Jake încetişor, gata să-i surprindă cea mai mică reacţie, ştiind că acum nu mai voia să dea înapoi, cu toate că, dacă i-ar fi cerut-o, s-ar fi oprit.

Aştepta cu sufletul la gură, cu privirea cufundată în privirea ei. Ceea ce vedea însă, fără nici o urmă de îndoială, era o totală încuviinţare. Oftă adânc, lăsându-şi mâinile să alunece pe trupul ei, încercând să-şi domine propriul trup pentru a prelungi plăcerea.

Îi înlănţui mijlocul cu unul din braţe, aducând aproape de el corpul ei moale, strivind-o de pieptul lui, primindu-i sărutările. Cu cealaltă mână îi mângâia spatele, alunecând peste bikinii transparenţi pe care-i scoase cu un gest brusc. Era fierbinte şi umedă, dar el voia să prelungească aceste momente cât mai mult posibil, lăsându-şi degetele să alunece peste acest corp cuprins de o voluptuoasă moliciune. Şi la fiecare mângâiere a lui trupul Samanthei răspundea cu o vibraţie care-l încuraja să meargă mai departe. Simţea plăcerea înflorind, dar voia să se avânte tot mai sus, ducând-o către culme, din vârf în vârf.

Respira întretăiat, cu ochii închişi, cu corpul frământându-se lângă al lui, într-un răspuns sălbatic de dorinţă. Deodată, îl privi cu ochii arzând ca o flacără, după care îşi lăsă privirea în jos. Degetele ei se strecurară sub chiloţii lui ca să-i înlăture. Îi simţi atingerea ca un curent electric şi îi apucă mâna.

— Vreau să ne iubim... nu-mi spune să mă opresc, că nu mai pot.

O întoarse şi o lipi cu spatele de el, sărutând-o pe ceafă. Braţele lui încolăcite în jurul taliei Samanthei contrastau cu albeaţa ei. Îi strângea sânii cu palmele, apucându-i vârfurile tari, simţind apăsarea delicată a feselor ei. O simţea vibrând în acelaşi ritm cu el, mângâindu-i coapsele. Era exact aşa cum şi-o închipuise, ba parcă şi mai pătimaşă.

Samantha se răsuci într-o parte ca să-l sărute şi să-l strângă puternic, iar el scoase un geamăt şi se aplecă puţin împingând-o pe pat, lăsându-se peste ea, apoi retrăgându-se să o privească. Visase atâta la clipa când avea să facă dragoste cu ea, tânjise după ea şi, uite, acum era a lui, dorindu-l, gata să-l primească.

Samantha îl privea de parcă ar fi vrut să-l înveţe pe dinafară: ochii mai negri ca miezul de noapte, corpul umed, viril... Se săltă puţin, iar el se lăsă în jos peste şoldurile ei uşor arcuite. Pătrunderea a fost lină, un încântător supliciu. Se uită la ea până ce închise ochii şi îi cuprinse umerii puternici cu mâinile.

Era fierbinte, corpul îi fremăta când el îşi află pacea intrând în moliciunea ei.

— Jake, şopti mângâindu-i pulpele, fesele netede. Jake, te rog.

— Vreau să te fac să mă doreşti sălbatic, îi şopti el la ureche.

— Hai, iubitule, hai, şoptea ea în timp ce-şi legăna şoldurile pradă dulcelui chin, până ce el simţi că explodează.

Încolăcindu-şi mâinile pe sub ea, o apucă viguros şi, în cele din urmă, putinţa de a se mai controla se risipi.

— Samantha... gemu el împingându-se şi mai adânc în ea. Nu mai pot să aştept, iubito, şopti şi se întoarse să o sărute, cu răsuflarea fierbinte.

Ea se arcui, înăbuşindu-şi un ţipăt. Îşi lăsă braţele să alunece în jurul gâtului lui şi-şi încolăci picioarele peste ale lui.

— Acum, Samantha! gemu, balansându-se o dată cu ea în ritmul dansului etern.

Se simţea plină, cuprinsă de extaz, uşurată, obosită. Respira repede ca să-şi recapete suflul în timp ce el o strângea protector la pieptul lui. Apoi se rostogoli şi amândoi veniră pe o parte. O privi, dându-i la o parte buclele lipite de tâmple.

— Ce tare te-am dorit, Samantha! O, dragostea mea, am nevoie de tine!

Cuvintele lui curgeau ca o mângâiere, făcând-o să se încălzească de bucurie. El o cuprinse posesiv în braţe, acoperind-o de scurte sărutări: pe gât, pe tâmple, pe obraji. Ea îl apucă de umăr. Îi sărută degetele, uitându-se în ochii ei:

— Tu însemni enorm pentru mine.

Inima ei tresăltă la auzul acestor vorbe, căci simţea că nici ea nu ar mai putea trăi fără el.

Apoi tăcură amândoi, îmbrăţişaţi, până ce bătăile inimilor se mai domoliră. Jake se ridică într-un cot şi începu să-i vorbească:

— Nu pot să-l condamn pe tipul care s-a dat la tine la restaurant. Eşti o femeie foarte sexy.

— A tunat şi ne-a adunat. Şi tu eşti sexy. Sau poate că mai potrivit ar fi dacă aş zice că eşti ca o explozie nucleară.

— Poate că explozia a venit numai pentru că am declanşat-o împreună, replică el grav.

Jake se simţea buimăcit, îndrăgostit, dorea să o ia în braţe şi să nu-i mai dea drumul niciodată, să facă încontinuu dragoste cu ea. Îşi coborî încetişor mâna pe rotunjimea şoldurilor ei, de-a lungul coapselor, simţindu-se din nou scuturat de dorinţă. Îi căută privirea. Şi ea îl privea insistent, cu acea sinceritate pe care Jake o dorise atâta.

Studia relieful trăsăturilor lui masculine, plimbându-şi degetele de-a lungul feţei lui aspre, ţepoase pe care barba începuse din nou să crească, minunându-se de deosebirea dintre corpurile lor. Oare cât de mult îşi complicase fiecare viaţa? Totuşi, în seara asta ea nu mai vrusese să spună "nu". Era aşa de bine să fii iubită de un bărbat chipeş şi drăgăstos, îşi zise simţindu-se moleşită de plăcere! E aşa de bine să trăieşti asemenea momente de intimă pasiune!

— **Iubito, eşti de nota zece!**

— Iar tu ţi-ai pierdut cu totul minţile şi ai nevoie de ochelari. N-ai văzut asta? arătă cu degetul spre pistruii de pe propriu-i nas.

Aplecându-se uşor, el îi sărută iute vârful nasului, apoi întoarse capul ca să-i sărute degetele,

apucându-i arătătorul cu gura şi muşcându-l delicat, apoi întorându-se ca să o privească. Sărutările şi privirea îi trădau incontestabilele intenţii pătimaşe.

Cu o singură privire, Jake reuşise să-i răscolească întregul sistem circulator, care începu să pulsese repede, înfierbântat. O făcea să simtă o poftă de el care parcă îi ieşea prin toţi porii, independent de voinţa ei. Îşi grăbi mâna spre una din coapsele lui, o coborî între goliciunea lor, simţindu-l puternic şi fierbinte, atingându-i părul creţ, cuibul bărbăţiei lui. Îşi ridică faţa spre el, lipindu-şi buzele de ale lui.

Se aplecă să o sărute, împingând-o înapoi în pat, în timp ce Samantha se agăţa de el cutremurată de dorinţa care o cuprinsese iarăşi.

— Jake, ar trebui să merg acasă. Cât e noapte mai treacă-meargă, dar, dacă prima rază de soare apucă să coboare pe pământ, sunt pierdută. Mătuşa Phoebe o să-l sune mai întâi pe şeriful Needham şi apoi o să alerteze garda naţională.

Jake suspină, mângâindu-i şoldurile, pulpele, dorind să o cuprindă în braţe şi să nu o mai ducă niciodată acasă. Dar ştia că ea avea dreptate.

— N-aş vrea, dar trebuie să te duc.

— Jake, zise punându-şi uşor mâna pe braţul lui, cu un ton care îl răscoli. Seara asta a fost ceva cu totul deosebit.

În loc de răspuns, primi o lungă, lungă sărutare.

— Trebuie să plec, zise îndepărtându-l domol.

Traversă camera şi se duse la baie. Jake nu putea să-şi ia ochii de la ea, venindu-i să o pună

înapoi în pat, simţind cum îi plânge tot corpul după ea. Goală, cu picioarele ei lungi, pielea catifelată şi fundul rotunjor, părăsise încăperea lăsându-l să se chinuie măcinat de dorinţă. Când mai simţise aşa ceva pentru o femeie? O nevoie neostoită de a fi mereu cu ea, o grijă continuă de a se interesa de cel mai mic lucru care avea legătură cu ea.

Fusese îndrăgostit nebuneşte de Diantha, dar fusese totodată atât de îngâmfat şi de orbit încât nu-şi dăduse seama de egoismul ei. O dorise cu toată înflăcărarea bărbatului de douăzeci şi trei de ani care trăieşte şi munceşte izolat. Acum nu mai era nici tânăr, nici îngâmfat. Acum avea treizeci şi trei de ani, devenise într-un fel cinic, era mulţumit de viaţa pe care o ducea, mergea din când în când la femei pentru a-şi satisface nevoile fizice. Asta până când o întâlnise pe ea, cu Salido Sam's şi fripturile după care îţi lasă gura apă şi cu trupul ei sexy care invita la dragoste. N-o lăsa să-ţi scape, Colby!

Nu-şi dorise decât să posede corpul ei fierbinte, bine clădit. Dar acum era mai mult decât atât. Nu putea să uite clipele pe care Samantha le petrecuse cu Melody. Se ridică în picioare şi începu să se plimbe prin cameră, adunându-i lucrurile. Paşii îl conduseră spre baie, dar când auzi duşul se repezi în cealaltă baie să se bage repede sub apă rece. Îşi luă jeanşi curaţi şi o cămaşă cadrilată, încălţă cizmele şi se duse să o caute. Era în bucătărie, stătea pe un scaun înalt ca de bar. Îşi sorbea vinul în aşteptare, cu ochii la uşă, aşa că privirile li se întâlniră de cum intră.

Ochii ei albaştri erau electrizanţi. Se simţi pe loc prins în mrejele lor, inima începu să-i bată din ce în ce mai iute, aşa cum pufăie o locomotivă care se îndepărtează de gară. Se duse ca hipnotizat drept spre ea, oprindu-se când simţi că genunchii Samanthei îi atingeau coapsele. Contactul a fost ca o străfulgerare, care-l făcu să se întindă pentru a o cuprinde cu braţele.

— Nu vreau să te duc acasă.

Ea se feri şi se ridică în picioare.

— Trebuie. Avem drum lung până în oraş, zise întorcându-se şi plecând prima din încăpere.

— Doar o clipă, Samantha, îi zise şi o răsuci repede, după care o trase lângă el şi o sărută, nevoind încă să o lase să plece.

Când se desprinse din îmbrăţişarea lui, răsuflarea îi era precipitată, iar Jake încerca din răsputeri să-şi domine pornirea năvalnică a sângelui.

— Jake, deja cântă cocoşii...

— Doamne, ce tare te doresc! spuse el.

Dar mai puternică decât această dorinţă era aceea ca toate visele lor să se împlinească. Şi acest gând avu darul să-l domolească şi să-l elibereze de tortura patimii care era o ameninţare pentru liniştea lui. Apucă de clanţă şi o urmă afară, ferindu-se să o atingă, pentru că ştia că cea mai mică apropiere de ea ar fi spulberat echilibrul fragil pe care încerca să-l clădească.

În faţa casei ei, sări din maşină să o conducă până la uşă, unde o sărută strângând-o uşor în braţe şi urându-i noapte bună.

— Aş fi în stare să te iau pe sus şi să te duc cu mine. Ăsta e momentul cel mai al naibii,

când trebuie să-ţi spun noapte bună. Te rog, hai să ne-ntâlnim şi mâine seară.

— Bine, încuviinţă ea cu o privire care-l făcu să se simtă ca un drogat care tocmai şi-a luat doza, apoi se uită în ochii lui negri dând din cap ca să-şi întărească acordul.

— Atunci, o să trebuiască să aştept până pe la şase şi jumătate. Sami, a fost minunat în noaptea asta!

După ce-i mai dădu o sărutare fugară plecă, iar Samantha se duse în casă. Mătuşa Phoebe veni ca o vijelie din sufragerie:

— Samantha, ştii cât e ceasul?

— S-a terminat şi ultimul film? întrebă ea luând-o pe scări.

— Nu. Programul continuă până dimineaţă.

— Şi acum ce film e?

— O, e un film cu fraţii Marx, un film într-adevăr bun. De fapt, au dat un întreg medalion cu filme din astea. O să ţi-l povestesc eu o dată.

Cu asta discuţia lor se încheie, Samantha îşi văzu în continuare de suitul scărilor, iar Phoebe se întoarse în sufragerie.

Samantha se schimbă cu o pijama de bumbac şi se băgă în pat ca să se uite pe fereastră la stelele care începeau să se stingă pe cer. Trupul ei ardea de dorinţa de a face dragoste cu Jake. Închise ochii, pierdută în amintiri şi asta o făcu să suspine.

— Bine v-am găsit, complicaţii! rosti cu voce tare, apoi îşi zise că nu avea de ce să se teamă. Azi se petrecuse doar o mică schimbare. Ba nu, o mare schimbare... fiindcă erau amanţi.

În săptămâna aceea ieşi în fiecare seară cu el. Duminică seara, la fermă, pe când o prinsese în braţe şi-i răsucea un cârlionţ între degete, îi zise deodată:

— Ar trebui să-mi cumpăr o casă în oraş, aşa n-ar mai trebui să venim până aici ca să fim singuri.

— Nu ne-am simţi deloc singuri şi liniştiţi, sunt sigură că s-ar încinge nişte bârfe...

— De-asta nici n-am cumpărat până acum o casă, fiindcă te vreau numai a mea.

— Sună bine, zise ea zâmbind şi rostogolindu-se pe-o parte ca să-l privească în faţă.

Pieptul lui era larg, musculos, o minunăţie, gândi ea. Jake o privea lung, ştiind că Melody avea să se întoarcă săptămâna viitoare, imediat după doamna Latham şi nu va mai putea să fie singur cu Samantha, noaptea. Acum ea făcea parte din viaţa lui şi nu dorea să o piardă.

Îi răsuci iar bucla, îi mângâie uşor şoldurile netede, lăsându-şi apoi degetele să deseneze rotunjimea plină a sânilor. Apoi îi prinse în palmă, atent la schimbarea din ochii ei, iar ea îşi umezi buzele, îşi lăsă braţul să alunece sub capul lui ca să-i tragă gura sub a ei.

— Vino, Jake, şopti lipindu-se de el, cu buzele întredeschise, pregătită pentru sărutări.

— N-o să te mai las să pleci, zise cu glas aspru, dar, văzând-o încruntându-se, îşi frecă buzele de ale ei şi se explică: Nu te încrunta, Sami. Te-am găsit şi vreau să rămâi în viaţa mea.

— Dar sunt în viaţa ta, replică ea abia auzit, atingându-i buzele cu limba.

El uită tot ce începuse să-i spună şi se aplecă peste ea, apăsând-o pe pat.

Nu-şi aminti de discuţia începută decât mult mai târziu, în maşină, când o conducea acasă. Pierdea timpul plecând mereu de la fermă şi îşi neglija treburile. Cu contabilul şi cu brokerul nu mai vorbise de o lună, cu toate că trebuia neapărat să-i vadă pe amândoi, dar nu se îndura să se dezlipească de Salido şi de Samantha. Nu treceau mai mult de zece minute fără să se gândească la ea sau să simtă că-i e dor de ea. Slavă Domnului că Samantha se înţelegea bine cu Melody! Ce avea de gând cu Samantha?

În august, aproape că se decisese. În ultima vreme făcuse o mulţime de lucruri, o adusese cu avionul pe Melody de la Dallas, unde se achitase şi de întâlnirile de afaceri, se oprise şi pe la Cartier's să se uite după inele de logodnă. Dar, o dată ajuns acasă, şi-a dat seama că e, de fapt, într-o mare încurcătură. Pe de o parte, nu se simţea pregătit să se însoare din nou, pe de alta, în fiecare minut în care era despărţit de Samantha inima lui plângea de jale.

Oare avea să se împace bine cu Asa, cu Myra, cu Phoebe, cu Bernie, cu Tom? Oare se aşteptau să-i aducă la fermă împreună cu Samantha ori puteau să se descurce fără ea şi să păstreze casa de la oraş? Myra avea nevoie de Samantha, pentru că nu avea decât paisprezece ani. De fapt, toţi aveau nevoie de ea, ca şi Melody, de altfel. Poate că era bine ca mai întâi să o ducă pe Melody în vizită la familia Bardwell ca să-i cunoască şi apoi avea el să vadă unde e mai bine să stea cu toţii.

Oftă din tot sufletul şi gândul lui se întoarse din nou la Samantha. O vedea, cu ochii minţii, în patul lui mare, cu pletele roşcate atârnându-i pe umeri, cu corpul ei alb şi strălucitor, cu totul şi cu totul a lui.

Ar putea să invite familia Bardwell duminica viitoare la fermă. Şi-ar petrece împreună ziua şi astfel Melody ar avea prilejul să-i cunoască. Deşi era târziu, luă telefonul şi o sună pe Samantha la numărul la care răspundea numai ea.

Îi răspunse imediat, după primul ţârâit.

— Aş vrea ca Melody să-ţi cunoască familia. Adu-i pe toţi la masă, duminică. Veniţi dimineaţă pe la nouă şi rămâneţi să petrecem toată ziua împreună.

— Dumnezeule, eşti nebun!

— O să fie grozav! zise el gândindu-se la numeroasa familie Bardwell şi un zâmbet îi înflori pe buze: simţea că Melody avea să-i îndrăgească. Dar cine nu i-ar fi îndrăgit? se întrebă în gând, adăugând cu voce tare: Am putea să-i adunăm pe toţi ai noştri împreună. Nu pot concepe ca noi doi să încetăm să ne mai vedem.

Şi îşi aduse brusc aminte de inelele pe care le văzuse.

— Să vin cu toată familia? N-ai vrea să-i aduc doar pe câţiva, aşa, ca un prim transport?

— Nu. Să vină toţi: Asa, Phoebe, Bernie, Tom, Myra. Am să închiriez şi o casetă cu un film pentru Phoebe.

— Nu, cum să închiriezi o casetă? Bine, o să venim toţi. Garantez că or să fie de acord. Dar tot rămân la ideea că eşti nebun.

— Eşti o femeie minunată! Mi-e dor de tine şi mi-e ciudă că sunt singur acasă.

— Şi eu simt la fel, Jake. A fost o seară minunată.

Simţi o furnicătură în tot corpul – era reacţia la auzul vocii ei. Şi în minte începură să-i defileze imagini erotice, dorind şi mai tare să fie cu ea. Au vorbit până când Samantha aproape că nu mai putu să articuleze cuvintele.

— Hai să încheiem aici. Noapte bună, iubito.

— Noapte bună, Jake, şopti punând receptorul în furcă, gândindu-se că a sosit timpul unei mari încercări. Ce avea să se facă dacă familiile lor nu se vor înţelege? Dacă Melody n-o să-i placă pe ai ei, ar înceta Jake să-i mai dea întâlniri?

CAPITOLUL ŞASE

Duminică la prânz, pe la douăsprezece şi douăzeci, Jake îi văzu claie peste grămadă în Fordul bătrân pe care îl cumpărase Asa în urmă cu paisprezece ani.

— Uite-i că au venit, îi spuse el lui Melody apucând-o de mânuţă.

— Hai să le întâmpinăm pe rudele lui Sami!

Zece minute mai târziu, Myra, Melody şi Tom se cocoţau în prepeleacul lui Melody din spatele casei, Bernie călărea, Asa studia uneltele de pescuit ale lui Jake, iar Phoebe şi doamna Latham stăteau la o bârfă.

Îmbrăcată cu un tricou de marinar şi bermude, Samantha stătea lângă Jake, ascultându-l cum vorbeşte cu Asa despre pescuit.

Jake a fript nişte cârnaţi pe care îi mâncară la o masă de lemn din grădină. În timp ce-şi sorbea ceaiul rece, Samantha trase cu ochiul înspre capul mesei, în căutarea ochilor negri ai lui Jake şi când îi întâlni privirea, toţi cei din jur dispărură ca prin farmec. Revenind la realitate, nu puteau să nu remarce schimbarea. Locul lor de întâlnire, pustiu ca o insulă izolată, era acum plin

de animaţie. Jake îi zâmbi şi ea îi răspunse tot cu un zâmbet.

După prânz, toată lumea, cu excepţia lui Phoebe şi a doamnei Latham, s-a îngrămădit în avionul lui Jake. Îi duse într-un tur pe deasupra fermei şi opri la râu, pentru ca eventualii doritori sa se scalde în apele lui răcoroase.

— Data viitoare când mai vii, să-ţi aduci şi o undiţă. În partea de sud a fermei trece râul Armuchee. Se prinde peşte bun acolo, pentru că sunt nişte gropi foarte adânci.

— Ai o fermă frumoasă, observă Asa.

Era după-amiază târziu când se întoarseră, iar Jake puse pe masa din bucătărie gustări reci, invitându-i pe toţi să se servească singuri şi anunţându-i că închiriase o casetă cu desene animate pe care aveau să o vadă cu toţii după ce mănâncă. În timpul filmului, Asa adormi, iar Bernie şi Tom se duseră să călărească.

La bucătărie, Samantha pusese lucrurile la locul lor. Când se aplecă să pună şi salata verde în frigider, două braţe o prinseră pe după mijloc. Se întoarse şi în faţa ei apăru Jake, care-i spuse autoritar:

— Lucrul încetează, chiar acum!

— Ăsta nu e lucru.

— Ba este, zise el studiindu-i atent chipul.

— Uite-te la familiile noastre. Se înţeleg de minune. Melody se ţine ca o umbră după Myra. Dar probabil că pe Myra o oboseşte o fetiţă de numai patru ani.

— Myrei îi plac copiii. Mai ales când sunt ai unui bărbat bine pe care îl place.

— Crezi că eu sunt un bărbat bine de care să te îndrăgosteşti repede? întrebă el ridicând din sprâncene.

— Ei, dacă o iei chiar aşa, nu. Să zicem mai curând seducător. Exclus însă pentru fete de paisprezece ani.

— Ţi-am mai spus că sora mai mare mă interesează. E plină de vino-ncoace şi sărută de te scoate din minţi.

— Eu te scot din minţi?

— Tot timpul, iubito! Şi acum mi-ar plăcea să mă scoţi din minţi, numai să găsesc un loc... A, vino aici, zise luând-o de mână şi trăgând-o în oficiul care era lângă cămară.

— Jake, toată familia e aici. Amândouă familiile, Jake!

O duse înăuntru, închise uşa ca să se sprijine şi o înlănţui cu braţele.

— Ca să intre cineva aici ar trebui să mă urnească mai întâi pe mine din loc.

— Doar nu vrei...

— De ce nu? întrebă cu vocea înecată de dorinţă, aplecându-se să o sărute.

Atunci ea se pierdu cu totul, uită că nu erau singuri, uită toate argumentele şi îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui Jake.

— Ai să-mi creezi greutăţi, zise în cele din urmă. Trebuie să ne întoarcem.

— *Eu* îţi creez greutăţi?

Ochii îi erau aprinşi de dorinţă şi scânteiau cu o intensitate pe care nu o mai văzuse până acum la el: avea o privire nedefinită care îi provoca o fierbinţeală şi-i răscolea întreaga fiinţă.

Părea mulţumit şi ea înţelese că toate barierele pe care şi le impusese se pulverizaseră. Era mult mai deschis cu ea, înfometat de ea, îşi împărţea deja viaţa cu ea.

— Îmi pare bine că familiile se înţeleg. Sau afirmaţia asta te sperie de moarte? îl întrebă ea.

— Nu, şi eu cred că se înţeleg bine şi mă bucur. Asta înseamnă că avem mai multe şanse. Şi acum, că nu îmi mai e frică dacă au să se împace sau nu, vreau să-ţi spun că nu aş fi căutat să-i strâng laolaltă dacă nu aş fi avut tot timpul speranţa că or să se înţeleagă.

— Să nu ne grăbim să tragem concluzii pripite!

— Da, domnişoară Sloi-de-gheaţă! zise el ridicând dintr-o sprânceană în timp ce intrau în bucătărie. Ţii la independenţa ta, nu-i aşa?

— Cred că da. Nu m-am gândit niciodată în mod deosebit la asta. Dar m-am obişnuit să fiu independentă, Jake.

— Ştiu.

Trăsăturile lui se îmblânziră, o cuprinse cu braţul pe după umeri şi se uită la ea cu afecţiune, apoi adăugă:

— Mâine seară ieşim împreună, nu-i aşa? Nu uita că e luni.

— Bine. Acum, mergem la ai noştri?

— Sigur, răspunse strângând-o şi mai tare lângă el în timp ce plecau din bucătărie.

La zece, Jake îi conduse la microbuzul lor, ţinând-o în braţe pe Melody, care era pe jumătate adormită. După ce fiecare se instală pe locul lui şi Samantha se aşeză la volan, pornind în direcţia oraşului, Phoebe se aplecă spre ea.

— Păcat că ferma e atât de departe de Salido. Dar n-ar avea sens să faceţi nunta în altă parte, aici ar ieşi foarte frumoasă.

— Te-a cerut în căsătorie? se interesă Myra aplecându-se şi ea înainte.

Băieţii discutau liniştiţi de ale lor, pe scăunele din spate, iar Asa moţăia alături de Samantha.

— Nu, nu m-a cerut şi nici nu cred că o să mă ceară. Mi-a spus deja că nu vrea să se recăsătorească.

— Eu aş fi gata să fac prinsoare – chiar dacă nu aş fi văzut ce am văzut azi – că o să te ceară în căsătorie în mai puţin de o lună. Chiar luna asta.

— Dar că e prietenul tău asta e sigur, remarcă Myra. Poate aşteaptă până o să fie Melody mai mare. Peste şase ani, Melody o să aibă zece şi eu o să am douăzeci.

— Iar el treizeci şi nouă.

— La treizeci şi nouă de ani nu eşti bătrân!

— Nu, sigur că nu eşti.

— Eu rămân la convingerea că o să te ceară, Samantha, declară Phoebe solemn. Bărbaţii sunt aşa de previzibili... Uită-te la bunicul tău, aş fi putut să-ţi spun că aşa are să se întâmple, că are să doarmă tot drumul până acasă.

— Mătuşă, dar asta face în fiecare noapte.

— Ştiu precis că Jake ne-a adunat azi pe toţi ca să vadă dacă Melody ne place pe noi şi viceversa. Ce ziceţi, nu e un copil scump? Pe cinstea mea, omul ăsta a făcut o treabă bună cu copilul ăsta. E adorabilă şi el se topeşte după ea. Sigur că n-ar trebui s-o răzgâie atâta, dar e de înţeles.

Unui bărbat singur care are de crescut un copil îi place să-l alinte. Mai ales unuia aşa drăguţ ca Jake Colby.

De ce îi adunase pe toţi laolaltă? Oare el se simţise bine sau numai familia ei se bucurase? Oricum, fuseseră împreună, rudele ei se distraseră şi poate că ăsta era lucrul cel mai important. Viaţa trece mai uşor în colectiv.

După această discuţie, fiecare rămase tăcut în scaunul lui, iar până sosiră acasă Samantha fu singura care nu adormise. Când a ajuns în camera ei, telefonul a început să ţârâie şi ea a ridicat receptorul pentru a auzi vocea lui Jake.

În seara următoare, la ora şase, când Jake întoarse maşina, Samantha îi aruncă o privire nedumerită.

— N-ai luat-o ca de obicei. Nu mergem să mâncăm la Lowman's?

— Astă seară, nu. M-am gândit să-ţi fac o surpriză şi să-ţi ofer o schimbare.

— E o seară frumoasă şi o schimbare e binevenită. A fost o săptămână nemaipomenită.

— Într-adevăr, a fost nemaipomenită. Sunt mulţumit că afacerile mi-au mers bine, iar Melody întreabă deja de familia ta, ceea ce iarăşi e bine.

— Da, Jake, e bine.

Era destinsă şi se răsuci pe scaun să se uite la el. Dar simţea cum în ea creşte curiozitatea.

— Unde mergem? întrebă ea când Jake părăsi şoseaua şi coti spre un hangar de lângă pista de rulare a micuţului aeroport din oraş.

— Avem aici, gata pregătit, un avion. Astă-seară mergem să luăm masa la Dallas, zise el întor-

cându-se către Samantha, în timp ce parca maşina. Aş vrea să rămânem acolo, într-un hotel, toată noaptea.

Pulsul i se acceleră brusc. Nu mai ieşise din Salido de câţiva ani, aşa că această seară i se părea într-adevăr deosebită. Jake o conduse până la aparatul care-i aştepta, un Cessna alb-albastru.

După ce se aşezară pe scaune şi el ieşi de pe pistă, Samantha scrută locurile pe care le lăsau în urmă în timp ce luau altitudine. Jake pilota cu mare uşurinţă. Când s-au ridicat îndeajuns, trecu în revistă întreaga panoramă a oraşului. Cel mai bine se zăreau strada principală şi restaurantul. Nu comenta priveliştea, căci în huruitul motorului ar fi fost greu să se înţeleagă unul cu celălalt. Recunoscu apoi şi propria ei casă. Curând, Salido rămase în urmă şi zburară pe deasupra altor câmpuri şi dealuri înverzite. După un timp dădu cu ochii de Red River, râul mare şi tulbure care traversează câmpia imensă despărţind Oklahoma de Texas.

O oră mai târziu, obişnuită cum era cu micuţul orăşel Salido, Love Field şi Dallas-ul i se părură grozav de aglomerate. Jake închirie o maşină şi soarele era încă sus pe cer când porniră spre Mockingbird Lane. Se îndreptară către o clădire de piatră care se desfăşura impunătoare. Era ascunsă între pini şi în jurul ei se plimbau agale câţiva păuni. Înăuntru, un *maître d'hôtel* îi conduse printre mese acoperite cu feţe de masă albe. Prin ferestrele mari, scăldaţi în lumină, se zăreau pinii înalţi şi un râu şerpuitor. Într-un colţ al încăperii, un bărbat cânta la pian. După ce se aşezară

şi dădură comanda, Sam se uită la el printre braţele sfeşnicului de pe masă.

— E frumos aici.

Jake se apropie de ea peste masă şi îi prinse mâna, mângâind-o delicat cu degetele.

— M-am gândit că o să-ţi placă.

— Azi am primit un telefon ciudat.

— Obscen? întrebă el ţâfnos.

— Nu fii aşa iute la mânie, gata să sari la bătaie pentru mine! Nu, era un telefon de afaceri. Un bărbat mi-a propus să discutăm despre restaurant. Zice că ar vrea să-l cumpere. I-am spus că nu e de vânzare, dar el a insistat să ne întâlnim şi să mai stăm de vorbă.

— N-ai nimic de pierdut.

— Aşa mi-am zis şi eu. Obişnuieşte să meargă la pescuit pe lacul Lewiston şi acum câţiva ani s-a oprit să mănânce la noi la restaurant. Acum două săptămâni zice că a oprit din nou la noi. A văzut interviul de la televiziune şi a citit despre mine în ziarul din Tulsa. Aşa că am o întâlnire cu el miercuri dimineaţă. Are să vină la restaurant la ora zece.

— Interesant. Şi cine e tipul?

— Îl cheamă Eldon Kyriakos.

— Kyriakos? făcu el coborându-şi privirea şi lăsând paharul cu vin pe masă.

— Îl cunoşti?

— Da, răspunse uitându-se fix la ea. Nu mi-aş fi închipuit că l-ar putea interesa afacerile în Salido. Dacă ai fi trăit într-un oraş mai mare decât Salido, poate că ai fi ştiut şi tu cine e tipul. E un om de afaceri al dracului de norocos. A înfiin-

ţat un lanţ de hoteluri din care s-a dezvoltat mai apoi un întreg imperiu Kyriakos. Are acum societăţi care controlează alte societăţi mai mici şi o companie naţională, Kyriakos Enterprises.

— Atunci chiar că nu-mi dau seama de ce vrea să se întâlnească personal cu mine. De ce nu trimite pe cineva din stafful lui? Doar nu s-o îngrijii el singur de toate tranzacţiile pentru societăţile lui?

— Ba da. Şi ăsta e unul din lucrurile care-l fac unic. Îmi aduc aminte că am citit ceva despre omul ăsta. E uns cu toate alifiile, Samantha. Când o să te întâlneşti cu el să-ţi iei neapărat contabilul. Chiar şi un avocat.

— La o discuţie despre Salido Sam's? M-aş simţi caraghioasă! N-am nevoie de nici un contabil şi de nici un avocat.

— Nu uita că ai să tratezi cu unul dintre cei mai vicleni oameni de afaceri din ziua de azi. Dacă eu ar trebui să mă întâlnesc cu omul ăsta, mi-aş invita negreşit şi avocatul şi contabilul, spuse el gândindu-se cât era de surprins de această veste.

— De acord cu tine, dar tu ai proprietăţi şi valori mult mai mari decât am eu. Ce mare avere, un restaurant micuţ şi mica prăvălioară din spate! De-aia mă şi întreb de ce l-o fi interesând restaurantul.

— Dacă nu mă înşel, a pus pe picioare câteva afaceri bune şi apoi le-a concesionat. Poate că asta vrea să facă şi în cazul tău.

— Un lanţ de Salido Sam's? E absurd.

— Nu, nu e, o contrazise Jake, dându-şi seama că Sam nu era deplin conştientă de propriul ei succes. Restaurantul tău poate fi un punct de por-

nire pentru un concern. Kyriakos este în stare să deschidă mai multe restaurante ca al tău.

— Dacă îi vând restaurantul nu ştiu ce s-ar putea întâmpla cu noi, comentă ea cu ochii la splendida fântână din centrul camerei.

Lui Jake îi venea să urle la gândul că Samantha nu era decât un bebeluş care avea de înfruntat un rechin al afacerilor. Şi nici măcar nu era conştientă de potenţialul restaurantului ei.

— Dacă o să obţii un preţ bun vânzând restaurantul, poţi să faci tot ce doreşti. Poţi să-ţi deschizi firma de publicitate la care visezi. Asa poate să-şi trăiască în tihnă bătrâneţea. Poţi s-o ajuţi pe Phoebe să reziste cu prăvălioara ei.

— Da, ar fi fantastic! Nici nu vreau să mă gândesc la asta, pentru că atunci aş înceta să-mi mai fac griji.

Jake uită însă de Kyriakos când îşi aruncă privirea la umerii ei goi şi la rochia cu bretele strânsă cu o minusculă cureluşă. Pielea ei era netedă, catifelată şi numai privind-o simţea un fior în tot corpul. Nu putea să aibă nimic pe sub rochia aia cu bretele, iar gândul ăsta îl făcu să ofteze din adâncul sufletului.

— Ştiu un loc unde putem să dansăm, zise aplecându-se către ea.

Samantha aprobă ideea şi timp de o oră stătu în braţele lui, admirând strălucirea Dallas-ului prin pereţii de sticlă ai unui club adăpostit de ultimul etaj al unuia dintre cele mai selecte hoteluri din oraş. Muzica lentă curgea în surdină şi ea vibra toată când Jake o strângea la pieptul lui. Era cald, corpul lui se răsucea cu mişcări sexy alături de

al ei şi se priveau în ochi. Se uita la ea insistent şi în adâncimea ochilor lui negri ardea netăgăduita dorinţă. Părăsiră ringul de dans şi se îndreptară spre lift. Când uşile liftului alunecară deschizându-se, păşiră pe un hol şi Jake scoase o cheie.

— Unde mergem?

— Pentru câteva ore o să stăm aici. Am închiriat un apartament pentru noaptea asta.

Împinse uşa, o apucă de braţ şi intrară o dată în cameră. Inima lui bătea nebuneşte.

— Pentru câteva ceasuri o să te am numai pentru mine.

Văzu că ochii ei devin mai închişi cu o nuanţă, adăugată acolo de pasiune. Trăgând-o spre el, îşi atinse uşor buzele de ale ei, iar frăgezimea şi prospeţimea lor îl tulburară. Buzele lui se lipiră atunci de ale Samanthei într-o sărutare pătimaşă. Şi o strânse tare, tare la pieptul lui.

Era aproape patru dimineaţa când o aduse acasă, dar nu se îndura să se despartă de ea. Opri motorul şi, întorcându-se în scaun către ea, o privi lung, plimbându-şi degetele în sus şi-n jos pe braţul ei.

— Vreau să te iau acasă cu mine...

— Mă duc în casă. O să-mi fie dor de tine...

El arătă spre telefonul celular.

— Te sun de pe drum.

O conduse până la uşă, de unde îi făcu semn cu mâna lui Phoebe, care se înfiinţase la geamul de la sufragerie. Şi Phoebe îi făcu semn cu mâna şi îi ură drum bun.

— Noapte bună, dragostea mea.

— Jake, a fost minunat la Dallas...

— Te sun imediat. Cât timp îţi ia să răspunzi la întrebările lui Phoebe?

— Nu prea mult. Probabil că au început filmele de aventuri. Şi când încep astea, se instalează la televizor fără să piardă prea multă vreme.

— Dar ea când doarme?

— În mici reprize, în cursul zilei. Doarme când stă pe scaun în prăvălia ei sau acasă. Cred că dacă aduni toate reprizele astea ajungi la concluzia că doarme la fel de mult ca oricare dintre noi. Familia mea... adăugă înălţând din umeri.

— Familia ta e grozavă. Te sun în zece minute.

Au vorbit tot timpul cât a durat drumul lui până la fermă. Ajuns aici, Jake se duse în camera lui Melody şi o sărută uşor pe obraz. Apoi, la el în dormitor, unde se dezbrăcă şi se aruncă în pat, zăcând treaz în întuneric. Pe zi ce trecea, o dorea tot mai mult pe Samantha. Era veselă, era bună cu Melody, calităţi pe care Diantha nu le avusese niciodată. Samantha era cu picioarele pe pământ, independentă, practică, deşi, pe de altă parte, era o femeie senzuală, care-l făcea să se topească sub sărutările ei. Să se însoare cu ea! Gândul făcu să-i zvâcnească inima. Să se însoare cu Samantha! Şi să-i aibă pe toţi ai ei în familie. Şi să o aibă pe ea în fiecare noapte în patul lui. Gândul acesta îi tăie respiraţia.

Căsătoria i-ar fi complicat viaţa, dar bucuria de a fi cu Samantha tot timpul, de a o vedea de fiecare dată când vine acasă era tot ce-şi dorea. O dorea cât mai mult posibil alături de el. Putea să concesioneze cuiva restaurantul, ca să aibă grijă

de el. Poate avea să-l cumpere Kyriakos şi toată problema avea să fie rezolvată. Cu restaurantul se putea rezolva uşor.

Chibzuieşte bine, Colby! Nu te arunca în neant. Te-ai mai aruncat o dată cu capul înainte şi a ieşit un dezastru. Ieşi în răcoarea nopţii, privind gânditor cerul puzdit de stele. Trebuia să se trezească devreme. Avea de reparat un siloz, un drum de făcut în oraş. Se întreba dacă Samanthei i-o fi venit somnul mai uşor. Ce dracu mai era şi cu oferta asta a lui Kyriakos?

Miercuri dimineaţă, pe doi septembrie, Samantha se îmbrăcase cu rochia albastră de bumbac. Neaşteptând prea multe de la această întâlnire, dar foarte agitată la gândul că avea să discute afaceri cu un om de talia lui Kyriakos, îşi strânsese părul la spate. Se duse la muncă mai devreme decât de obicei.

Fix la ora unsprezece, un bărbat brunet, într-un elegant costum bleumarin intră în restaurant şi ea pricepu imediat că era Eldon Kyriakos.

Avea aproape doi metri şi era la fel de impunător ca Jake, dar mult mai protocolar. Avea umeri largi, iar părul negru îi era dat pe spate, descoperindu-i faţa arsă de soare. Ochii negri îi sticleau şi veni înspre ea cu un zâmbet larg pe chip.

— Domnul Kyriakos? întrebă ea în timp ce se apropia. Eu sunt Samantha Bardwell.

— Îmi pare bine să te cunosc, zise şi-şi roti privirea prin restaurant. Ai făcut o treabă grozavă. Ţi-am citit interviurile.

— Mulţumesc. Mă bucur că au avut ecou aşa de larg. Nu am birou, zise arătându-i o masă într-un colţ al restaurantului. La ora asta nu sunt clienţi, aşa că, dacă vreţi să luaţi loc, am putea să stăm de vorbă aici.

— Aşa larg ecou? zise el zâmbind în continuare, în timp ce se aşeza în faţa Samanthei la o masă rotundă. Încă nu eşti pregătită să-ţi revendici succesul?

— N-aş vrea să fie doar un foc de paie.

— Aş vrea să-ţi spun că ce ai făcut tu din restaurantul ăsta este mult mai mult decât un foc de paie. Am înţeles că s-au produs schimbări în tot oraşul.

Samantha simţi că se îmbujorează.

— Da, interesul faţă de Salido a crescut simţitor.

— Reţeta de friptură ai moştenit-o de la familia ta?

— Nu, am inventat-o eu singură cu câţiva ani în urmă. Formula o am în minte şi nimeni altcineva nu o ştie.

— Familia ta lucrează împreună cu tine, din câte am înţeles.

— Bunicul e aici în fiecare zi, iar ceilalţi vin când pot.

— Am trecut odată prin Salido şi, aşa cum ţi-am spus deja, am mâncat aici. Pescuiesc în lacul Lewiston. E un lac frumos – nu e o Mecca a turiştilor, iar mie îmi place să mă ţin departe de aglomeraţie.

Samantha zâmbi.

— Şi bunicul pescuieşte la lacul Lewiston.

— Tu şi bunicul tău sunteţi singurii proprietari ai acestor clădiri, nu-i aşa?

— Da. Bunicul a cumpărat clădirile din sud şi terenurile din spatele lor acum opt ani, când oraşul începea să decadă şi preţurile au scăzut. S-a gândit atunci că oamenii aveau să se întoarcă. De când restaurantul a început să fie înfloritor, am cumpărat şi cele două clădiri dinspre nord şi terenurile aferente de pe strada Unu, pentru că am nevoie de mai mult spaţiu de parcare. N-am avut încă posibilitatea să dărâm clădirile, dar, cel puţin, sunt proprietara pământului.

Kyriakos se lăsă pe spate şi se aşeză picior peste picior.

— Ei, asta m-ar putea interesa. Umblu după un restaurant pe care să-l concesionez, iar stafful meu mi-a atras atenţia asupra acestui loc.

— Nu sunt deloc interesată să vând acest loc. Decât, poate, dacă mi s-ar face o ofertă pe care mi-ar fi imposibil s-o refuz, adăugă ea cu un nou surâs.

În ochii lui negri se citea bucuria când o priveau, iar ea se simţi dintr-o dată în largul ei, toată nervozitatea dinainte risipindu-se pe loc.

— Vreţi să vedeţi puţin restaurantul şi să-l cunoaşte-ţi pe bunicul?

— Da, mi-ar plăcea. Deci după colegiu te-ai întors direct aici?

— Şi pe asta o ştiţi? se miră ea.

— Da. Studiez bine lucrurile în care vreau să mă implic. Povesteşte-mi despre restaurant.

— Am refăcut zugrăveala şi decoraţiunile şi am înălţat o mică scenă. Acolo vindem tricourile,

zise arătând cu degetul o tejghea lângă uşa de la intrare. Am dat anunţuri în ziarele locale şi chiar în ziarul din Oklahoma City.

— Cine a făcut design-ul tricourilor?

— Eu, dar m-a ajutat şi sora mea de paisprezece ani.

— Deci design-ul tricoului îţi aparţine?

— Da. Aici e bucătăria, spuse împingând uşile batante şi intrând urmată de Kyriakos. Bunicule! îl strigă.

Asa, care purta un şorţ peste hainele de lucru, se întoarse. Îşi şterse mâinile pe un prosop şi traversă bucătăria în întâmpinarea lor.

— Bunicule, dumnealui este domnul Kyriakos. Vi-l prezint pe Asa Bardwell, bunicul meu.

— Fiţi binevenit, zise Asa şi-i întinse mâna lui Kyriakos, apoi îşi potrivi ochelarii pe nas şi se uită atent la bărbatul solid. Am auzit că vă place să pescuiţi pe lacul Lewiston. Îmi aduc aminte că aţi făcut şi un record în '85.

— Da. Sunt mirat că vă aduceţi aminte de captura mea de atunci, remarcă Eldon Kyriakos plăcut impresionat.

Samantha era şi ea mirată, pentru că bunicul nu-i spusese nimic despre asta.

— De cele mai multe ori, recordurile le stabilesc localnicii. Dar în '85 şi în '81 şi în '77 ele au aparţinut străinilor. Acum, că oraşul pare să se însufleţească din nou, încercăm să organizăm un concurs chiar aici, în oraş. Ar aduce şi destui bani.

Kyriakos îşi încrucişă braţele pe piept, se uită la Asa şi-i spuse cu francheţe:

— Sunt vreo douăzeci şi două de echipe acum. Dacă organizaţi un concurs, asta o să aducă al naibii de mulţi bani oraşului.

— Aşa tragem nădejde şi noi. De data asta aţi prins ceva?

— Aş vrea să încerc mâine şi poimâine.

— Cum vi se pare localul nostru? Samantha a făcut o treabă bună.

— Da, a făcut treabă bună, nu încape vorbă.

— Salido era un oraş muribund şi oamenii plecau, dar, datorită Samanthei, totul a luat o nouă întorsătură. Sincer să fiu, continuă coborând glasul, când mi-a spus ce are de gând cu restaurantul, n-am crezut c-o să meargă, dar m-am înşelat. Luaţi pe cineva să vă arate strada principală. Peste drum de noi sunt trei noi magazine care s-au deschis de curând.

— Chiar îmi propusesem să dau o raită prin oraş. Serviţi şi micul dejun?

Samantha îl suspectă însă că ştie răspunsul tot atât de bine cum îi cunoştea profitul brut şi profitul net din ultimele câteva luni.

— Sigur, răspunse Asa. Dimineaţa deschidem la şase pentru cei care se scoală devreme. De fapt, comunitatea noastră e una de fermieri.

— Uitaţi, îi întinse Samantha meniul. Avem un meniu simplu, după cum puteţi să vedeţi. La micul dejun servim plăcinte, ouă... ştiţi, cum se obişnuieşte. Prânzul şi cina sunt formate mai ales din grătar – cotlete sau pui. Mai avem şi hamburgeri. Iar, mai nou, servim la friptură şi bere.

— Aţi înnoit echipamentul, zise uitându-se la mixerul cel nou şi la maşina de spălat vase.

Samantha făcu împreună cu Kyriakos un tur al bucătăriei, timp în care răspunse la toate întrebările lui. Apoi, când se reîntoarseră în sala de mese, îi dădu un tricou.

— Vi-l ofer împreună cu urările de bun-venit la Salido Sam's.

— Mulţumesc, zise cercetând desenul.

— Bunicul pregăteşte nişte cotlete speciale pentru dumneavoastră.

— Aşa că am să savurez celebrul sos după care îţi lingi degetele şi ştergi farfuria...

— Da, în câteva minute.

— Ai ceva planuri de viitor în privinţa restaurantului?

— Încă nu. Dacă o să atragem în continuare lume aşa de multă, vreau mai întâi să lărgesc parkingul.

Se aşezară la masă şi de la bucătărie veni un chelner. Samantha se uită la Reggie care purta falnic tava cu două pahare cu apă. Părul blond îi cădea pe ochi şi îşi scutură capul când se apropie de masă.

— Domnule Kyriakos, el este Reggie, chelnerul nostru. Reggie, dumnealui este domnul Kyriakos.

— Bună ziua, domnule, spuse Reggie lăsând cele două pahare cu apă rece pe masă. Cotletele sunt gata cam peste douăzeci de minute.

— Domnişoară Bardwell, ai făcut o afacere minunată – mâncare bună, serviciu de calitate, zise Kyriakos şi se opri aşteptând să se îndepărteze Reggie. Vreau să cumpăr restaurantul şi reţeta, asta e oferta mea, zise şi deschise o mapă. Aş vrea să cumpăr toate clădirile astea pe care le

deţineţi. Salido nu e departe de lacul Lewiston şi cred că regiunea asta poate deveni o atracţie turistică.

— Credeam că vă place să pescuiţi la lacul Lewiston tocmai pentru că nu e un loc asaltat de turişti.

Surprinsă că dorea toate imobilele lor, se gândea ce ar însemna asta pentru oraş. Erau câţiva care nu doreau agitaţie şi afaceri în oraş, dar cei mai mulţi dintre localnicii pe care-i cunoştea l-ar fi primit cu braţele deschise.

— Îmi plac locurile liniştite, aşa e, dar şi să fac bani îmi place. Iar în acest loc eu întrevăd o potenţială sursă de bani. Vreau să dezvolt oraşul ca un centru turistic şi după aceea bulgărele de zăpadă se va rostogoli la vale, devenind tot mai mare. Lucrul cel mai important este concesionarea restaurantului Salido Sam's. E exact ceea ce căutam. Sosul fripturii e delicios.

— Mulţumesc, zise uluită că este atât de interesat de restaurant.

— Şi mai e ceva. După discuţia noastră de azi, mi-ar plăcea să te angajez ca să deschizi noi restaurante de acest fel. Vom căuta împreună cele mai bune locuri şi vom amenaja clădirile şi restaurantele. Stafful meu se va ocupa de angajarea şi pregătirea personalului, dar aş vrea ca tu să supervizezi totul.

Se uită la el cum răsfoieşte vraful de hârtii din mapă, aiurită de propunerea pe care i-o făcuse. Îşi aduse aminte că Jake o prevenise, îi spusese să-l cheme şi pe contabil la discuţie, iar acum îi părea rău că-i nesocotise sfatul. Funcţia pe care

i-o oferea era ceva la care nu sperase nici în cele mai frumoase vise. Înţelese că oamenii lui vor fi aici imediat, verificând totul.

Aşezând hârtiile pe masă, Kyriakos veni mai aproape de ea, vorbindu-i despre clădiri, valoarea de piaţă, salariul pe care i-l propunea. Samantha se uita la cifrele pe care i le arăta el şi mintea i-o luă razna. Îşi ţinea mâinile împreunate în poală şi se gândea ce minunat ar fi să ştie întotdeauna că poate să-şi acopere cheltuielile lunare, să ştie exact cât poate cheltui şi cât poate să pună deoparte. Era nemaipomenit să fii în stare să-ţi planifici cheltuielile.

Restaurantul începuse să devină tot mai profitabil, iar valoarea clădirilor pe care le aveau pe strada principală crescuse vertiginos. Era evident că această valoare avea să fie tot mai mare cu timpul, dar suma oferită de Eldon Kyriakos era mai presus de toate estimările ei. Iar salariul era impresionant. Toate începură să i se învârtească în cap, se gândea la protezele dentare ale lui Bernie, la tratamentul stomatologic pe care trebuia să-l înceapă şi Tom şi Myra, la ochelarii pe care Asa va trebui să-i schimbe, la maşina lor veche de paisprezece ani. I se oferea un salariu regulat, pe care avea să-l încaseze în fiecare lună. Ar fi putut să ştie pe câţi bani putea conta lunar şi ar fi putut să se planifice.

Cifrele au început să-i joace în faţa ochilor. Chiar putea s-o plătească atât de bine? Îi venea să-i înşface stiloul din mână şi să semneze pe loc hârtiile, dar îşi aduse din nou aminte că Jake îi spusese să-l ia şi pe contabil la discuţie, şi

un avocat. Suma şi slujba propuse de Kyriakos i se păreau incredibil de generoase.

— Domnule Kyriakos, sumele par astronomice. E mult mai mult decât valorează toate astea! zise cu o lucire în ochi.

— Eu vreau angajaţi fericiţi. Bună parte din succesul concesiunii ar rămâne tot pe umerii tăi, mai ales în ce priveşte restaurantele şi consultanţa. Nu am supraestimat valoarea nici unui lucru cu aceste cifre. Eşti proprietara întregului grup de clădiri de pe strada principală, restaurantul este prosper, iar concesionarea este într-adevăr o afacere bună, la fel de bună ca şi sosul de friptură. Cred că, dacă stai şi te gândeşti bine, îţi vei da seama că suma este potrivită cu valoarea lucrurilor, pentru că eu îţi fac o ofertă şi nicidecum un cadou.

După ce băgă hârtiile în mapă, adăugă:

— Arată toate astea contabilului tău sau, mă rog, altei persoane cu care vrei să te consulţi, examinează-le cu atenţie şi ne întâlnim după aceea.

— Când asta?

Din nou văzu amuzamentul în ochii lui negri.

— Cât de repede doreşti. Stau şi pescuiesc până când o să mă contactezi.

Încerca să cugete. Inima îi dădea ghes să pună mâna pe hârtii şi să le semneze pe loc, încredinţându-i acestui bărbat faima restaurantului, reţeta şi cheile. Prin minte i se învârteau într-un dans nebunesc toate câte le-ar fi putut face cu atâţia bani. Myra avea nevoie şi de un control la ochi... putea să-i scutească pe Bernie şi pe Tom de munca la restaurant şi de joburile pe care şi

le luau după ore, ar fi avut şi ei mai mult timp să joace mingea sau să înveţe. Asa putea să se odihnească în sfârşit. Salariul plus ceea ce ar fi luat din vânzare şi ar fi investit ar fi fost suficiente ca să întreţină toată familia. Gândul că Asa n-ar mai fi, în sfârşit, nevoit să lucreze o făcea să simtă un nod în gât.

— Iertaţi-mă un minut, zise şi lăsă mapa pe scaun, zorindu-se către bucătărie.

Îşi şterse ochii încercând să-şi stăpânească emoţiile.

— Bunicule, crezi că mai durează mult până sunt gata cotletele?

— Vreo cinci minute, cel mult.

Când îşi ridică ochii de la ale lui şi o observă pe Samantha, adăugă:

— Te simţi bine?

Ea dădu doar din cap, neîndrăznind să scoată o vorbă, de teamă să nu izbucnească în plâns. Se grăbi la telefon, smulse receptorul şi formă numărul de la fermă, rugându-se să dea de Jake, chiar dacă nu era ora cea mai potrivită pentru asta. Îşi şterse ochii. Se simţea de parcă pe umerii ei s-ar fi prăbuşit un munte. Hârtiile nu erau încă semnate. Nu putea să se gândească la pensionarea lui Asa până nu vedea contractul încheiat şi parafat.

— Aici ferma Colby, se auzi vocea doamnei Latham.

— Jake este acolo, doamnă Latham? La telefon e Samantha.

— Ai noroc, tocmai a ieşit, aşteaptă puţin să-l chem.

Samantha oftă din adâncul inimii.

— Bună, veni de la celălalt capăt al firului vocea lui Jake. Cum a mers întâlnirea?

Emoţia puse din nou stăpânire pe ea, dar, deşi nu voia să plângă, lacrimile începură să-i şiroiască pe obraji:

— Jake...

— Samantha? Ce-i cu tine?

— Jake, mi-a făcut o ofertă.

— Şi ce e rău în asta, draga mea? întrebă, iar îngrijorarea din vocea lui îi spori şi mai mult tulburarea.

— Mi-a dat nişte hârtii să se uite cineva la ele. Cred că am să i le arăt domnului Yarrell, dar vreau şi părerea ta, Jake, mie nu-mi vine să cred şi mi se pare că o să am o avere uriaşă.

— Atunci de ce vorbeşti de parcă s-ar fi întâmplat o catastrofă?

— Pentru că nu-mi vine să cred şi, pe de altă parte, mă simt uşurată, zise ştergându-şi ochii.

— Vin în oraş. Te iau de la restaurant şi te duc la bancă. Mi-ai dat veşti bune, Sami.

— Jake, îţi dai seama că bunicul o să poată să nu mai muncească?

— Aha, acum înţeleg de ce ai vocea aşa tremurată...

— Poate că e mai bine să mă întorc. L-am lăsat singur pe domnul Kyriakos. Nici măcar friptura n-a fost gata şi bunicul zice că mai durează.

Jake izbucni în râs şi aceste sunete o ajutară să-şi recâştige stăpânirea de sine.

— Chiar acum plec. O să mă grăbesc cât pot de tare. Dar dacă eşti cu el...

— Nu. O să luăm masa împreună şi apoi o să ne gândim ce facem. Te rog, vino.

— Am plecat. Caută pe cineva să te înlocuiască astă-seară şi mâine seară. Mâine seară sărbătorim în familie, dar seara asta e numai pentru noi doi.

— Da, să trăiţi! O, Jake, nu-mi vine să cred!

— O meriţi, Samantha, zise cu căldură.

— Îmi pare rău, dar trebuie să te las. Pa, Jake!

Ştia că încă nu poate să-i spună lui Asa, dacă ar fi făcut-o s-ar fi zis cu pregătirea mesei de prânz. De altfel, nici nu era în bucătărie, iar când dădu la o parte uşile batante îl văzu că stătea cu Eldon Kyriakos. Bănuia că cei doi pescari vorbeau despre lacul Lewiston. Farfuriile cu cotlete erau pe masă.

Făcându-i semn lui Kyriakos să nu se deranjeze, Samantha îşi trase un scaun de la altă masă.

— Hai să împărţim asta, bunicule, îl îmbie ea, observând că pusese dosarul pe jos, lângă scaun.

— O să iau un antricot. După prânz, l-am invitat pe domnul Kyriakos acasă, bineînţeles, dacă tu te descurci aici. Vreau să-i arăt ultima mea momeală. E perfectă şi e nouă. O să-i povestesc despre locurile mele bune de pe lac. El le are pe ale lui şi eu pe ale mele şi o să încercăm să hotărâm care sunt cele mai bune.

I se strânse inima când auzi că o să-l ducă pe domnul Kyriakos acasă. Se uită la bărbatul elegant care stătea în faţa ei şi se gândi la casa lor. Phoebe era probabil la prăvălie, Tom şi Bernie la lucru, Myra făcea pe baby-sitter-ul. Casa era neîngrijită, vasele de la micul dejun rămăseseră nespălate în chiuvetă pentru că toţi plecaseră în

mare grabă dimineaţă. Şi nu rămăsese nimeni care să cureţe după ei.

Era realmente îngrijorată. Ei nu trăiau ca domnul Kyriakos, aşa că bunicul n-ar fi trebuit să-l invite acasă.

Era prea agitată ca să poată mânca. Îi mai dădu lui Asa un cotlet, iar după câteva minute puse tot platoul în faţa bătrânului, în timp ce bărbaţii discutau aprins despre pasiunea lor comună.

Trăgea cu coada ochiului la omul care poate că avea să le schimbe vieţile. Râdea cu Asa, dar Samantha nu credea că era chiar aşa de destins. Privirea lui era liniştită, răspunsurile, politicoase, fără îndoială, pentru că era obişnuit să ţină tot timpul garda ridicată.

În cele din urmă au terminat masa şi s-au ridicat.

— Sigur te descurci fără mine, întrebă Asa? Mă-ntorc repede.

— Sigur, bunicule. Apoi către Kyriakos: Mulţumesc. Pe la cât aţi vrea să ne întâlnim mâine?

— Ce-ai zice de ora trei după-amiaza?

— Perfect.

— Atunci, am să fiu aici la trei.

Uşa se deschise şi când Samantha se întoarse îl văzu pe Jake păşind în restaurant.

CAPITOLUL ŞAPTE

Samanthei îi stătu inima în loc şi pentru o clipă uită de ofertă, uită de Kyriakos. Jake era îmbrăcat într-un costum bej cu cravată neagră şi arăta la fel de impunător ca Eldon Kyriakos. Când privirea lui se întâlni cu a ei, Samantha simţi că se linişteşte. Străbătu încăperea până la ei.

— Domnule Kyriakos, el este prietenul meu, Jake Colby. Jake, dă-mi voie să ţi-l prezint pe Eldon Kyriakos.

— Încântat de cunoştinţă, spuse Jake strângându-i mâna domnului Kyriakos.

— Noi mergem acasă să-i arăt momelile, spuse Asa dând şi el mâna cu Jake. Nu vrei să vii şi tu cu noi?

— Mi-ar face mare plăcere, dar am o întâlnire. Mulţumesc pentru invitaţie, Asa. Sper să vă placă oraşul nostru şi restaurantul, zise apoi către Kyriakos.

— Pot deja să spun cu mâna pe inimă că sunt cele mai bune cotlete pe care le-am mâncat în viaţa mea.

— Foarte bine. Sunt de acord cu dumneavoastră în privinţa cotletelor şi a sosului. Vă doresc, de

asemenea, noroc la pescuit. Îmi pare bine că v-am cunoscut.

— Şi mie, zise Kyriakos. La revedere, Samantha. Cotletele au fost la înălţimea reclamei.

— Vă mulţumesc. Vă aştept mâine la ora trei.

Se uită după el şi după Asa în timp ce se îndepărtau, apoi îşi ridică privirea către Jake.

El o apucă de mână şi o trase prin bucătărie, scoţând-o pe uşa din spate şi, când fură pe alee, se întoarse să o privească.

— Jake, nici n-o să-ţi vină să crezi ce ofertă mi-a făcut!

Jake îi observă licărirea din priviri; se simţea fericit văzând-o pe ea fericită. O strânse la piept, îmbătându-se de parfumul ei de trandafiri.

— Mă bucur, Samantha. Tu şi Asa meritaţi un asemenea lucru.

Îşi coborî mâinile cu delicateţe pe braţele ei, dar Samantha se trase puţin înapoi şi explodă radioasă:

— Mi-a oferit şi o slujbă! Să conduc restaurantul ăsta şi să-l ajut să deschidă şi altele.

— O să lucrezi pentru Kyriakos? se miră el. Da' ştiu că s-a informat bine băiatu' înainte de a veni aici...

— Da, nu e prima dată când gustă cotletele şi sosul, a mai luat masa la noi când se ducea să pescuiască pe lacul Lewiston. Jake, acum pot să le asigur lui Bernie şi lui Tom şi Myrei tot ceea ce au nevoie! spuse transportată de entuziasm. Şi bunicul poate să se odihnească, n-o să mai fie nevoit să muncească la restaurant!

— Dar tu, iubito?

Se întreba dacă Samantha se gândea vreodată şi la propria ei persoană.

— Dacă pot să-i mulţumesc pe ei, înseamnă că şi eu sunt mulţumită. E minunat!

Îl cuprinse cu braţele, îşi apăsă faţa de pieptul lui şi el atunci realiză că plânge. O strânse la pieptul lui, lăsând-o să plângă, împăcat cu gândul că afacerea pe care o propunea Kyriakos putea să-i ia Samanthei multe poveri de pe umeri. Îi ridică bărbia, iar ea încercă printre sughiţuri să-şi şteargă lacrimile.

— Iartă-mă.

— Nu fi caraghioasă. Sunt atât de bucuros, iubito. E minunat!

— Vreau să chibzuim împreună la toate astea. Ştii, m-am gândit că aş putea să-i arăt şi domnului Yarrell planul lui Kyriakos, ca să-mi spună ce părere are.

— Te-ai gândit bine, Samantha.

— Nici nu-mi trece prin cap să nu accept! Sună nemaipomenit de promiţător.

— Tot ce ştiu e că o să-şi scoată banii, doar e un afacerist versat. Şi s-a întâmplat că tu eşti dispusă să vinzi ceea ce el vrea să cumpere. Nu fiindcă aşa i s-a năzărit deodată. Oamenii lui, fii sigură, au făcut verificări şi calcule temeinice.

— În afară de tine, n-am spus nimănui, nici bunicului şi nici nu vreau să le spun până nu mă hotărăsc. Îi ştii doar pe-ai mei... or să facă o zarvă... Şi la trei secunde după ce află mătuşa Phoebe... sau Myra, tot oraşul o să fie la curent.

— Bine, zise amuzat, gândindu-se că în ceea ce o privea pe Phoebe avea perfectă dreptate.

— Jake, nu-mi vine să cred că o să am un salariu, pe care o să-l încasez regulat, ca alţi oameni, rosti pătrunsă de importanţă.

Jake simţi o strângere de inimă, pentru că ştia cât muncea şi că toate responsabilităţile familiei Bardwell atârnau pe umerii ei.

— Îl meriţi din plin, draga mea.

— Gata, acum m-am potolit. Promit să nu mai bâzâi.

Jake zâmbi şi o mângâie pe obraz.

— Te duc să sărbătorim diseară. Ai aranjat cu cineva să-ţi ţină locul la restaurant?

— Încă nu.

— Păi, caută chiar acum dacă vrei să găseşti pe cineva. Şi după aia, te duc la Wilson.

— Să trăiţi, am înţeles! făcu ea pufnind în râs.

Jake se aplecă şi o sărută uşor, abia atingându-i buzele. Apoi deschise uşa şi intrară în bucătărie.

— Ai mâncat? întrebă Samantha.

— Din păcate, da.

— Atunci îţi tai o bucată de plăcintă. Mănânc-o până dau eu telefoane ca să găsesc pe cineva să-mi ţină locul. Trebuie neapărat să văd ce spune şi Wilson Yarrell, deci trebuie să-i telefonez şi lui, să văd când poate să mă primească. Deci, plăcintă cu afine sau cu mere?

— Cu mere.

Cât timp mâncă el bucata de plăcintă frumos rumenită şi bău o ceaşcă de cafea aburindă, ea dădu telefoanele. Când se întoarse, vorbi mai întâi cu bucătarul, apoi traversă camera şi veni la Jake.

— Domnul Yarrell mi-a spus să mă duc imediat, că poate să mă primească.

— Mi-am închipuit că o să te invite chiar acum, zise Jake sec. Plăcinta a fost delicioasă.

— Bunicul a făcut-o în dimineaţa asta. S-a specializat, sărăcuţul.

— Cred că se înţelege de minune cu Kyriakos.

— Îl ştii pe bunicul, când începe el să povestească despre pescuit, despre uneltele şi momelile lui... Ce nu-mi pot închipui e ce-o fi făcut domnul Kyriakos la noi acasă. Dar dacă tu ai supravieţuit, o să scape şi el cu viaţă.

Jake zâmbi şi o îmbrăţişă cu efuziune. Ieşiră din restaurant. Samantha ţinea strâns în mână dosarul cu hârtiile lui Kyriakos.

— Vii cu mine sau vrei să te uiţi mai întâi peste ele?

— Hai să intrăm în biroul de copiat, facem câteva copii şi eu mă duc la Ryan Cain la serviciu să le citesc. Vii şi tu acolo după ce termini.

După ce făcură copiile, ea traversă strada, iar Jake rămase petrecând-o cu privirea până ce intră în bancă. Ochii îi fugeau când în jos, la legănarea şoldurilor ei, când mai sus, la puloverul de bumbac mulat pe spate; era mulţumit de oferta care i se făcuse. Şi fără să se uite la hârtii ştia ce avea să-i spună Wilson Yarrell. Nici înainte nu-i fusese greu să obţină un împrumut de la bancă.

Jake se îndreptă spre biroul avocatului Cain, unde îl întâmpină Tammie Jean Risney.

— Bună ziua, îl salută ea numai zâmbet, în timp ce-şi scutura buclele blonde. Ai picat prost. Azi e în Ardmore, la un proces.

— Nici n-am venit să-l văd pe el. Căutam doar un locşor liniştit unde să pot sta să citesc ceva.

— Măi, măi, măi! Şi eu care credeam că ai venit să mă vezi pe mine, îl tachină ea.

Fuseseră colegi de şcoală, iar soţul ei, Fred, antrenorul echipei de fotbal din Salido, era prieten cu Jake.

— Iubito, nu pot să-ţi cer să fugi cu mine, fiindcă Fred m-ar bate măr. Şi ar trebui să angajez vreo două infirmiere să dreagă ce-ar mai rămâne din mine.

— Asta cam aşa e, zise ea râzând în hohote şi descriind cu mâna un cerc prin aer: Biroul îţi aparţine în exclusivitate.

— Eşti o scumpă.

— Am auzit că tu şi cu Samantha vă întâlniţi şi mi-am zis că e bine pentru amândoi. Deşi nu-mi imaginez cum reuşeşti s-o smulgi de la restaurant şi nici cum te urneşte ea de la fermă. A făcut minuni cu restaurantul ăsta, nu crezi?

— Da, e un lucru grozav.

— Fred şi cu mine am fost acolo duminică seara şi ne-am simţit minunat. O să-i spun când o s-o văd. Fred a zis că ar fugi cu ea dacă i-ar face în fiecare săptămână asemenea fripturi.

— Ei, aici o să cam aibă de furcă cu mine...

Intră în birou, îşi lepădă haina, se aşeză pe scaunul îmbrăcat în piele al lui Cain şi deschise mapa. Citi grăbit, examinând însă cu atenţie cifrele, mirat să descopere că Eldon Kyriakos dorea toate clădirile cumpărate de familia Bardwell. Era o ofertă spectaculoasă şi îl surprindea mai ales suma totală, căci i se părea mult mai mare decât

ar fi bănuit el că era dispus Kyriakos să propună. Zăbovi mai ales când ajunse la partea în care se menţionau condiţiile în care urma să fie angajată Samantha. Acestea nu făceau parte din contract, dar cifrele erau specificate.

O oră mai târziu auzi uşa de la intrare şi pe Samantha salutând-o pe Tammie Jean. Închise mapa şi îşi îmbrăcă haina.

— Aicea sunt şi stau cuminte, să nu cumva să-mi dea Tammie Jean legătura cu persoanele care-l caută pe Ryan.

— Aş vrea să-l aud în weekendul ăsta cântând în restaurantul tău, Samantha, zise Tammie Jean.

— N-ai decât să-i spui tu, eu nu mă încumet.

— Numai dacă ninge sâmbătă o să mă auziţi pe mine cântând în public. Mulţumesc că mi-ai dat voie să folosesc biroul şi spune-i lui Ryan că am trecut pe aici.

— Bine. Fii atent, că dacă ninge o să trebuiască să te ţii de promisiune. Să ştii că n-am uitat ce frumos ai cântat la serbarea de la terminarea şcolii. Ah, ce vremuri...

Zâmbi şi deschise uşa, oferindu-i Samanthei braţul:

— Ei, ia spune, te conduc acasă şi mergem apoi să sărbătorim evenimentul? Sau mergi aşa cum eşti îmbrăcată? Arăţi splendid.

— Îţi mulţumesc, dar du-mă întâi acasă, zise ea aruncând o privire la ceas.

— Să nu-ţi treacă prin cap să mergi la restaurant, fiindcă aşa excitată cum eşti n-ai fi în stare să munceşti.

— Cred că ai dreptate.

Imediat ce ajunseră în maşină, se întoarse către Jake:

— Domnul Yarrell a cercetat totul cu mare atenţie şi a spus că este o ofertă grozavă.

— Asta e şi părerea mea. E o ofertă grozavă. Chiar mă surprinde că e dispus să investească atâta în Salido, credeam că planurile lui sunt legate doar de restaurant.

— Crede că Salido şi lacul Lewiston pot să devină importante centre turistice.

— O, Doamne!

— La lac vrea să construiască o cabană.

Jake încuviinţă dând din cap, apoi. zise:

— Lacul e o frumuseţe şi se prinde al naibii de mult peşte în el. Chiar m-am întrebat mai demult de ce nu vine cineva să facă ceea ce intenţionează acum Kyriakos. Aşa că înţeleg de ce e atât de interesat să cumpere o parte din oraş.

Jake dădu colţul spre casa ei. Samantha sări afară, iar el o cuprinse pe după umeri.

— E cineva acasă? strigă, dar nu veni nici un răspuns de nicăieri. Privirea îi fu atrasă de teancul de reviste răvăşite pe trepte, de rochia atârnată de balustradă, de un pantof azvârlit într-un colţ. Uite-te şi tu, iar bunicul l-a adus aici pe Eldon Kyriakos!

— N-are nimic, zise el cuprinzându-i talia, năpădit de o dorinţă năvalnică. Asta e şi gata, zise cu voce abia şoptită.

Se aplecă să o sărute, îşi lipi buzele de ale ei, iar Samantha îşi încolăci braţele în jurul gâtului lui Jake şi se săltă pe vârfurile picioarelor. Apoi Jake îşi coborî sărutările pe gâtul Saman-

thei, smuci de cureluşa din jurul taliei şi o dădu la o parte, îi desfăcu nasturii de la rochie, lăsându-şi degetele să alunece pe formele ei calde.

— Jake, în orice clipă poate să apară cineva, zise ea şi îl prinse de mână.

— N-ai spus că vrei să te schimbi? Te ajut, zise el şi îi desfăcu partea de sus a rochiei, strecurându-şi mâna pe sub ea.

O vreme nu se împotrivi mângâierilor lui lacome care parcă voiau să-i răpească toată căldura şi moliciunea sânilor, dar brusc îl apucă iarăşi de mână:

— Mătuşa Phoebe poate pica dintr-o clipă în alta... Instalează-te şi tu pe undeva, iar eu o să mă grăbesc cât pot de tare.

— Să vin să te ajut?

Samantha se uită în ochii lui negri încărcaţi de dorinţă şi inima îi bătu mai tare, înfiorată.

— Nu, nu poţi să vii să mă ajuţi, dar nu fiindcă n-aş vrea eu. Ia-ţi o bere dacă te tentează.

Încuviinţă din cap, dar nu se clinti din loc nici după ce Samantha o porni în sus pe scări. Când atinse porţiunea stricată de balustradă şi aceasta căzu cu un bufnet, îi aruncă o privire complice:

— În sfârşit, o să pot s-o repar.

— Dacă mi-ai fi spus, ţi-o fixam eu, zise apropiindu-se de Samantha, care încerca fără succes să o pună la loc.

Îi dădu mâna la o parte şi întrebă:

— Unde ţine Asa ciocanul?

— Într-un dulap de lângă uşa de la bucătărie, explică urcând mai departe cu ochii la Jake, care rămăsese ţintuit la baza scărilor.

— Nu-mi displace priveliştea.

— Perversule!

Râse, iar ea urcă voiniceşte şi ultimele trepte care-i mai rămăseseră. Ajunsă la ea în cameră îşi smulse rochia şi începu să-şi inspecteze garderoba, dar mintea îi era tot la ofertă. Se duse la telefon şi, aşezată pe marginea patului, formă numărul restaurantului. Îi răspunse Asa.

— Bunicule, acum sunt acasă şi mă pregătesc să ies cu Jake. Am vorbit cu Ted şi mi-a promis că vine el astă-seară se se ocupe de toate. O să ajungă pe la cinci. Jake m-a invitat să ieşim împreună diseară. Domnul Kyriakos ne-a făcut o propunere nemaipomenită şi mâine dimineaţă vreau să vorbesc şi cu tine despre asta.

— Vrei să vindem? întrebă Asa surprins.

— Da, dar asta nu înseamnă că n-o să mai lucrez aici – lucrul e valabil şi pentru tine. E o ofertă grozavă, bunicule! I-am arătat contractul lui Wilson Yarrell, s-a uitat şi Jake peste hârtii. Dacă vrei, mă întorc la restaurant să ţi le arăt şi ţie sau aş putea să ţi le las sub pernă.

— Lasă-le sub pernă. Jake ce zice, să vindem?

— Da, aşa zice. Şi domnul Yarrell spune la fel. Aşa zic şi eu şi cred că şi tu o să fii de acord.

— Am încredere în puterea ta de judecată, draga mea. Ţie trebuie să-ţi mulţumim că suntem unde suntem acum.

— Bunicule, celorlalţi n-o să le spun până nu hotărâm exact ce facem. M-am gândit că e mai bine să nu ştie nimic până când nu suntem siguri de afacere.

— Şi chiar crezi că o să fie bine? întrebă Asa cu o undă de curiozitate în glas.

— Da, bunicule. Acum o să plec cu Jake. El zice că azi n-o să mai fiu în stare să lucrez, şi aşa e, nu mă gândesc la decât la oferta asta. Cred că are mare dreptate, zise auzind loviturile de ciocan de jos.

— Poată c-o să vin şi eu acasă mai devreme. Nu-mi povesti nimic acum, fiindcă trebuie să mă duc să gătesc. Pari fericită, draga mea.

— Chiar sunt fericită.

— Până acum nu m-am gândit la posibilitatea asta, fiindcă nu mi-am imaginat că te-ar putea interesa... Dar gata, nu mai spun nimic dacă zici că te grăbeşti să pleci cu Jake. Vorbim noi mâine dimineaţă. Petrecere frumoasă. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, bunicule, zise simţind un nod în gât când se gândi ce are să însemne pentru Asa vânzarea restaurantului.

Îşi şterse ochii plini de lacrimi, puse receptorul în furcă şi se duse la dulap să vadă cu ce ar fi putut să se îmbrace. Jake îi ştia deja toată garderoba. Alese o rochie verde cu bretele şi se duse să facă un duş.

Patruzeci de minute mai târziu cobora scările să-l ia pe Jake şi după o oră zburau deja spre Houston să sărbătorească evenimentul.

Tot timpul mesei Jake putu să vadă o luminiţă în ochii ei şi realiză cât era de tulburată. Obrajii îi erau îmbujoraţi şi surâdea continuu. Se simţea şi el fericit pentru că o ştia pe ea fericită şi începea să-i fie din ce în ce mai clar ce aveau să facă în viitor.

Nu era momentul să discute despre relaţia lor, fiindcă Samanthei nu-i stătea mintea decât la oferta lui Kyriakos, dar Jake se gândea tot mai serios la căsătorie. Privind-o, simţi un fior de dorinţă şi de iubire. Această schimbare ar fi putut să o determine să-i accepte cererea în căsătorie, fiindcă familia ei s-ar fi aflat în sfârşit în siguranţă.

— Spune-mi, o întrebă în timp ce ea îşi sorbea Chardonnais-ul, ce ai vorbit cu Kyriakos?

— Cea mai mare parte a timpului am să lucrez în Salido. Când o să vrea să deschidă un nou local, oriunde ar fi, am să mă duc acolo, după care o să mă întorc în Salido. Jake, e nemaipomenit, nu? Sigur că ceea ce mi se pare de-a dreptul fantastic e salariul regulat. Până acum câteva luni restaurantul abia-şi târa zilele. Au fost perioade când n-am câştigat mai nimic.

Deodată, privirea ei se schimbă. Se întinse peste masă şi îşi puse mâinile peste ale lui. Atingerea aceasta acceleră nebuneşte pulsul lui Jake. Îi strânse cu efuziune degetele reci, delicate.

— N-am vorbit toată seara decât despre mine şi tu ai avut bunătatea să stai şi să mă asculţi.

— Îmi place să te ascult şi sunt bucuros că mi-ai vorbit despre planurile tale. De asta şi sunt aici, nu? Dacă o să vreau vreodată să-mi vând ferma, cu tine o să discut şi eu.

Îi duse mâna la buze şi o sărută delicat. Pielea ei era netedă, dar în palmă avea bătături de la munca în bucătăria restaurantului.

— Hai să dansăm, tu o să continui să-mi povesteşti, eu o să te ascult şi o să te privesc. Sunt fericit pentru tine, iubita mea.

Îşi lăsă privirea în jos şi îşi muşcă buzele, iar el ştiu că se gândeşte la familia ei şi mai cu seamă la Asa.

— Încă nu i-am spus totul, în amănunt, bunicului, zise emoţionată. I-am lăsat însă hârtiile să se uite în seara asta peste ele şi a rămas că o să stăm de vorbă dimineaţă.

— Cred că o să doarmă totuşi netulburat. Asa e un om care ia viaţa aşa cum este şi marea lui dragoste e pescuitul.

— De-acum o să aibă timp de pescuit cât o să poftească.

Jake plăti şi apoi părăsiră localul. Hotelul la care trăseseră era scăldat în luminile strălucitoare ale oraşului, dar ea abia dacă avu timp să observe, căci de cum închise uşa, Jake o luă în braţe şi începu să o sărute.

Lăsând hainele înşirate de la uşă până la pat, făcură dragoste până când simţi că fiecare fibră din trupul lui e plină de ea.

— Te iubesc, Samantha, şopti abia auzit.

Ea oftă adânc, şoptind la fel de pierdută:

— Te iubesc, Jake.

Pulsul îi zvâcnea în urechi, inima parcă nu-i mai încăpea în piept. Simţea că are să explodeze dacă nu o iubeşte din nou, chiar atunci. Se aplecă peste ea, se cufundă într-un spaţiu vaporos, vibrând voluptuos în moliciunea ei, încercând totuşi să se tempereze, să păstreze controlul pentru a-i oferi cât mai multă plăcere, chiar dacă el se simţea pe marginea unei prăpastii.

Mai târziu, când ea stătea toropită în braţele lui şi el se juca leneş cu degetele ei, şopti:

— Jake, sunt aşa de fericită!

— Şi eu sunt fericit, iubito!

— De-abia aştept să văd ce-o să zică bunicul.

— Ai început să vorbeşti de familie... cred că e mai bine să te duc acasă.

— Vrei să scapi de mine?

O răsuci, se întoarse să se uite la ea şi o trase peste el:

— Tu ce crezi?

Mâinile lui îi mângâiau sânii şi ea respira repede prinzându-l de mâini.

— M-am alintat. Chiar trebuie să merg acasă.

Se strecură jos din pat şi îşi adună lucrurile. Se duse în baie şi el rămase singur, cufundat în gânduri. Unde are să o ducă după ce o va cere în căsătorie? Îşi aruncă ochii la ceas. Chiar că trebuia să o conducă acasă!

Zburară până la Salido şi apoi o duse cu maşina către casă. De cum dădură colţul văzură luminile aprinse la toate ferestrele.

— Jake, uite-te! Îţi dai seama că s-a întâmplat ceva?

CAPITOLUL OPT

— Sigur că-mi dau seama, spuse scurt, socotind că şi ea ar fi trebuit să-şi dea seama. Asa n-a mai avut răbdare şi le-a povestit totul.

Inima i se strânse şi scoase un suspin:

— M-am speriat, credeam că a păţit ceva vreunul dintre ei.

Jake ocoli camioneta şi o ajută să coboare.

— Hai înăuntru cu mine...

Uşa de la intrare se dădu de perete şi Bernie îşi scoase capul ciufulit afară:

— A venit! ţipă el.

— Bernie! zise Samantha grăbind pasul. Gura mai mică! O să trezeşti toţi vecinii.

I se urcă sângele în cap la gândul că toată familia era deja la curent; de-abia aştepta să dea ochii cu Asa. De la fereastra de deasupra scărilor răzbătea până în stradă lumină şi îndărătul ei perdeaua se mişcă.

— Jake, tot oraşul o să ştie despre afacere cu mult înainte de a mă întâlni eu cu domnul Kyriakos.

— Chiar dacă or să arboreze şi steaguri la casă, oferta tot rămâne valabilă.

— Crezi?

— Categoric, Samantha. Kyriakos ştie foarte bine ce vrea.

— Te-aş ruga să mai rămâi puţin cu mine, dar te previn că o să fie ca la balamuc.

Samantha nu mai apucă să audă răspunsul, căci uşa se deschise din nou: Myra şi Tom şi Bernie dădeau năvală peste ei. Phoebe venea ceva mai agale în urmă.

— Bunicul ne-a spus despre domnul Kyriakos, zise Bernie. O să cumpere restaurantul şi o să fim bogaţi!

— N-o să ne fie decât ceva mai bine ca până acum, replică Samantha. Şi acum, fuga în casă, până nu-i trezim pe toţi vecinii.

— E adevărat, Samantha? întrebă Phoebe.

— E adevărat, mătuşă Phoebe, dar haideţi să vorbim înăuntru.

În hol îi aştepta Asa.

— Bună seara, Jake, zise dând mâna cu el.

Când dădu cu ochii de Samantha, în privirea albastră îi juca o luminiţă vioaie.

— Am dat drumul pisicii din sac, zise săltând din umeri şi ridicându-şi mâinile spre cer.

Samantha îşi simţi inima zvâcnind şi se duse către el să-l strângă tare în braţe.

— Îţi place oferta? întrebă privindu-l în ochi.

— E un vis care devine realitate, draga mea. Pentru noi toţi.

Lacrimile îi şiroiau pe obraz şi ea simţi că se înmoaie toată.

— Vreau să iau lecţii de balet, zise Myra făcând o piruetă.

— Ascultaţi-mă cu toţii! ordonă Samantha dominându-şi emoţia. Încă nu am acceptat oferta. Domnul Kyriakos se poate răzgândi... Aşa că vă rog să vă ţineţi gura până mă întâlnesc mâine cu el şi afacerea o să fie oficială. Credeţi că o să fiţi în stare? întrebă fixându-i pe rând cu privirea. Când ajunse la Jake, acesta îi făcu cu ochiul. Imediat ce o să semnez actele o să vă dau telefon. Jake vrea să ne ducă mâine seară pe toţi undeva să sărbătorim evenimentul.

— Uraaa! izbucni Bernie, sărind în sus.

Myra şi Tom chiuiră şi ei de bucurie.

— Dar până atunci, le atrase ea din nou atenţia, nu suflaţi o vorbă nimănui!

— O să lucrezi pentru domnul Kyriakos? întrebă Phoebe.

— Da, se pare că o să lucrez pentru el. O să am un salariu mare şi regulat, aşa că o să putem conta pe un venit sigur. Bunicul poate să se retragă dacă vrea, zise trăgând cu coada ochiului la Asa. Şi dumneata la fel, mătuşă.

— O, draga mea, eu ţin la prăvălioara mea. Dacă e într-adevăr ceva ce-mi doresc e să mă coafez la Ellie. Ar fi frumos! Şi aş mai vrea să-mi cumpăr un material de rochie, ca să am cu ce să mă îmbrac când o să fac turul oraşului cu vizitatorii. Ştii, cred că or să vină şi mai mulţi oameni la Salido.

— Sunt sigură că or să vină.

— Bunicul zicea că putem să deschidem o sticlă de vin ca să sărbătorim evenimentul, se dădu Bernie bine pe lângă ea. Dar a spus să aşteptăm să veniţi şi voi.

— Nu cred că e bine să sărbătorim până când...

— Samantha, ciocnim doar un pahar, interveni Asa. Au aşteptat până la ora asta special.

Se uită iute la Jake.

— Bine. Hai să deschidem o sticlă!

Bernie o zbughi spre bucătărie, iar Jake luă tirbuşonul ca să deschidă sticla şi turnă în pahare. Myra şi Bernie le împărţiră.

— Pentru vânzare, ridică Jake paharul, ciocnind cu Samantha, apoi cu Asa şi în sfârşit cu Myra, înainte de a sorbi prima înghiţitură.

O privea pe Samantha în ochi şi văzu acolo numai bucurie şi mulţumire.

— O să putem să ne luăm o maşină nouă? întrebă Myra. Una frumoasă, un Corvette...

— Nu! o întrerupse Bernie. O camionetă ca a lui Jake, aşa ceva ne trebuie nouă.

— Dar nu poţi să mergi peste tot în camionetă, insistă Myra.

Samantha îşi făcu drum printre ai ei şi îl luă pe Jake de braţ, trăgându-l afară.

— E o adevărată performanţă să rezişti alături de ei, zise în timp ce se aşeza în balansoarul din faţa casei.

Relaxată, se legăna uşor în bătaia vântului.

— O să ai de lucru cu ei, nu glumă!

— Se potolesc ei. Acum totul li se pare minunat şi nu vreau să le stric plăcerea de a se entuziasma. Când vor vedea că avem destui bani în bancă pentru a plăti taxele şcolare, că pot să-şi continue tratamentul la dentist, că pot să le cumpăr ochelari şi să fac reparaţii în casă, bucuria lor o să fie mult mai calmă.

— Sunt sigur că aşa are să fie. Şi apoi semănaţi, şi tu te-ai emoţionat. Dar parcă Asa e şi mai impresionat decât tine.

— Cred că se simte mult mai răspunzător pentru soarta noastră decât lasă să se vadă.

Îşi aşează apoi capul pe umărul lui Jake şi adăugă:

— Nici nu cred că am să pot să dorm la noapte.

— Hm, oricum, n-ai avea când. E deja patru dimineaţa.

— Nu se poate!

— Dacă am mai fi la Houston, te-aş adormi eu, zise tandru sărutând-o pe tâmplă.

— Mă cam îndoiesc că am fi dormit...

El râse, îi ridică bărbia şi o sărută.

— A fost minunat!

— Da. Mâine cred că am să fiu foarte nervoasă aşteptând să se facă ora trei.

— Dar timpul o să treacă şi tu o să închei afacerea asta.

— Poţi să vii şi tu?

Samantha avea nevoie de prezenţa lui calmă.

— Vrei să vin şi eu?

— Da, mult de tot. Adu-o şi pe Melody cu tine în oraş, o să stea cu Myra. Îi mângâie părul bogat, ondulat, apoi adăugă: Jake, nu ştiu cum o să rezist până la ora trei.

— Am să vin, iubito. Îţi promit.

Îl sărută de rămas-bun şi îl petrecu cu privirea până ce dispăru pe şosea.

Asa îi spusese să rămână acasă de dimineaţă, aşa că prinse cinci ore de somn, după care îşi petrecu restul dimineţii dereticând prin casă. La

ora unu începu să-şi pregătească îmbrăcămintea: o rochie verde deschis şi pantofi verzi. Se spălă pe cap, îşi uscă şi îşi aranjă părul, lăsându-l liber pe spate, privindu-se îndelung în oglindă. Ce schimbări avea să aducă în viaţa ei această vânzare? Se avânta cu gândul atât de departe şi era atât de entuziasmată! Se imagina cu cercei de aur la urechi şi cu un lănţişor în jurul gâtului. Pe măsură ce se apropia momentul întâlnirii cu Kyriakos nervozitatea ei sporea. Minutele i se păreau ore, ba chiar zile întregi. În sfârşit, veni şi clipa cea mare şi se văzu faţă-n faţă, la aceeaşi masă de la restaurant, cu Eldon Kyriakos. Îşi dădură acordul, semnară contractele şi cu aceasta formalităţile erau demarate. Kyriakos dădu mâna cu ea şi apoi se întoarse spre Asa şi spre Jake.

— Am fi bucuroşi dacă aţi rămâne să sărbătoriţi împreună cu noi evenimentul, îl invită Jake. Mergem cu toţii la un local.

— Mi-ar face mare plăcere, dar am o întâlnire la Tulsa. Plec cu un avion direct acolo, iar la şapte stafful meu a aranjat o conferinţă de presă. Ziarele vor să afle ce-am pus la cale în legătură cu acest loc şi cu lacul Lewiston. Apoi se întoarse către Samantha şi adăugă: Mulţumesc, Samantha, mulţumesc, Asa. Pentru un viitor frumos! zise ridicând paharul cu apă în semn de toast.

Imediat ce plecă Eldon Kyriakos, Samantha se repezi la Asa şi îl sărută pe amândoi obrajii. Jake o strânse puternic în braţe:

— Felicitări, iubito!

— Le dau telefon să-i anunţ că ne ducem acasă, spuse Asa.

— În următoarele zile o să cam fim în centrul atenţiei, zise Samantha către Jake.

— Vrei să spui că o să fie toată lumea cu ochii pe voi? Dacă n-o să poţi să mai suporţi, te duc undeva sau vii la mine la fermă să te ascunzi.

— Mulţumesc. Ia te uită cine vine încoace: Wilson Yarrell, zise mirată.

— O să-ţi faci tot felul de prieteni noi, remarcă Jake scorţos.

Bancherul zâmbea cu gura până la urechi:

— Samantha, am ţinut să vin să te felicit. Bună, Jake, făcu scuturându-i energic mâna, apoi se întoarse şi o prinse pe Samantha de braţ. E minunat pentru tine, pentru Asa, pentru toată familia ta şi pentru oraş. E o zi cu roşu-n calendar pentru noi toţi.

— Vă mulţumesc, domnule Yarrell.

— Spune-mi Wilson, Samantha. Ne ştim de-o viaţă, nu trebuie să ne mai formalizăm.

În clipa aceea îşi aminti câte argumente trebuise să invoce pentru a obţine de la el împrumutul de câteva mii de dolari cu care, ce-i drept, pusese restaurantul pe picioare. Un surâs îi înflori în colţul buzelor când luă dosarul.

— Am să trec cât de curând pe la bancă.

— Bine. Şi dacă ai nevoie de ceva, caută-mă negreşit.

— Mulţumesc!

— Asa unde e? Vreau să-l felicit şi pe el.

— În bucătărie, dă un telefon acasă. Jake ne-a invitat pe toţi diseară să sărbătorim evenimentul.

— Bravo. Petrecere frumoasă. Mă duc puţin în bucătărie. Ne vedem mai târziu.

— Dumnezeule, ce prietenos a devenit! Când am pornit afacerea cu restaurantul a trebuit să-i prezint timp de o jumătate de oră tot felul de argumente ca să-mi acorde împrumutul.

— O să mai vezi şi alte schimbări.

Se uita în jos la ea, iar Samantha îi zâmbea fericită, întrebându-se dacă se terminase cu toate problemele familiei Bardwell.

La ora cinci, Jake i-a cărat pe toţi cu maşina până la avionul pe care îl închiriase, cu tot cu pilot, pentru a-i duce la Dallas. Au luat masa la un restaurant luxos şi, când toată lumea era antrenată în discuţii, el s-a aplecat şi i-a strâns mâna Samanthei. Ea i-a răspuns cu o mângâiere, gândindu-se cât de mult şi-ar fi dorit să fie singură cu el.

Melody stătea între Phoebe şi Myra, care o copleşeau cu atenţii. Când au fost din nou în avion, fetiţa s-a tras mai aproape de Jake:

— Pot să rămân la noapte la Samantha? O să dorm în camera Myrei. Ea m-a invitat.

— Ne-ar plăcea s-o laşi la noi, Jake. Las-o să doarmă la noapte aici, îl rugă şi Samantha. Lunea viitoare începe şcoala şi or să fie cu toţii ocupaţi, dar săptămâna asta au program de voie.

Jake se uită la Melody şi încuviinţă din cap, după care adăugă:

— Bine, o să te iau mâine dimineaţă.

— Mâine nu sunt baby-sitter şi o să pot să stau cu ea, spuse Myra.

— O să fiu şi eu o vreme acasă, dar apoi mă duc la Ellie să-mi fac părul, remarcă Phoebe.

— Trec pe la unsprezece să o iau pe Melody şi..., întorcându-şi privirea către Samantha, adăugă: Să te iau să luăm masa împreună.

— De acord, dar după aceea trebuie să mă întorc repede la lucru. Mai durează o vreme până se va finaliza efectiv tranzacţia.

— Când începi să lucrezi pentru el?

— Am fixat data de optsprezece septembrie, dar o să încep propriu-zis de la întâi octombrie.

Noaptea, după ce, în sfârşit, toţi fură instalaţi acasă, după ce Jake o sărutase pe Melody şi îi urase noapte bună, rămase împreună cu Samantha în curte. Când el spuse că e timpul să plece acasă, ea îi strânse mâna cu efuziune:

— Îţi mulţumesc pentru cină, pentru avionul închiriat şi pentru că ne-ai dus la Dallas.

— Data viitoare o să încercăm să mergem la Six Flag.

— E greu să scoţi atâta lume la plimbare.

— Îmi place familia ta, zise îndreptându-se spre maşină, iar când deschise portiera adăugă: Aş vrea să vii cu mine la fermă.

— Nu pot.

Îi ridică bărbia şi o sărută.

— Când o să te am numai pentru mine? Duminică seara?

— De acord. Ştii, mă întreb de cât o să am nevoie ca să mă obişnuiesc cu ideea că ceea ce mi s-a întâmplat e adevărat.

— Nu cred că prea mult. O să intri repede în noua ta piele.

— Sper. Încep deja să calculez cât o să-i revină fiecăruia, lui Bernie, lui Tom, Myrei.

— Eşti mai mult mama lor decât sora lor.

Ea ridică din umeri, privind gânditoare spre casa cufundată în întuneric.

— Trebuie să fiu mama lor. Bunicul şi cu mine am trudit din greu ca să o scoatem la capăt. Şi aşa ceva nu se uită. Două parcele sunt pe numele lui, aşa că o parte din bani or să-i revină lui. Restul averii mi l-a cedat mie, deci sumele or să fie pe numele meu dacă se întâmplă ceva cu el. Astfel banii îmi vor reveni mie, dar, de fapt, sunt tot ai lui.

Se întinse spre el şi-i puse mâna pe piept, privindu-l în ochi. Nu mai voia să se gândească la bani şi la afaceri. Voia să fie cu Jake.

— Abia aştept să vină duminică noaptea.

— Şi eu, iubito.

O sărută pe obraz, sări în maşină şi o porni la drum.

A doua zi dimineaţă, destul de târziu, Samantha văzu uşa deschizându-se. La ora aceea dintre micul dejun şi prânz de obicei nu prea veneau clienţi la restaurant. Scăldată în lumina soarelui, prin uşa deschisă îşi făcu apariţia o femeie cu cel mai roşu păr pe care-l văzuse vreodată. Un nimb de raze stacojii îi înconjura capul.

— Samantha, cred că ar trebui să comandăm încă trei tranşe de chec, veni din spate glasul lui Asa, care tocmai ieşise din bucătărie. Ar mai trebui...

— Bunicule... apucă ea să spună, după care fu întreruptă.

— Bună dimineaţa, doamnă, o salută Asa politicos pe femeie, privind-o prin lentilele ochelarilor.

Samantha avu un şoc când o recunoscu pe femeia cu părul ca para focului.

— Mătuşă Phoebe!

— Dumnezeule, mare şi bun! exclamă şi Asa potrivindu-şi ochelarii pe nas. Ţi-ai turnat o găleată de vop...

Dar Samantha îi dădu un ghiont.

— Te-ai vopsit? întrebă neputând să-şi ia ochii de la roşul aprins al părului ei, observându-i genele şi sprâncenele care băteau într-o nuanţă de maro-portocaliu.

— Îţi place? întrebă Phoebe şi întoarse capul în stânga şi în dreapta.

— Doamne, Phoebe, zise Asa, or să te ridice pompierii! Or să creadă că ai luat foc.

— Vai, tată, nu fi caraghios, făcu ea aranjându-şi coafura. Mie îmi place şi cred că arăt cu câţiva ani mai tânără şi mai... misterioasă.

— Misterioasă! strigă bunicul, arăţi ca un catâr roşcovan cu două capete.

— Eşti schimbată, mătuşă Phoebe. Ellie ţi-a făcut părul?

— Da. Şi m-a rugat să-ţi spun că-i pare rău, dar trebuie să-ţi contramandeze programarea.

Samantha avu o senzaţie de neplăcere, ar fi vrut să-i dea vestea cea mare şi să se bucure împreună cu prietena ei. După ani şi ani, era prima dată că Ellie contramanda o programare, aşa că se întreba ce s-o fi întâmplat.

— Cred că semăn foarte bine cu Nell Payne, actriţa. Tu eşti prea tânără, Samantha, dar tata precis îşi aminteşte cât era de minunată cu superbul ei păr roşcat.

— Phoebe, începu el ironic, femeia aia...

— Bunicule, zise repede Samantha, poţi să vii o clipă? Mătuşă, ia loc, trimit pe cineva să-ţi aducă un suc de fructe. Ne întoarcem imediat.

Îl duse pe Asa la bucătărie şi, când intrară, el se uită mirat la Samantha, săltându-şi ochelarii mai bine pe nas.

— Reggie, mătuşa mea e în sala de mese. Vrei să-i duci un suc de fructe, te rog?

— Imediat, replică el căutând un pahar. Pentru doamna Ruffin?

— E o femeie căreia parcă i-a luat foc părul, explică Asa.

— Bunicule... Da, pentru mătuşa Phoebe, îi răspunse ea lui Reggie.

— Crezi că Reggie o s-o recunoască dacă nici eu nu mi-am recunoscut propria fiică? spuse Asa în timp ce Reggie ieşea din bucătărie.

— Bunicule, ţi-am făcut programare la doctorul de ochi peste trei ore. Acum ascultă-mă! N-o mai tot sâcâi că şi-a vopsit părul. A făcut-o şi gata!

— Da' nu putea să aleagă şi ea altă culoare? Să se fi făcut şatenă, de pildă...

— Crezi că i-ar fi stat bine şatenă? Ar fi fost o şatenă roşcată. E atât de fericită că şi-a aranjat părul, de ce să o rănim?

Se uită buimac la Samantha, se scărpină în barbă şi, în cele din urmă, ridică din umeri.

— Cred că ai dreptate. În fond, de ce nu s-ar vopsi cum doreşte? Nici eu nu-i cer părerea când mă duc la pescuit. De altfel nici nu-i pasă de asta.

— Sigur că nu-i pasă de pescuitul tău. Ea îşi petrece timpul la prăvălie sau în faţa televizorului.

— Sau cu turiştii prin oraş.

— Ei, asta o să mai dea puţină culoare turului oraşului.

Asa zâmbi.

— Bine, nu mai spun nici o vorbă despre asta. Dar cum o să-i opreşti pe Tom, pe Myra şi pe Bernie să...

— O, la naiba! Mai bine plec pe aici prin spate şi mă duc să-i prind înainte să ajungă Phoebe acasă, spuse cuprinsă deodată de panică. Bunicule, Jake vine s-o ia pe Melody. Dacă soseşte cât sunt plecată, trimite-l acasă.

— Aha! Mă întreb dacă părul ei o fi strălucind în întuneric.

— Ce idee! Cum să strălucească în întuneric? Bunicule, ştii cât e de sensibilă mătuşa Phoebe. O să sufere dacă or să râdă copiii de ea sau dacă or s-o critice pentru înfăţişarea ei.

— Gata, ne-am înţeles, nu mai scot o vorbuliţă!

Reggie se întoarse râzând pe înfundate, dar în clipa în care dădu cu ochii de ei se grăbi să traverseze bucătăria şi ieşi pe uşa din spate.

— Copiii însă, continuă el, or să se tăvălească de râs. Ce, crezi că Tom şi Bernie or să fie mai breji ca Reggie?

— Am zburat către casă, zise ea smulgându-şi şorţul şi grăbindu-se către uşa din dos.

Reggie chicotea pufăind dintr-o ţigară.

— Mă întorc imediat, Reggie, zise ea fără să-i mai spună şi lui unde are de gând să meargă. Ieşi pe strada principală şi simţea cum soarele îi încinge spatele când se oprea să stea de vorbă cu trecătorii.

Pe strada pavată treceau în sus şi-n jos tot felul de maşini şi pe când mergea zorită, una dintre ele frână în dreptul ei şi o voce de bărbat o abordă în şoaptă:

— Hei, frumoaso, ce-i zice de o plimbare?

Samantha izbucni în râs şi se întoarse cu faţa spre Jake, care se oprise lângă trotuar. Sări grăbită în camionetă, lângă el.

— O să dai naştere la bârfe dacă te-a auzit cineva.

— Toată lumea din Salido îmi cunoaşte camioneta, spuse el apucând-o de încheietura mâinii. Care-i necazul?

— Vai, Jake, schimbările au şi început. Mătuşa Phoebe şi-a făcut o nouă coafură. Are părul roşu aprins şi se ţine foarte ţanţoşă pe chestia asta. Abia l-am potolit pe bunicul, care a luat-o în tărbacă, şi acum alerg acasă să-i previn pe băieţi să nu care cumva să-şi bată joc de ea. Or să facă nişte ochi cât cepele când or s-o vadă.

Jake chicoti.

— Phoebe ştie să se bucure de viaţă. O să fie trăsnet când o să însoţească vizitatorii în turul oraşului. Am vorbit cu cineva din Monroe care zice că habar n-a avut că un Drayton a fost căsătorit cu cineva din familia voastră.

— Cum? întrebă Samantha uimită.

Jake rânji.

— Phoebe înviorează şi ea cum poate plimbările cu turiştii. Ştii că îi duce pe vizitatori la cimitir să le arate mormintele Draytonilor.

— Pentru numele lui Dumnezeu! Dar noi n-am fost niciodată înrudiţi cu clanul Drayton...

— Las-o, dacă asta-i face plăcere! În fond nu deranjează pe nimeni.

— Ştii, aşa i-am spus şi eu bunicului când a vrut să o necăjească din pricina părului. Pe cuvânt de onoare! Dar să le spună oamenilor că suntem rude cu nişte nelegiuiţi...

— Oricum din ei n-au mai rămas decât oasele. Asta mai aduce puţină culoare.

— Ca şi părul ei. Nu ştiu dacă o să reuşesc să-l conving pe Bernie să nu o şicaneze.

— Vrei să vorbesc eu cu el?

— Crezi că l-ai putea face să-şi ţină gura?

— Cred că da, răspunse el slab.

— E o treabă grea să cazi la-nvoială cu el, zise cu glas înăbuşit de emoţie, mângâindu-l cu vârful degetelor pe coapsele puternice. Dacă reuşeşti să-l temperezi pe Bernie, Tom şi Myra or să-l imite, ca întotdeauna. Dacă faci asta, continuă cu un fir de voce, trăgându-se mai aproape de el, o să mă gândesc cum aş putea să-ţi fac şi eu o plăcere.

— Samantha, o să intru într-un pom dacă nu te potoleşti, zise el strângând tare de volan. Mai vorbim noi despre asta când n-o să fiu la volan...

Ea zâmbi privindu-l cu coada ochiului.

— Nu cred că ar fi indicat să mă dau în clipa asta jos din camion, făcu el uitându-se pe furiş la Samantha.

— O să te calmezi. Mulţumesc, Jake. Acum să ne rugăm să fie acasă.

Din fericire, se buluciseră cu toţii la uşa de la intrare văzând că se apropie Jake şi Samantha. Melody o luă la fugă în întâmpinarea lor. Era

îmbrăcată cu un pantalonaş albastru şi cu o bluziţă de aceeaşi culoare şi avea părul împletit în codiţe. Jake o luă în .braţe.

— Ce face fetiţa tatei?

— Bine. M-a pieptănat Myra, vezi?

— Îţi stă bine. Păpuşico, tu cu Myra şi cu Samantha rămâneţi aici câteva clipe, vreau să vorbesc ceva cu băieţii.

O lăsă din braţe în faţa treptelor, iar ea alergă la Myra.

— Bernie şi Tom, veniţi cu mine, flăcăi, trebuie să vă spun două vorbe.

Bernie părea îngrijorat, iar Tom nelămurit, dar amândoi o porniră după el pe scări. Myra ridică din sprâncene:

— Ce-i? şopti către Samantha. Ce-au făcut?

— Haideţi şi voi înăuntru şi o să vă povestesc. Vreau să mă pieptăn, aşa că haideţi în camera mea.

Myra făcu ochii mari şi o luă de mână pe Melody. La ea în dormitor, Samantha îşi desfăcu părul, iar fetele se aşezară pe pat.

— Myra, vreau să-mi promiţi ceva.

— Ce anume?

— Te rog să fii atentă şi să te porţi frumos cu mătuşa Phoebe.

— Dar de ce m-aş purta urât cu ea?

Samantha trase adânc aer în piept.

— Şi-a vopsit părul în roşu aprins.

— Asta-i tot? Şi care ar fi necazul? Tot despre asta vorbeşte şi Jake cu băieţii?

— E o culoare care te bagă-n sperieţi. La început bunicul nici n-a recunoscut-o.

— Glumeşti... zise ridicându-şi sprâncenele a mirare. Păi, e grozav!

— Reggie a ieşit pe aleea din spate, că se îneca de râs.

— Mătuşa Phoebe! Mamă, ce grozav! Când vine acasă?

— Din clipă-n clipă trebuie să sosească. N-o s-o şicanaţi?

— Nu! Cum să fac asta?! Trebuie să fie şocantă, ca o punkistă. Ce-ar fi să-şi facă o dungă verde...

— Myra! Să nu îndrăzneşti să pui în părul ei nici un fel de dungă, nici verde, nici galbenă, nici de altă culoare. Promite-mi!

— Hai, Samantha, de ce? Mamă, mamă! Roşcată! Dacă ar avea şi o şuviţă verde şi dacă şi-ar face aşa, o coafură înaltă...

Samantha veni mai aproape de ea:

— Nici să nu te gândeşti.

Myra clipi.

— Bine. Sunt sigură că mătuşa e nostimă.

— Myra, te rog...

— Okay, n-o să-i sugerez nimic. Dar dacă o s-o facă din proprie iniţiativă să nu mă certi pe mine.

— Hai jos să-l luăm pe Jake. Melody, îmi dai mâna să mergem la tata?

Melody îi dădu mâna şi când coborâră Jake şi băieţii făceau pase cu mingea în curtea din faţă. Bernie se uită la ea cu un zâmbet viclean:

— I-am promis lui Jake să fim cuminţi.

— Mulţumesc. Nu vreau ca mătuşa Phoebe să sufere. A făcut-o şi acum n-are încotro, trebuie să-l poarte aşa.

— Noi plecăm, băieţi, spuse Jake şi o luă pe Melody de mână.

Se suiră toţi trei în camionetă, iar Jake o instală pe Melody alături de el. Samantha le făcu băieţilor şi Myrei cu mâna, iar lui Jake îi mai mulţumi o dată pentru că o ajutase să pună lucrurile la punct.

— Cred că au fost puţin intrigaţi de ideea asta.

— Myra a zis că e grozav. Vorbea chiar de o şuviţă verde...

El chicoti.

— Vezi, mult zgomot pentru nimic. Linişteşte-te, zise, apoi şopti: O să aibă un succes la ziarişti...

Samantha se uita în lungul străzii şi văzu deodată haloul luminos, strălucitor în soarele amiezii – Phoebe se întorcea acasă.

— Pe Wanda Mayfield cred că o s-o apuce apoplexia când o s-o vadă.

Când Jake trecu pe lângă ea, Melody îi făcu semn cu mânuţa, iar Phoebe îi întoarse salutul. Samantha se uita lung la părul lui Phoebe şi se întreba dacă vreuna dintre schimbările petrecute ar fi făcut ca părul mătuşii să pară şters în comparaţie cu ea.

— Jake, azi e prima zi, dar în curând multe schimbări importante or să se producă în familia mea. Şi ceea ce aş vrea să fac...

— Ce ai vrea să faci? întrebă curios pe când intra în parcarea de la restaurant.

Intrară şi se aşezară la o masă într-un colţ.

— Ce ai vrea să faci? întrebă din nou după ce comandă cotlete pentru el, ceva mai uşor pentru Melody şi doar o salată pentru Samantha.

— Îmi trebuie îmbrăcăminte potrivită pentru noua mea slujbă. Aproape toate rochiile pe care le am sunt făcute de mine, ca şi rochiile Myrei, de altfel. Şi toate sunt ponosite. Aş vrea să merg la Ardmore şi să cumpăr câteva lucruri. Să am şi eu nişte rochii când o să merg la lucru. Taior nici nu am.

— Ce-ai zice dacă am merge în weekend? Trec să te iau vineri şi mergem la cumpărături la Dallas. O s-o ducem şi pe Melody la bunicii ei.

Făcu o pauză şi se uită la fetiţa care stătea pe scaunul de lângă el.

— Vrei să-i vezi pe bunicul şi pe bunica?

— Da, tati! Mergem azi?

— Nu, peste câteva zile. O s-o luăm şi pe Samantha ca să-i cunoască. Ne întoarcem duminică, aşa că toată ziua de sâmbătă ţi-ar rămâne pentru târguieli.

— Ar fi grozav, Jake.

În loc de alt răspuns, citi în ochii lui mistuitoarea flacără a patimii. Or să petreacă noaptea unul în braţele celuilalt!

— Sper, zise Samantha uitându-se pe fereastră, că pe ziua de azi surprizele s-au epuizat.

Câteva ore mai târziu avea să-şi amintească de aceste vorbe. Când ajunse acasă şi deschise uşa, Tom izbucni în râs.

— Tu eşti, Samantha? întrebă Myra de sus, de pe scări.

Tom o luă la fugă şi Samantha se miră.

— Da, eu sunt.

— Am o surpriză pentru tine. Închide ochii!

CAPITOLUL NOUĂ

— Nu ţi-oi fi vopsit părul? întrebă scurt.

— Nu mi l-am vopsit, dar tot despre păr e vorba. Închide ochii! Lori Marie mi-a tăiat părul şi arăt splendid, zic eu.

Samanthei îi venea să o certe, dar îi permisese încă de acum doi ani să-şi poarte părul cum îi place.

— Ei, sunt cu ochii închişi, zise ascultând tropăitul de pe trepte.

— La-la-la! exclamă Myra.

Deschise ochii şi văzu o Myra ciuntită.

— Vai, nu, Myra...

— De ce? E grozav!

Samantha se uita înmărmurită la părul ei, într-o parte tuns periuţă, iar în cealaltă coborând până la umăr.

— Myra, dar e o nebunie! Arăţi de parcă ai fi neterminată!

— Ei, dar cine mai e ca mine... Acum, te rog, te rog, te rog, lasă-mă să mi-l oxigenez, să mă fac blondă!

Samanthei îi stătea pe vârful limbii să zică nu, dar, uitându-se mai bine la stilul nici lung, nici

scurt al tunsorii, se hotărî s-o lase pe Myra să iasă din tipare.

— Bine, dar te duci la Ellie sau la altcineva care ştie ce înseamnă vopsitul părului. Să nu mai aud că te tunde acasă mai ştiu eu ce prietenă!

Myra străbătu ca o vijelie treptele pe care le mai avea de coborât şi se azvârli de gâtul Samanthei.

— Eşti o adevărată soră mai mare!

Samantha râse, observând resturi de păr retezat în urechile Myrei.

— În fond de ce nu ţi-ai decolora părul? Poate mai deturnezi privirile de la mătuşa Phoebe.

Uşa din spate se izbi de perete şi Bernie dădu năvală în încăpere. Era în nişte pantaloni scurţi, decoloraţi şi sfârşiaţi, în picioare purta tenişi, iar părul şaten îi cădea pe umeri.

— Bună, Samantha. Pot să vorbesc o clipă cu tine?

Se rugă să nu fie ceva şi mai şi decât povestea asta cu părul, căci din tonul vocii lui îşi dădu seama că vrea ceva.

— Aoleu, ce ţi s-a-ntâmplat? o întrebă pe Myra atingându-i părul scurt.

Ea îşi feri capul.

— M-a tuns Lori Marie. Sunt şic, nu?

— E trăsnit, dar e okay.

Se uită la Samantha, care pornise deja spre sufragerie, apoi din nou la Myra, care nu se dădea dusă.

— Cară-te de aici, puştoaico!

— Vai, Bernie!

— Şi să nu tragi cu urechea pe la uşi!

După ce intrară în sufragerie, trase uşa după el şi se aplecă să se uite pe gaura cheii.

— Aş vrea să te întreb dacă pot să fac ceva.

Bernie era un băiat care hotăra deja singur ce are de făcut. Peste un an avea să termine şcoala şi să fie pe propriile picioare, aşa că Samantha se întreba ce s-o fi întâmplat de-i cerea permisiunea. Se vede treaba că era ceva important.

— Ştii de banii pe care i-am pus deoparte pentru colegiu?

— Da.

— Ei bine, din ce ne-ai povestit, am înţeles că o să avem bani pentru colegiu. Aşa că ce-aş vrea eu... adică... pot să-mi cumpăr ceva pe roţi cu banii ăia?

Bernie şi Tom se mulţumeau cu bicicletele, în timp ce prietenii lor conduceau de-acum maşini. Samantha încuviinţă.

— Cred că ar fi bine dacă ai găsi vreo maşină la mâna a doua pe care să poţi s-o cumperi cu banii ăia... o s-o mai pui şi tu la punct...

— Doamne, surioară, ce grozav că eşti de acord! Îi spui tu şi lui bunicul? Să ştii că e chiar grozav! Speram să spui asta... ştii, chiar a-cum dau probă de conducere.

— Probă? Bernie, dar nu poţi să te duci şi cât ai pocni din degete să găseşti o chestie bună.

— N-a avut decât un proprietar până acum şi e o minunăţie, o pot cumpăra cu economiile mele plus o sută de dolari. Dar o să fie a mea, îţi dai seama? Şi o să fie rezolvată şi problema transportului la şcoală, anul viitor, şi la colegiu.

— Grozav! Hai să ne uităm la ea!

Bernie deschise uşa şi o undă de îndoială trecu prin mintea Samanthei. Prea era politicos şi prea suna bine totul.

— Doamne, surioară, eşti nemaipomenită! exclamă gata s-o sărute. Cea mai nemaipomenită! A, uitam să-ţi spun, ştii, nu e maşină.

— Nu e maşină? se opri ea uitându-se la el. Apoi o văzu pe fereastră.

— Bernie...

— Hai! zise Bernie şi alergă afară, sărind treptele de la intrare.

Ieşi după el şi studie vehiculul mare, negru, marca Harley Davidson care trona în curtea din faţă ca un monstru metalic. O cuprinse panica.

— Bernie, nu se poate!

— Ai spus că am voie! Mai bine asta decât o grămadă de fiare vechi care abia se târăşte.

— N-am ştiut...

— E grozavă şi am să port cască şi n-o să gonesc.

— Mamăăă! Bernie, ce sculă! spuse Myra, plimbându-şi degetele pe ghidon. Mă faci un tur?

— Bernie, vreau să mai vorbim ceva între patru ochi, zise Samantha gravă.

— Hai, măi, Samantha, ai zis că pot să-mi iau ceva pentru transport...

Samantha se întoarse şi intră în casă, iar el se grăbi după ea şi închise uşa.

— Nu!

— Samantha, mi-o doresc aşa de mult... Dacă tu spui nu, bunicul o să spună şi el nu şi n-o să pot s-o păstrez. Ţi-am promis, o să-mi pun cască.

— Bernie, chestiile astea pe două roţi sunt aşa de periculoase.

— Peste o lună o să am optsprezece ani, peste un an termin şcoala şi, oricum, o să-mi cumpăr una. Cât de mult crezi că o să umblu cu asta prin Salido?

Cugetă la vorbele lui: în curând avea să fie îndreptăţit să ia singur decizii şi, apoi, muncise atât de greu să adune acei bani. Îl studie cu atenţie: avea deja un început de barbă, muşchii braţelor se conturau puternic... Crescuse, ce mai. Iar în ultimul timp îi fusese de mare ajutor. Ochii lui albaştri, larg deschişi, licăreau în aşteptare.

— Bine, dacă ţii seamă de câteva reguli elementare.

— Okay, admise Bernie, numai zâmbet, dezvelindu-şi dinţii strâmbi şi noua proteză.

— În nici un caz, n-o s-o laşi pe Myra să se urce pe ea. Şi Tom, cu toate că împlineşte în curând şaptesprezece ani, să n-aud că a luat motocicleta. Ştiu că oricum o să-l înveţi să meargă cu ea, dar să nu-l laşi să o ia singur.

— Okay. Îţi mulţumesc, surioară. E grozav! exclamă fericit. Vrei să te plimb?

— Nu, nu vreau! Şi fii atent! Mi-e aşa grijă pentru tine...

— O să fiu atent, promise, apoi plecă din cameră şi pletele îi cădeau pe umeri, iar singurul cercel îi strălucea în ureche.

Viaţa lor începea să se schimbe. Acum Jake era lucrul cel mai important din viaţa ei. După succesul cu restaurantul, mulţi prieteni se schimbaseră, şi mai ales Ellie.

Se gândi la cum îi contramandase programarea. În toţi aceşti ani de când se întorsese de la colegiu nu o făcuse decât de două ori. Şi nici nu o sunase să o întrebe de târgul încheiat cu Kyriakos. De obicei, când erau veşti mari, Ellie telefona imediat după ce termina lucrul.

Gândurile îi zburară înapoi la Jake şi la următorul weekend, când vor merge la Dallas.

Sâmbătă, la Dallas, Jake îi dădu ei maşina pe care o închiriase când ajunseseră la Love Field. Aveau să stea peste noapte la Fairmont. El avea treburi în centrul comercial al oraşului şi putea să meargă pe jos, nu era departe de hotel şi stabiliseră să se întâlnească la ora patru la Fairmont, aşa că Samantha avea toată ziua la dispoziţie pentru cumpărături.

La patru fix, uşa apartamentului de la hotel se deschise şi Samantha apăru în prag. Jake oftă slab şi se ridică de pe scaun, cu simţurile răvăşite. Sam purta o rochie purpurie dintr-un material vaporos, care se mula pe corp şi îşi schimba nuanţa după căldura emanată de corpul ei, asemenea unui val pe o mare tropicală.

— Am câteva cutii... zise îmbujorându-se.

Judecând după cantitatea de mărfuri din căruciorul pe care-l împingea băiatul de serviciu, Jake îşi dădu seama că până atunci Samantha nu mai fusese niciodată la cumpărături. Scoase portofelul şi-i dădu băiatului un bacşiş, apoi intră după ea în cameră. Uşa se închise cu un ţăcănit. Erau singuri.

— Vino, Samantha, îi zise încetişor, privind-o cum traversează încăperea. Arăţi minunat.

Ea se uita la el cu ochi pieriţi de emoţie.

— Când am cumpărat rochia asta mă gândeam la tine, îmi pare bine că-ţi place.

— Ce îmi place cel mai mult la ea, şopti sărutându-i gâtul şi mângâindu-i ceafa, desfăcându-i fermoarul şi trăgându-l încet în jos, este să o dau jos de pe tine.

Rochia alunecă la picioare, iar Samantha părea să nu-şi dea seama că cea mai bună şi mai nouă rochie a ei zace grămadă pe podea. Iar Jake, când se înclină să o privească mai bine, uită cu totul de rochie. Samantha purta desuuri fine de dantelă şi nişte ciorapi pe care i-ar fi putut vârî în portofel fără să observe.

Îi desfăcu sutienul şi începu să o mângâie, îşi încolăci braţele în jurul ei, dorind-o nebuneşte. O săruta pătimaş, o strângea lângă el, îşi plimba degetele pe trupul ei, şi le înnoda în părul ei mătăsos, îi sorbea căldura gurii, se lăsa pătruns de bucuria de a-i simţi trupul topit sub îmbrăţişările lui.

Uită şi de cadoul pe care avusese de gând să i-l ofere imediat ce se va întoarce din oraş. O oră mai târziu, Samantha stătea lungită lângă el, amândoi moleşiţi de iubire. În timp ce-şi plimba degetele pe şoldurile ei, Jake îşi aduse aminte de colier.

— Şi eu am cumpărat ceva, spuse în timp ce se strecura afară din pat.

Samantha se uita la el cum se mişcă prin cameră, firesc de parcă ar fi fost complet îmbrăcat.

Inima începu să-i bată mai tare la vederea mușchilor puternici, a pieptului lat, vânjos, a bazinului îngust, a bărbăției lui impresionante. Nici nu băgă de seamă că ținea un pachet în mână până când nu i-l așeză pe picioare. Ea îl mângâie pe coapse și se ridică să deschidă cutia înfășurată într-un ambalaj verde, lucios și legată cu o fundă de mătase. Dădu repede la o parte învelitoarea și rămase în mână cu o cutie lunguiață îmbrăcată în catifea. Ridică privirea spre el:

— Jake?...

Deschise capacul. Respirația i se tăie când dădu cu ochii de diamantul sclipitor. Jake îl luă și i-l prinse la gât. Era rece pe pielea ei arzândă și sclipea în lumina după-amiezii.

— Mulțumesc, Jake. E nemaipomenit!

Era copleșită de cadou, niciodată nu primise așa ceva.

Îi îmbrățișă cu privirea umerii robuști și îl trase către ea.

— Jake, îi rosti duios numele.

Începu să-l sărute încet pe bărbie, în jos, pe gât, pe umeri, pe tot pieptul. Buzele ei îi căutară apoi pântecele, alunecând în jos, frământându-l cu degetele în timp ce îi acoperea de sărutări coapsele, apoi își desfăcu picioarele și simți mângâierea degetelor lui.

Brusc, Jake se ridică, o lăsă pe spate și se răsturnă peste ea, o sărută sălbatic, punând stăpânire pe gura ei. Îi depărtă picioarele, coborând între ele ca să se afunde în ea, scos cu totul din minți de căldura și moliciunea ei, de șoldurile ei care se zbăteau în focul contopirii.

Mai târziu, pe când stăteau lipiţi, strâns îmbrăţişaţi, iar părul ei era răsfirat pe umerii lui, Samantha ridică în lumină colierul:

— Jake, ce frumos e!

— Şi tu eşti frumoasă. Şi ar trebui să mai avem la dispoziţie încă douăzeci şi patru de ore în care să nu ne supere nimeni şi să le petrecem în pat.

— N-ai fi în stare să rezişti atâta.

— Vrei să facem prinsoare?

Samantha izbucni în râs, iar el îşi săltă capul ca ea să-şi vâre mâinile sub ceafa lui. Simţea o căldură plăcută în tot corpul. Era fericită că e iubită, că are o nouă slujbă. Îi mângâia umerii gândindu-se la noile ei îndatoriri.

— Jake, cred că sunt norocoasă.

El o sărută pe gât şi o privi adânc în ochi:

— Şi eu sunt norocos, iubito. Şi trebuie să binecuvântez ferestruica de la cămară.

CAPITOLUL ZECE

Duminică noaptea se întoarseră târziu în Salido, iar luni după-amiază, către ora închiderii, Samantha se duse la salonaşul de coafură al lui Ellie. De cum intră, Ellie o fixă cu privirea. Îşi trecu degetele prin părul negru, bogat şi se încruntă. Privind-o la rândul ei cu atenţie, ceva neplăcut o izbi pe Samantha. Cu ochii mijiţi, Ellie se uita de sus la ea.

— Credeam că n-o să mai vii.

— Ellie, ce s-a întâmplat? Ce-i cu tine?

— Chiar nu-ţi dai seama? întrebă îmbufnată, dându-şi la o parte câteva şuviţe rebele.

— Nu. Şi de aceea mă şi aflu aici, răspunse uluită de supărarea evidentă a prietenei sale.

— Cum poţi să spui că nu ştii? Aranjamentul nostru, gata, s-a terminat. N-o să mai ai restaurantul decât câteva zile, aşa că n-o să mai ai ce să-mi dai în schimbul serviciului de a te coafa.

— Dar am să pot să-ţi plătesc.

— Îţi pierzi timpul degeaba, o înştiinţă ea rece, întorcându-i spatele.

— Ellie, ce-i cu tine? zise Samantha ţinându-se prin cameră după prietena ei.

Cu prosoapele în mână, Ellie se întoarse pe călcâie.

— Noi două nu mai avem nimic comun, Samantha. Eşti bogată, ai o slujbă de vis...

— Lucrez la restaurant, aşa cum am lucrat şi până acum, pentru numele lui Dumnezeu! exclamă ea rănită. Ellie, e absurd ce spui! Contul meu în bancă s-a schimbat, de acord. De câteva zile.

Ellie se îndreptă spre un coş de nuiele în care îndesă prosoapele, după care puse capacul. Luă o perie şi o aruncă pe masă, apoi se întoarse şi smulse dopurile de la uscătoarele de păr şi îşi aranjă pieptenii. Mişcările ei erau bruşte, nervoase.

— Nu, nu e absurd. Eşti prietena lui Jake Colby, unul dintre cei mai bogaţi oameni de prin partea locului. Ai vândut restaurantul pe o sumă fabuloasă. Ai o slujbă de vis. Aşa că nu mai avem nimic comun.

— Dar toţi anii de prietenie? zise Samantha tulburată şi speriată. Am crezut că eşti bucuroasă că...

— Bucuroasă? Dacă ai fi fost tu în locul meu, ai mai fi vrut să fii prietenă cu mine?

— Da, aş fi vrut, răspunse grav, cu convingere.

— Hai să fim serioase! N-ai fi vrut. Cum să fi vrut?

— Ellie, dar e absurd!

— Nu e. Am apucat-o pe căi diferite.

— Dar cu mătuşa Phoebe ai rămas prietenă, or, şi ea e acum bogată.

— Nu, ea n-a vândut magazinul, nici n-o să plece din oraş şi nici n-o să-şi schimbe mese-

ria. Phoebe nu e ca şi logodită cu un fermier bogat. Ea a rămas tot cu prăvălioara ei şi cu turul oraşului.

— Dar şi eu o să lucrez tot la Salido Sam's şi o să locuiesc în aceeaşi casă, iar când am început să-mi dau întâlniri cu Jake erai de părere că e un lucru grozav.

— Atunci nu te aruncaseşi încă în lumea banului, zise cu o strălulgerare în priviri. Am o întâlnire cu Vernon, aşa că, dacă nu te superi...

— Ellie, vrei să punem punct prieteniei noastre care durează de atâţia ani? întrebă nevenindu-i încă să creadă.

Privi de jur împrejur prin micuţul salon de coafură unde râseseră de atâtea ori împreună, unde rezolvaseră atâtea probleme ale lor şi unde Ellie îşi plecase, întotdeauna plină de înţelegere, urechea la păsurile ei.

— Chiar aşa, zise Ellie cu ochii ieşiţi din orbite, cu obrajii îmbujoraţi.

— Ellie, te rog, hai să rămânem prietene, o imploră Samantha rănită, simţind o gheară în inimă. În afară de Jake şi de rudele mele, tu eşti fiinţa de care mă simt cea mai legată. Te lepezi de toată prietenia noastră fără să-mi dai măcar o şansă, să vezi dacă într-adevăr m-am schimbat?

— Ai să te schimbi. Poate nu te-ai schimbat încă, dar o să te schimbi curând. N-ai cum să n-o faci.

— Ellie, spune-mi, chiar crezi că bunicul, mătuşa, copiii, toţi o să fim alţii?

— Nu, replică pe ton de harţă. Asa sau Phoebe nu cred că or să se schimbe. Dar copiii or să se

schimbe, şi tu, de asemenea. Bernie şi-a luat deja motocicletă.

— Şi-a cumpărat-o cu banii adunaţi din ce-a câştigat muncind la staţia de benzină, ştii foarte bine!

— N-are rost să mai vorbim. O să te schimbi, Samantha. Du-te la viaţa ta minunată şi pe mine lasă-mă în durerea mea.

— Ellie, te rog, implora Samantha cu glas stins, simţind că se desface în mii de bucăţi.

Ellie se întorsese cu spatele la ea – îşi sorta bigudiurile şi îşi aranja pieptenii. Îi mai aruncă o ultimă tiradă peste umăr:

— O să te plictiseşti curând şi de Jake. O fi el bogat şi frumos, dar tot un băiat de la ţară rămâne.

— Dar eu ce crezi că sunt? Şi eu m-am născut şi am crescut aici.

— La revedere, Samantha.

O privea năucă şi îndureratã. În cele din urmă se urni şi, părăsind salonul de coafură, o luă în jos, pe stradă. Când ajunse acasă, era încă sub efectul imensului şoc. În hol dădu de Phoebe.

— Bună, Samantha, o întâmpină aceasta privind-o atent prin lentilele ochelarilor. Da' ce-ai păţit, draga mea?

— Mătuşă, vin de la Ellie. E supărată pe mine că am vândut restaurantul. E furioasă din cauza noii mele slujbe.

— O, draga mea, îi spuse Phoebe cu un ton blând, plină de înţelegere.

O strânse la piept şi o bătu pe umăr, apoi adăugă:

— Ellie e furioasă la culme şi, probabil, geloasă.

— Ştiai că e furioasă pe mine?

— Da. Când m-a coafat tuna şi fulgera împotriva ta. Dar poate că după o vreme, dacă o să vadă că nu te-ai schimbat, o să-i treacă mânia. În plus, poate că e geloasă pe tot ce ai dobândit.

— Ştiu, am fost norocoasă, dar am şi muncit din greu.

— Sigur, n-ai făcut nimic care să-i dea motive să fie supărată pe tine.

— Nu-mi vine să cred. De-abia am făcut afacerea. N-aveam cum să mă schimb în câteva zile.

— A fost furioasă din ziua în care ţi s-a făcut propunerea de vânzare, fiindcă şi-a băgat în cap că o să te schimbi şi că o să devii o femeie inabordabilă, ca o stea de cinema.

— Dar n-o să fiu aşa. Nu se poate!

— Ştiu, draga mea, şi ar trebui să o ştie şi ea, dar nu vrea să privească realitatea în faţă. Şi mai ştiu că propria ei afacere n-ar fi crescut dacă oraşul ar fi rămas ca înainte. Îmi pare rău, fiindcă ştiu că aţi fost bune prietene şi că acum suferi mult.

— Dar n-am făcut nimic altceva decât că am încercat să închei o afacere bună, de pe urma căreia să profite întreaga familie.

— Asta e important, Samantha. Poate că a venit momentul să descoperi cine îţi sunt cu adevărat prietenii.

— Aş fi putut să jur că Ellie e unul dintre ei. Nu pot să neg că a fost alături de mine în multe momente grele, zise Samantha privind în

ochii plini de înţelegere ai mătuşii Phoebe, înainte de a porni spre camera ei.

Urcă scările, închise uşa de la dormitor şi se aşează. Chiar atunci sună telefonul şi când ridică receptorul auzi vocea lui Jake.

— Bună! Ai venit devreme acasă.

— Am sosit acum câteva minute.

— Dar ce e cu tine?

— Ce te face să crezi că mi s-a întâmplat ceva? întrebă scărpinându-se în cap.

— Samantha, doar te cunosc, vocea asta... Hai, spune, ce-ai păţit?

— Din cauza lui Ellie... E tare supărată. Susţine că am să mă schimb şi că acum, după ce am vândut restaurantul, nu mai putem să fim prietene.

Urmară câteva clipe de tăcere.

— Îmi pare rău. Chiar acum o să vin în oraş. Hai să ne întâlnim.

— Nu cred că o să fiu o companie prea plăcută. Cred că mult mai bine ar fi să mă duc la lucru.

— Nici eu n-o să fiu.

Samantha zâmbi.

— Mincinosule!

— Hai! Găseşte pe cineva să-ţi ţină locul, să putem să ieşim împreună. Ia-ţi blugii şi să fii gata! O să te fac să uiţi de supărare. Dacă nu, să nu-mi spui mie Jacob Liddel Colby.

— Liddel?

— Hopa sus! Ei, asta e! Am vrut să păstrez secretul, dar...

— Liddel nu sună deloc rău, comentă ea bucuroasă că este receptiv la necazul ei şi o ajută să treacă peste acest moment greu.

— Dar numele meu e Jake şi rămâne Jake.

— Am înţeles!

— Deci, trupă, fii gata! Echiparea cu blugii. Am zburat spre tine.

Râse şi aşteptă până ce auzi clicul aparatului. Apoi îşi aminti din nou de supărarea pe care i-o provocase Ellie. Auzi o bătaie în uşă şi în cameră îşi făcu apariţia Phoebe.

— Ţi-e mai bine?

— Da. O să ies cu Jake.

— Precis eşti okay? întrebă Phoebe vădit îngrijorată.

— De fapt, mă simt de parcă aş fi pe moarte.

— A murit o prietenie. O să ieşi cu Jake. El o să te îmbărbăteze. Şi asta o să-ţi facă bine, zise zâmbind şi ieşi.

Samantha sună la restaurant, apoi se grăbi să facă un duş, întrebându-se dacă, atunci când se vor întâlni pe stradă, Ellie o să-i vorbească.

Săptămâna următoare trecu pe nesimţite. După închiderea oficială şi semnarea contractelor de vânzare a imobilelor şi a restaurantului, Jake îi duse din nou pe toţi cu avionul la Dallas. În următoarele două săptămâni, Samantha a tot făcut pregătiri. A făcut calcule şi proiecte de investiţii, a preparat cele necesare pentru noua slujbă şi şi-a acordat două zile în care a mers la Houston cu Jake. Apoi, împreună cu Asa şi cu Bernie, a văzut mai multe maşini, şi a testat câteva. În cele din urmă s-au oprit la un Bronco, la fel ca al lui Jake.

Apoi lucrurile intrară într-o rutină care era şi nu era aceeaşi dinainte. Grijile dispăruseră. Popularitatea restaurantului crescuse – semestrul de toamnă era în toi la Monroe. Salariul îl primea regulat şi zilele erau mai senine. Asa gătea în continuare la restaurant, dar numai pentru prânz, iar în rest părea să se bucure din plin de libertatea recent dobândită.

Prima deschidere a unui nou restaurant urma să aibă loc pe doi noiembrie, la Chicago. Când îi spuse lui Jake că avea să lipsească trei săptămâni, el făcu ochii mari, dar nu o întrebă decât care vor fi însărcinările ei şi unde era situat localul. Când veni timpul să plece, Jake o duse cu avionul lui la Oklahoma City, de unde urma să ia o cursă regulată spre Chicago.

În timp ce aşteptau pe aeroportul Will Rogers, Jake îşi plimba degetul pe pieptul ei.

— Am numărul la care pot să te sun noaptea şi ştiu unde să te găsesc şi în timpul zilei. Samantha, eşti sigură că vrei să mergi singură?

— Da, la această primă inaugurare vreau să merg singură. Lasă-mă să văd ce am de făcut şi cum am să mă descurc. Mai târziu o să putem să mergem amândoi, dar acum nu cred că voi avea timp să ies cu tine.

— Bine, să sperăm că în sfârşit îţi vei pune în valoare priceperea şi pregătirea. De fapt, nu sunt îngrijorat decât de faptul că o să-mi lipseşti şi, mai ales, că n-ai stat niciodată prea mult într-un oraş aşa de mare cum e Chicago.

— O să mă descurc, zise plăcut impresionată de grija pe care i-o purta.

— Dacă, totuşi, te răzgândeşti şi ai nevoie de mine, dă-mi un telefon şi vin imediat.

— În ajutor...

— Nu ştiu de ce-mi fac atâtea griji, zise frecându-şi ceafa şi zâmbind anemic. Sună-mă diseară, mai adăugă punându-i o mână pe umăr.

— O să te sun. Şi nu-ţi face griji pentru mine. O să mă descurc.

— Ştiu. Doamne, a şi început să-mi fie dor de tine.

O voce convocă pasagerii pentru cursa de Chicago, iar Samantha îi arătă tichetul de îmbarcare:

— Cred că e timpul să plec.

Se uită în ochii lui adânci şi negri şi simţi o împunsătură în inimă. Avea să urmeze cea mai lungă separare de când se cunoscuseră.

— Jake...

O trase spre el şi o sărută. Mâinile Samanthei rămaseră prizoniere între ei, presate de pieptul lui. Ea îl împinse uşor ca să şi le elibereze, dar Jake îşi schimbă poziţia şi o încolăci cu braţele, strângând-o cu putere.

Când îi dădu drumul se simţea sfârşită, ar fi dorit să rămână acasă sau, măcar, să-i fi acceptat propunerea de a merge cu ea la Chicago. Ştia că ar fi făcut-o fără urmă de ezitare, dar simţea că trebuie să rezolve singură ceea ce avea de rezolvat. Trase adânc aer în piept şi zise:

— Timpul trece repede.

— Nu şi atunci când rămâi singur şi aştepţi, spuse el încetişor. Du-te, Sami.

Se grăbi spre avion, dar îi mai aruncă o privire fugară lui Jake. Stătea neclintit, înfipt pe picioa-

rele desfăcute, cu mâna proptită în centură şi o expresie tristă care o făcu să simtă că se rupe în două.

— Jake, şopti.

Se întoarse o clipă, dar de astă dată ea porni în grabă către avion, unde o aştepta locul la clasa întâi, plătit de Kyriakos Enterprises.

Pe când se înălţau deasupra aeroportului, Samantha se uita la turnul de control, întrebându-se dacă Jake s-o fi suit în avionul lui. Chicago! Mâinile îi transpirară la gândul de a fi singură într-un oraş ca acesta.

În timpul zborului încercă să citească, dar nervii îi erau întinşi la culme, căci se gândea la ziua care o aştepta. S-au rotit vreo douăzeci de minute deasupra aeroportului până să li se dea aprobarea să aterizeze, dar au ajuns într-un târziu şi pe pământ, iar ea s-a trezit în mijlocul unei mulţimi enorme. A durat destul de mult până a ajuns la bagaje şi a trebuit să mai aştepte vreo douăzeci de minute până a intrat în posesia propriilor valize. Drumul prin oraş a fost şi el lung, iar ea se uita uluită la clădiri, la traficul intens.

La hotel trase în camera rezervată de companie. Despachetă şi se repezi să-i dea telefon lui Jake. Nu era, dar îi lăsă mesajul doamnei Latham: sosise cu bine la Chicago.

După ce îşi schimbă hainele şi prânzi la repezeală, luă un taxi până la restaurant, minunându-se tot timpul de dimensiunile şi aglomeraţia oraşului, de clădirile înalte, de mulţimea trecătorilor. Copleşită, privea la clădirea care se arăta în faţa ei. Sticla, cărămida şi firma nouă, strălu-

citoare nu aveau nimic în comun cu restaurantul simplu din centrul prăfuitului orăşel Salido.

În timp ce-i plătea şoferului, îşi simţi mâinile umede, iar pe şira spinării parcă îi aluneca un sloi de gheaţă. Rămase locului, fascinată de clădirea nouă şi elegantă, simţind că-i fuge pământul de sub picioare. Nu semăna câtuşi de puţin cu restaurantul de acasă şi nici oamenii nu păreau să fie la fel.

Panica puse stăpânire pe ea, îmboldind-o să se întoarcă la hotel şi de acolo în Oklahoma. Dar se îndreptă de umeri şi împinse hotărâtă uşile duble de sticlă.

Intră într-un hol susţinut de coloane suple, cu ferigi plantate în vase înalte din trei în trei metri şi cu pâlcuri de fotolii separate de bare strălucitoare de alamă. De pe un carton mare, instalat la intrarea în bar, îi zâmbea un bivol sub inscripţia Salido Sam's. În bar fu impresionată de podelele lucioase, de oglinzile şi de sticlăria strălucitoare.

— Pot să vă ajut cu ceva? o întrebă un bărbat blond, cu ochelari.

Purta un şorţ alb şi îşi ştergea mâinile pe un prosop.

— Sunt Samantha Bardwell. Domnul Jacoby este cumva aici?

— Domnişoara Bardwell! Eu sunt Paul Dirksen, barmanul. E pe aici, mă duc să-l caut.

Plecă şi într-un minut se întoarse cu un bărbat îndesat, brunet, cu ochi căprui. Pe chip îi înflori un zâmbet care îi descoperi dinţii albi sub nasul acvilin.

— Domnişoară Bardwell, eu sunt Tony Jacoby.

Îşi strânseră mâinile călduros.

— Spune-mi Samantha.

— Hai să-ţi arăt cum am rostuit pe aici şi apoi să guşti sosul. Domnul Kyriakos a spus că nu deschidem pentru public până nu spui că sosul este sută la sută valabil.

— Sunt sigură că este în regulă.

El îi zâmbi.

— E drăguţ că spui asta, dar tot trebuie să-l guşti şi să te pronunţi. Aici e barul, cu tot ce-i trebuie. Băuturi din belşug şi un barman cu experienţă. O să vezi imediat sălile de mese. Aici, în faţă, ringul de dans şi scena.

Privi cu interes mesele lustruite, feţele de masă portocalii, scena micuţă şi ringul de dans.

— Dă-mi voie să-ţi arăt bucătăria noastră.

O introduse prin două uşi batante, mari, într-o bucătărie strălucind de curăţenie şi de reflexele ustensilelor din oţel care o făcură să se simtă ca într-un imens dulap frigorific. Deasupra capetelor lor se învârteau lin ventilatoarele.

— Dumnezeule! exclamă uluită, căci îşi aduse aminte de cratiţele lor vechi, de grătarul lor demodat, de instalaţia de aerisire defectă. Nu ştia cum se numesc nici jumătate din instrumentele din acea încăpere şi se simţi chinuită de o imensă părere de rău, gândindu-se cu ce trebuise să se descurce Asa ani de zile.

— E minunat!

— Bucătăria? întrebă Tony râzând.

— Ai fi trebuit să o vedeţi pe a noastră.

Clipi şi se întrebă de când devenise atât de emotivă.

Jacoby o privea cu căldură.

— Începe bine. Presimt asta. Ce zodie eşti?

— Zodie?

— Ştii... când te-ai născut?

— În douăzeci şi opt iulie.

— A, eşti Leu! Perfect, la fel ca mine. Ştiam eu că începe să fie bine. Luna asta horoscopul meu spune că o să am realizări la serviciu şi că e un moment excelent să încep o nouă afacere. Ceva îmi spune că totul o să iasă bine.

Se dădu mai aproape de ea şi adăugă:

— Tu nu simţi la fel, Samantha?

— Ba da, răspunse ea râzând, dintr-o dată destinsă, găsind că noua ei cunoştinţă e un tip formidabil.

— Bine! Şi uite ce am pentru tine, mai spuse căutând în buzunar.

Îi puse în mână ceva care semăna cu un fir veştejit de iarbă.

— Duminica trecută am făcut o plimbare afară din oraş, explică Tony în continuare, şi am adus astea pentru toată lumea din restaurant. Am colindat trei ore pe două câmpuri întinse.

— Un trifoi cu patru foi? Credeam că-i aduce noroc numai celui care-l găseşte, se miră Samantha ridicând privirea spre Jacoby.

— Nu! Aduce noroc celui care-l are asupra lui. Acum, hai să-i cunoşti şi pe ceilalţi şi să te pronunţi – o să testăm sosul!

Destinsă deja, îl însoţi prin restaurant şi făcu pe rând cunoştinţă cu cei cinci angajaţi. Apoi Tony o conduse înapoi în bucătărie, lângă o oală lucioasă în care bolborosea sosul.

Cufundă în oală un polonic pe care îl umplu cu lichidul roşu, îl turnă într-un bol şi îi aduse o lingură.

— A venit momentul adevărului!

Patru angajaţi stăteau în jurul ei şi nu o slăbeau din ochi. Tony scoase un fir veşted de trifoi cu patru foi pe care îl strânse în palmă. Ea luă lingura şi o băgă adânc în sos, aşteptă un moment să se răcească şi apoi gustă. Se uită în ochii căprui ai lui Tony şi zâmbi.

— E delicios şi e perfect! Sosul de la Salido Sam din Oklahoma după care îţi lingi degetele, râcâi cratiţa şi care dă aromă fripturii!

Un chiot răsună şi bonetele albe zburară în aer. Apoi toată lumea se întoarse la lucru.

— Hai cu mine!

Tony o conduse la bar, unde luă o sticlă rece de şampanie. O privi şi lăsă sticla jos.

— Cred că e prematur. O să sărbătorim după inaugurare. Ah, Samantha. Horoscopul meu spune că va fi grozav! Am deschis multe restaurante. Şi am ţinut ca totul să meargă şnur de la primul cui care s-a bătut până la meniul de care m-am îngrijit până în ultima zi, dar aici – şi făcu un gest larg cu mâna – este un vis. E ceva cu totul ieşit din tipare. O să fie o inaugurare cum nu se întâmplă decât la o mie de ani.

Ea râse încântată.

— Am fost atât de speriată! Acum nu mai sunt. Dar nu cunosc oraşul Chicago şi, dacă tot sunt aici, aş vrea să iau câteva lucruri.

— O să avem grijă de asta. În următoarele trei zile trebuie să punem totul la punct pentru des-

chidere, dar apoi, dacă totul merge pe roţi, o să-ţi arăt oraşul şi de unde poţi să faci cumpărături.

— Şi aş vrea să-mi fac şi părul.

Ridică din umeri, uitându-se la lanţul de aur de la gâtul lui, la inelul cu diamant de pe deget şi la ceasul aurit.

— O să te duc la locul potrivit. Dar până atunci, să ne suflecăm mânecile şi la treabă! Hai în birou, să-mi povesteşti despre restaurantul tău.

Intrară într-o încăpere spaţioasă şi Samantha rămase cu gura căscată admirând pictura în ulei de pe perete, ferigile, barul amenajat într-un colţ, biroul din lemn de tec. Îşi întoarse privirile la Tony: era curios să-i afle părerea.

— Ceva nu e în regulă? Arată mai bine decât biroul tău?

— Eu n-am avut birou.

El clipi mirat.

— N-ai avut birou? repetă uluit. N-ai avut un colţişor al tău unde să-ţi tragi sufletul?

Ea scuturâ din cap, continuând să-şi plimbe privirile prin încăperea elegantă.

— Nu. N-am avut nici casă de bani...

— Şi unde ţineai banii?

— Seara, după ora închiderii îi depuneam la bancă.

— Mamma mia! Te duceai noaptea la bancă? Samantha, să nu cumva să-ţi treacă prin cap să te duci cu încasările de la restaurant pe jos, noaptea, prin Chicago. Niciodată!

— Fii liniştit, n-am de gând să fac aşa ceva, zise uitându-se la ventilatorul din tavan care se învârtea încetişor.

— Şi unde încheiai afacerile?

— Puteam să le închei oriunde, dar n-am prea avut prilejul. Mă rog, până n-a apărut în scenă domnul Kyriakos. Iar discuţiile cu el în vederea tranzacţiei le-am purtat la o masă în restaurant.

Un zâmbet se lăţi pe faţa lui Tony. Scuturâ neîncrezător din cap.

— Tu şi Eldon Kyriakos aţi stat la o masă în restaurant şi aţi discutat despre vânzarea tuturor acelor clădiri de pe strada principală din Salido?

— Exact. Şi apoi bunicul l-a cărat la noi acasă ca să-i arate uneltele de pescuit.

— O, Doamne sfinte! Ştiam că sunteţi provinciali, dar ceea ce-mi spui pare o poveste din altă vreme sau de pe altă planetă.

Stătea pe scaun cu gura căscată, holbându-se la ea.

— O reţea de restaurante, adăugă după o vreme, pusă la cale într-un mic restaurant de pe strada principală a unui orăşel cu doar câteva mii de locuitori!?

— Nici măcar câteva mii. Totuşi, de acum încolo, cred că o să crească binişor populaţia.

— Doamne sfinte!

Ea zâmbi şi ridică din umeri.

— Trebuie să ne faci odată o vizită. Dar acum parcă trebuia să vedem ceva, Tony.

Bărbatul clipi.

— A, da! Uite aici.

Din acel moment şi până la ora nouă seara lucră la restaurant. Erau destule de pus la punct, deşi Tony zicea că-s doar fleacuri. Când, în sfârşit, ajunse în camera ei de la hotel, era exte-

nuată, aşa că făcu un duş şi se vârî în pat să-l sune pe Jake.

— Alo! veni de la capătul firului vocea lui şi ea se înfioră. Strânse mai tare telefonul, gândindu-se cât îi e de dor de el. Jake era vesel, atrăgător, puteai să te bazezi pe el, şi, fără el, ea se simţea fără rost.

— Alo?

— Jake?

— Draga mea, eşti bine?

— Da. Sunt obosită, dar sunt bucuroasă că pot să vorbesc cu tine şi să-ţi aud vocea.

— Precis, precis eşti bine?

— Precis, mai ales dacă pot să vorbesc cu tine. Ce-ai făcut azi?

— Am pierdut un tăuraş. A căzut un gard peste el. Doamna Latham mi-a transmis mesajul tău. Cum e Chicago?

— Jake, nici nu-ţi vine să crezi că poate să existe un asemenea restaurant. E splendid. Nu mă pot obişnui cu gândul că e un Salido Sam's. N-am văzut în viaţa mea atâtea ustensile de bucătărie.

— Şi noul manager?

— Tony? E adorabil.

— Îmi vine să iau primul avion şi să vin să-i trag un pumn. Cum adorabil?

Râse relaxată.

— Nu adorabil aşa cum te gândeşti tu. Am fost atât de speriată pentru că nu ştiam peste ce fel de om am să dau şi că o să mă dau de gol ce puţine lucruri ştiu...

— Sami, zise el pe un ton solemn, tu ştii mult mai multe decât el despre Salido Sam's.

— Da, cred că ai dreptate. Şi el vrea să mă convingă de asta şi îmi spune tot timpul că va fi o inaugurare perfectă. Zice că a mai deschis o mulţime de restaurante până acum şi că totul e okay, să nu fiu îngrijorată. Se străduieşte să mă liniştească în privinţa asta şi împărţim sarcinile. Amândoi suntem Lei şi horoscopul lui arată că e o lună bună pentru noi afaceri.

— Ei, atunci, m-am mai liniştit în privinţa colaborării tale cu el, comentă Jake sec.

— Duminică şi-a petrecut toată după-amiaza culegând trifoi cu patru foi pentru angajaţi şi pentru mine.

— Spune-i să-mi caute şi mie unul, poate n-or să mi se mai dărâme gardurile.

— Sunt moartă de oboseală, dar şi bucuroasă că totul o să iasă bine, cu toate că o grămadă de lucruri mi s-au părut azi că merg anapoda. Ingredientele n-au sosit, deşi au fost comandate... Meniurile trebuie trimise înapoi la tipografie. Mie, toate astea nu mi se par perfecte, dar el e optimist.

— Cum ţi se pare Chicago?

— Tot ce am reuşit să văd e ce-am zărit pe fereastra taxiului. Pare enorm, aglomerat şi îmi pare bine că nu trebuie să stau la volan.

— Mi-e dor de tine, şopti el cu glas gâtuit. Gândul că eşti departe, într-un oraş străin şi că nu pot trece să te văd când vreau e de ajuns pentru a mă face să mi te imaginez într-o închisoare. N-am mai stat despărţiţi trei săptămâni.

— Ştiu, dar după ce o să mă întorc o să treacă o perioadă destul de lungă până să se deschidă un nou Salido Sam's.

— Asta nu mă poate face să nu număr minutele. O să particip la un rodeo la Monroe, sâmbătă seara. E o întrecere mai deosebită, care nu face parte din circuitul obişnuit de rodeo. Aş fi vrut să fii şi tu acolo. Bernie şi Tom vin.

— Te rog să mă suni seara, după ce te întorci acasă. N-o să pot sta liniştită ştiindu-te călare pe un taur.

— O să-ţi telefonez, dar nu păţesc eu nimic. O fac de plăcere, nu-mi pune nimeni pistolul la tâmplă să mă oblige să călăresc.

— Nu pricep cum găseşti că poate să fie amuzantă chestia asta.

— Amuzant nu e cuvântul cel mai potrivit pentru călăritul pe tauri. E ca o provocare. Aşa cum e şi despărţirea noastră. Aş vrea să fii în braţele mele.

Ea se cuibări în pat ascultându-i vocea tărăgănată până ce fu incapabilă să mai lege cuvintele. Se uită la ceas.

— Jake, e trecut de trei şi mâine trebuie să fiu la lucru la ora nouă. Nouă pare incredibil de târziu, dar încep să nu mai fiu aşa rezistentă.

— Noapte bună, iubita mea.

— Noapte bună, Jake. Mi-e dor de tine.

Adormi chiar în clipa în care puse receptorul în furcă.

Patru zile mai târziu, pe la ora unsprezece, Tony intră în bucătărie.

— Samantha, vino cu mine, îi zise el, întrerupând-o dintr-o discuţie despre reţete cu Gene Silvestri.

Samantha îşi scutură capul ca să-şi dea la o parte părul căzut pe faţă şi părăsi bucătăria.

— O să trecem pe la birou să-ţi iei geanta şi apoi plecăm în oraş.

— Da? întrebă surpinsă. Şi unde mergem?

Tony zâmbi în timp ce deschidea uşa biroului.

— O să-ţi arăt câteva locuri unde poţi să faci cumpărături, iar la ora patru ai programare la coafor. Doreai să-ţi faci părul, nu-i aşa? Ei bine, vreau să te ajut s-o faci.

— Tony...

El dădu din mână, întrerupând-o.

— De când eşti aici îţi petreci tot timpul în restaurant. Acum o să rezervăm ceva timp şi pentru tine personal. Mergem împreună şi ne întoarcem pe la şase.

— O, Tony, e minunat, dar nu ştiu dacă ar trebui să pierd timpul cu treburile mele personale.

— Oricum trebuie să facem şi treaba asta, Samantha. Altfel o să avem chipuri triste la inaugurare, şi apoi destul de curând o să te întorci în Oklahoma, zise închizând uşa.

Ieşi împreună cu Tony, care o duse la maşina lui, întorcând spatele restaurantului.

Samantha urmărea traficul intens. Tony conducea repede, depăşea alte maşini, se strecura în viteză printre ele, iar Samantha se întreba dacă s-ar putea vreodată adapta la ritmul unui oraş ca Chicago.

Într-un târziu opri şi Samantha coborî. Arborând un surâs larg, Tony dădu ocol maşinii şi o luă de braţ ca să o conducă spre un magazin elegant. Înăuntru era linişte.

— Tony, eu aveam nevoie de un magazin universal.

— Nu! Eşti la Chicago. Ia-ţi nişte lucruri mai deosebite. Nişte rochii frou-frou, şic pe care nu le-ai găsi în Salido.

— Bună ziua, îi întâmpină o femeie numai zâmbet de cum intrară în acea încăpere.

— Bună ziua. Dânsa este domnişoara Bardwell şi vrea să cumpere câte ceva, se adresă Tony vânzătoarei, apoi adăugă pentru Samantha: Spune-i ce ai vrea să-ţi arate.

— Mai întâi luaţi loc să vă servesc o cafea. Numele meu e Maria Winslow.

După ce băură ceştile cu cafea aburindă, Samantha se uită la rochiile care îi fură aduse şi opri patru să le probeze. Tony era un însoţitor răbdător – ba chiar îşi dădu cu părerea despre rochiile alese de Samantha. Cumpără două rochii şi, după ce ieşiră din magazin, el puse cutiile în maşină şi o luă de braţ, conducând-o pe stradă în jos.

— Şi acum mergem şi la magazinul universal.

— Vreau să iau ceva pentru mătuşa, pentru surioara mea şi ceva pentru o fetiţă de patru anişori. Şi mai am de cumpărat câte ceva şi pentru patru bărbaţi.

— Pentru patru bărbaţi? întrebă Tony ridicând din sprâncene.

— Bunicul, cei doi fraţi ai mei şi un prieten.

— Aha, prietenul tău. Tăticul fetiţei de patru anişori?

— Da, răspunse ea în timp ce Tony deschidea uşa unui magazin aglomerat.

Luară prânzul pe terasa unei cafenele şi pe la ora tei Samantha dădu verdictul în privinţa cumpărăturilor:

— Tony, am tot ce-mi trebuie.

— Atunci mai căutăm ceva frou-frou.

O duse la un alt magazin universal.

— Aşa, vin să te iau de aici peste patruzeci şi cinci de minute. Să cumperi lucruri frivole şi vaporoase.

Râse şi se despărţi de el făcând ceea ce-i sugerase; ajunse la locul întâlnirii cu cinci minute mai devreme de ora convenită.

— O femeie care nu întârzie la cumpărături? Imposibil!

— Şi, totuşi, iată-mă!

— Şi acum la salonul de înfrumuseţare.

I-o prezentă coafezei şi stabiliră să treacă să o ia pe la cinci şi jumătate.

Instalată pe scaun, Samantha urmărea schimbarea coafurii, întrebându-se dacă lui Jake îi va plăcea. La cinci şi un sfert, părăsind coaforul, îşi mai aruncă o ultimă privire în oglinda de la intrare. Părul era mai scurt, pieptănătura mai sofisticată şi strălucirea lui o miră, căci arăta altfel decât de obicei.

— Magnific! Arăţi minunat! exclamă Tony când îi ieşi în întâmpinare. Foarte frumos. Şi acum, înapoi la cotlet! Nu pot să potrivesc reţeta chiar cum ar trebui. Încă nu au gustul perfect.

Discutară pe îndelete şi Samantha uită cu totul de muntele de cutii până nu veni ora să o conducă la hotel. Tony opri lângă trotuar şi se întoarse către ea:

— Vrei să-ţi dau un sfat?

— Sigur, Tony.

— Închiriază o maşină. Cheltuielile le suportă compania, aşa o să cunoşti mai bine oraşul.

— Nu cred că o să mai am ocazia să vin la Chicago.

— Poate că n-o să mai vii aici, dar te obişnuieşti cu oraşul şi n-o să te mai simţi aşa pierdută.

— Mulţumesc.

Îi zâmbi şi după ce duse pachetele îl sună pe recepţioner şi ceru să închirieze o maşină şi să i se aducă o hartă a oraşului. A doua zi dimineaţă, înainte de a pleca către restaurant, îi telefonă lui Tony.

— Ţi-am ascultat sfatul, am închiriat o maşină şi chiar acum pornesc într-acolo. Dacă nu apar la timp pui iscoadele pe urmele mele.

Tony râse cu poftă.

— Presară firimituri ca să găseşti drumul înapoi diseară. Pe curând!

Deşi era îngrozită de trafic, bucuria de a avea o maşină cu care să se poată mişca o ajută să ajungă fără nici o dificultate la restaurant. Două seri mai târziu dădură o cină de probă la care avură câţiva oaspeţi. Experienţa dovedi că mai erau de pus la punct câteva amănunte. În fine, sosi şi ziua deschiderii oficiale. Îmbrăcată cu o bluză de dril şi o fustă mulată, lucruri pe care le mai purtase în Salido, Samantha era cuprinsă de agitaţie. Una era să aştepţi mulţimea colegienilor din Oklahoma şi cu totul altceva să primeşti clienţii în Chicago.

La cinci punct îşi făcu apariţia Eldon Kyriakos. În costumul de culoare închisă, elegant şi politicos, îi aduse aminte de Jake şi simţi că începe să tânjească după locurile ei natale. Kyriakos se duse drept la ea şi îi întinse mâna:

— Samantha, datorită ţie se pare că o să avem o mulţime de clienţi. Tony mi-a spus că ai pus totul la punct şi crede că o să iasă grozav.

— Este a doua inaugurare de restaurant pe care o fac. De fapt, la Salido n-a fost propriu-zis o inaugurare, fiindcă localul nu a fost niciodată închis. Restaurantul ăsta e într-adevăr minunat.

— Cred că o să meargă bine. Am în Tony un manager clasa întâi.

— Da. Sosul de friptură a fost foarte bun chiar din ziua în care am sosit.

— Bine! O să fie frumos astă seară. Reclamele pentru televiziune au fost bune.

— Îndată o să înceapă să curgă lumea şi tricourile or să se vândă repede.

O oră mai târziu erau deja invadaţi de consumatori, iar pe la ora unu noaptea Tony îşi frângea mâinile:

— Ar fi trebuit să cerem să se aducă mai multă bere, nu putem nici să închidem mai devreme, nici să gonim oamenii.

Luă telefonul şi începu să sune pe la unul şi pe la altul. Încercând să fie folositoare, Samantha desfăcea sticlele şi le dădea chelneriţelor. Apoi luă chiar o tavă şi începu să servească la mese, uimită de numărul mare de clienţi. Localul era practic înţesat, oamenii cântau împreună, larma era imensă.

Într-un târziu, pe la trei dimineaţa, au închis şi Samantha s-a sprijinit de un perete.

— Aş spune că a fost un succes, Tony!

Tot timpul serii avusese părul legat la spate. Pe când îşi scotea pantofii, auzi un pocnet şi când întoarse capul îl văzu pe Tony desfăcând sticlele de şampanie.

— Să sărbătorim! zise şi începu să toarne lichidul spumos.

Cravata îi era lărgită în jurul gâtului, cămaşa desfăcută până la jumătatea pieptului, avea mânecile suflecate şi şuviţe rebele îi cădeau pe faţă. Prietena lui, Maria Fornaciari, veni şi ea şi ciocni o cupă de şampanie cu Samantha.

— Să toastăm mai întâi pentru noi! Am muncit pe rupte în seara asta, zise Tony ridicând paharul în uralele celorlalţi. Samantha sorbi o gură şi când întâlni ochii căprui ai lui Tony, acesta începu să zâmbească.

— Următorul toast este pentru persoana datorită căreia toate astea sunt posibile, care a inventat sosul şi a dat fiecăruia o mână de ajutor în noaptea asta... Samantha Bardwell!

Urmă un nou val de urale şi toată lumea îşi ridică paharele şi ciocni cu Samantha, iar Maria şi Tony aveau grijă să le umple la loc pe cele care se goleau.

— Şi eu vreau să toastez pentru voi toţi, anunţă Samantha. Şi, mai ales, pentru Tony Jacoby, care m-a ajutat să trec peste hopul primei inaugurări oficiale.

În timp ce-şi golea paharul, Samantha îşi dădu seama că e frântă de oboseală, aşa că îşi

luă rămas-bun de la toată lumea, se sui în maşină şi se întoarse la hotel. Deschise uşa şi dădu să păşească în cameră, dar se opri locului uluită. Pe birou trona un buchet uriaş de trandafiri. Desfăcu ambalajul şi se repezi la cartea de vizită: "Felicitări. Cu dragoste, Jake".

Îşi aruncă pantofii din picioare şi se cocoţă în pat să-i telefoneze. Îşi aruncă ochii la ceas. Când îi auzi vocea simţi un fior de dorinţă electrizându-i corpul.

— Te-am sculat din somn?

— Nu. Citeam şi aşteptam telefonul tău. Ei, cum a mers?

— Trandafirii sunt minunaţi, îţi mulţumesc! A ieşit splendid. A fost o nebunie, lume şi iar lume, mai multă decât am sperat, aşa că noaptea alergam după marfă. Dar până la urmă s-a rezolvat. A fost fantastic de multă lume. Jake, nu mai am răbdare, abia aştept să vin acasă.

— Aş vrea să fii chiar acum lângă mine, rosti el cu glas grav.

— Am crezut că o să treacă repede timpul, dar nu e aşa. Mă descurc mai bine cu condusul prin oraş, nu mai sunt aşa agitată.

— Şi nu mai vrei să vii acasă...

— Nici o teamă. Ce face Melody? Mi-ar fi plăcut să vorbesc şi cu ea, zise dându-şi seama că, de fapt, fetiţa făcea deja parte din viaţa ei.

— Vrea să ştie unde eşti şi ce faci acolo. Am dus-o la restaurant şi ne-am văzut cu Asa. Şi azi-dimineaţă am vorbit cu el şi mi-a spus că sunt bine cu toţii. Melody a reuşit să cânte încă o bucată la pian, a prins-o după ureche.

— Grozav. Îţi moşteneşte talentul!

— N-aş zice, replică sec. Tu nici nu m-ai auzit cum cânt.

— Nici nu e nevoie. Cred că eşti un cântăreţ bun.

— Ce te face să crezi asta?

— Vocea ta sexy, iubitule, răspunse gâtuită de emoţie.

— Dacă aş putea să ajung la tine pe fir...

— Nu mai e mult până mă-ntorc acasă. Ce s-a mai întâmplat la Salido?

— A început să se vorbească despre cabana pe care Kyriakos Enterprises plănuieşte să o construiască la lacul Lewiston şi reacţiile sunt împărţite. Cei mai mulţi se bucură, evident, fiindcă asta înseamnă mai multe afaceri, dar sunt şi câţiva care protestează.

— Lui Asa i-a plăcut ideea. Şi-a cumpărat o barcă nouă şi speră să evadeze cu ajutorul ei, din mulţime şi de la restaurant. Altceva ce s-a mai întâmplat?

— Vacile lui Crawley au scăpat azi-noapte şi au ajuns până în oraş, dând iama prin nişte saci cu alimente de la prăvălia lui Hoot Vinson. Gene zice că Hoot nu trebuia să lase sacii afară, iar Hoot susţine că Gene ar fi trebuit să-şi ţină vacile acasă.

Îl asculta cum povesteşte şi i se făcea tot mai dor de el, simţind că nu mai poate. Îşi mişcă tălpile înţepenite după atâtea ore de stat pe pantofi cu tocuri înalte.

Vorbiră până la cinci dimineaţa, când Samantha adormi îmbrăcată, pentru a se trezi la ora şapte.

Samantha avea tot felul de îndatoriri, zilele îi erau încărcate, păreau interminabile, dar, în cele din urmă, pe douăzeci şi doi noiembrie, la şapte şi jumătate seara, păşi în holul aeroportului Will Rogers din Oklahoma City. Îl căută în mulţime pe Jake şi, când îi întâlni privirea pătrunzătoare, i se tăie respiraţia. Făcură amândoi un enorm efort de voinţă ca să nu dărâme tot ce le stătea în cale şi să o rupă la fugă unul către celălalt.

CAPITOLUL UNSPREZECE

Jake se uita la Samantha cum păşeşte prin aeroport şi simţi ceva răsucindu-se în el. Inima începu să-i zvâcnească şi începu să-şi croiască drum prin mulţime, dar se opri şi rămase să o privească. Simţea că arde, de parcă o minge de foc i-ar fi umblat prin corp.

Era elegantă, frumoasă, sexy. Purta o bluză lungă, de culoare albastru-închis şi o fustă scurtă, asortată. Efectul era uluitor, lăsând să i se vadă picioarele lungi, de deasupra genunchilor până la pantofii cu toc. Părul ei arăta altfel, parcă strălucea la fiecare pas. Machiajul era discret, dar îi reliefa obrajii delicaţi şi îi scotea în evidenţă buzele groase, senzuale.

Dorinţa se născu năvalnică în el, dar o dată cu ea, subterană şi fulgerătoare, surpriza că este atât de schimbată. Era doar o schimbare de suprafaţă? Părea mai sigură, mai complicată. Era buimăcit de această transformare. Samantha părea acum departe şi tot ce dorea Jake era să se apropie de ea şi să o aducă înapoi la el.

O sărută pătimaş, sălbatic, iar ea se agăţă de el şi îi răspunse cu sărutări la fel de fierbinţi.

— Hai să luăm lucrurile şi să mergem undeva unde să fim singuri, o imploră el cu glasul gâtuit de emoţie, luând-o de braţ şi strângând-o lângă el, în timp ce-şi arunca pe umăr geanta de voiaj a Samanthei.

După patruzeci de minute Jake închidea în urma lui uşa unui apartament de hotel şi cuprindea cu braţele trupul fragil al Samanthei.

— Arăţi minunat, eşti perfectă şi o să te strivesc toată, aşa fără cusur cum arăţi, zise răsucindu-şi degetele în părul ei moale, mătăsos, privind-o adânc în ochi. Mi-a fost un dor nebun de tine, zise şi îi mângâie umerii cu degetele, apoi smuci de catarama centurii.

— Jake, credeam că n-o să mai ajung să trăiesc clipa asta, şopti ea.

Inima bătea să-i spargă pieptul, mâinile îi tremurau.

Fusese mistuită de dor, iar acum voia să-l mângâie, să-l sărute să-i simtă braţele înlănţuite în jurul corpului ei.

Hainele fură aruncate cât colo şi el o îmbrăţişă cu putere, o sărută. Simţindu-şi inima zvâcnind, Jake se aplecă asupra ei, vrând să nu lase nici o părticică din ea nesărutată. În cele din urmă, simţi că nu mai poate de atâta aşteptare şi o ridică în braţe.

O lăsă apoi pe pat şi se strecură între coapsele ei, înnebunit de dorinţă, dar în cele din urmă reuşi să-şi recapete controlul asupra lui. O privea pe Samantha cum îl strângea în braţe cu putere, cum îl muşca uşor de buze, cu ochii pe jumătate închişi, gemând de plăcere.

Se mişcau odată, mânaţi de aceeaşi dorinţă. Ea îşi plimba mâinile pe spatele lui neted.

— Jake, te doresc, spuse cu răsuflarea întretăiată.

Se înlănţuiră, devenind un tot, atingând plăcerea maximă împreună, şi atunci Samantha icni şi îşi strânse şi mai tare braţele în jurul lui. Se întoarseră pe o parte, iar el se ridică într-un cot şi o privi.

— Slavă Domnului că eşti din nou acasă! Sper că n-o să mai deschidă alte restaurante decât peste câţiva ani.

Ea râse frecându-şi capul de pieptul lui păros. Îşi întinse mâinile spre el şi se desfătă cu formele dure ale corpului lui, cu părul aspru de pe piept, de pe picioare.

— Peste trei luni mă duc la New Orleans.

El gemu.

— Adică în februarie? Doamne, Dumnezeule!

— Şşşt! Să nu ne gândim acum la asta. Sunt acasă şi sunt în braţele tale. Ai uitat?

— Cum să uit, zise grăbit şi-i mângâie spatele. Melody a ţinut să te vadă şi ea, aşa că Bernie, Asa şi Myra s-au oferit s-o ia mâine seară. O să ajungă la tine acasă o dată cu noi.

— Buun! I-am cumpărat un ursuleţ.

— Ai tăi ştiu că te întorci mâine, dar acum aş vrea să le fi spus că vii săptămâna viitoare. Mă simt ca un om lihnit de foame care are în faţă o plăcintă moale şi pufoasă cu cremă.

— O plăcintă cu cremă?

— Da, şi vreau să nu mai las nici o bucăţică din ea, şopti frecându-şi nasul de gâtul ei.

La miezul nopţii, Jake comandă la *room service* două porţii de pui, o sticlă cu vin şi o cafea. Când auzi bătăi în uşă, îşi trase jeanşii şi închise uşa de la dormitor.

Samantha se dădu jos din pat şi se duse în baie să facă un duş. Când ieşi, înfăşurată într-un prosop gros, albastru, Jake îi întinse un pahar cu vin.

— Masa e servită.

— Sunt moartă de foame.

Se aplecă şi-l sărută, încercând gustul vinului şi în respiraţia lui, iar într-un minut prosopul şi jeanşii zăceau pe jos, iar cina fusese dată uitării. O oră mai târziu, instalaţi în vârful patului, mâncau puii reci şi beau vin.

Părul Samanthei era o claie încurcată, ondulat aşa cum fusese întotdeauna şi ea arăta aşa cum o ştia el.

— Cum ţi se pare noua slujbă, întrebă el studiind-o şi sorbind din vinul alb şi rece.

Samantha îşi şterse gura şi mâinile şi îşi trase cearşaful până la piept.

— Îmi place, Jake. Îmi place să am răspundere. Şi, deşi mi-a fost dor de tine şi de locurile astea, m-a încântat să încerc o experienţă nouă.

Ar fi vrut ca ea să nu bage de seamă neplăcerea pe care i-o trezeau vorbele acelea. Ştia bine că nu era cinstit să spere să audă că-şi urăşte noua slujbă. Şi el îşi iubea munca şi ştia cât e de cumplit să faci o meserie care-ţi displace. Cu toate acestea, privind la Samantha cum îşi soarbe vinul, se întreba cum avea să le modifice viaţa noul ei job.

Plecară de la hotel seara următoare, la ora opt. Jake o duse mai întâi cu avionul până la Salido şi apoi cu maşina până în faţa casei.

Samantha îmbrăcase o bluză bleu şi jeanşi şi el nu-şi luă mâinile de pe umerii sau de pe genunchii ei în tot timpul drumului de la hangar până acasă.

— Mâine seară trec să te iau la cinci.

Ea încuviinţă din cap, apoi zise:

— Mă simt de parcă aş fi plecat de-acasă de o viaţă. Hai, intră cu mine înăuntru! Toţi or să vrea să te vadă, Melody mai e încă aici şi e destul de devreme.

— Bine, bine! Vin cu tine.

În clipa în care Samantha sări din camioneta lui Jake, Bernie ţâşni pe uşa de la intrare, iar Phoebe, Myra şi Melody se grăbiră şi ele să coboare scările.

— Doamne, ai mai crescut cât am fost eu plecată, exclamă privindu-l pe Bernie.

— N-am avut încotro.

— Ajută-l pe Jake la bagaje. Am cumpărat câte ceva pentru fiecare.

Apoi se întoarse şi o săltă în braţe pe Melody.

— Bună! Îmi pare bine că eşti aici. Am o surpriză pentru tine, o să ţi-o arăt când intrăm în casă.

— Mi-a fost dor de tine, spuse Melody, atingându-i Samanthei bărbia.

O strânse în braţe cu căldură, apoi o iăsă jos şi rămase să o privească alergând spre Jake. Apoi o studie pe Myra. Îşi muta privirea de la părul

pe care şi-l tunsese scurt, la cerceii sclipitori, la machiaj şi la părerea de fustă care abia dacă-i acoperea pulpele.

— Myra, clipi Samantha, eşti schimbată.

— Bună, Samantha, bine ai venit, zise şi se întoarse să-i prindă din urmă pe Bernie, pe Jake şi pe Melody. Samantha şi Phoebe îi urmară. Asa îi aştepta în uşă.

— Îmi pare aşa de bine că m-am întors!

— Cum a mers?

— Bine. O să vă povestesc pe-ndelete. Da' Tom unde e?

Asa şi Phoebe se uitară unul la altul. Phoebe ridică din umeri şi intră în casă.

— Bunicule, unde e Tom?

— Şi-a făcut nişte prieteni în Monroe şi în ultimul timp cam pe-acolo îşi face veacul.

— Tom? Dar cum se duce el la Monroe?

— Uneori ia dubiţa. Alteori îl ia prietenul lui.

— Şi ce face în Monroe? Cum s-a împrietenit el cu cineva de la colegiul din Monroe?

— Dar nu sunt de la colegiu. Sunt băieţi care au venit la restaurant.

Samantha începea să se îngrijoreze. Tom nu avea încă şaptesprezece ani şi întotdeauna se dusese în aceleaşi locuri în care mergea şi Bernie, iar prietenii lor erau din Salido şi erau toţi de-o vârstă cu el. Când intrară, începu să desfacă pachetele şi în câteva minute camera se umplu de hârtii de ambalaj şi de cutii.

Jake rămase până la două noaptea, când Phoebe a început să se uite la *Ectoplasma în luptă cu monstrul de lut.*

Melody rămase peste noapte la familia Bardwell, iar Samantha se duse să-l conducă pe Jake la maşină. Când îl sărută de rămas-bun, el suspină din adâncul inimii.

— Aş vrea să te duc în tufiş.

— Dacă o faci ne ies vorbe.

— Nu mai pot să aştept până mâine.

Îl mai sărută o dată, plimbându-şi buzele peste ale lui, iar alunecarea asta senzuală făcu să-i bată inima cu toată dragostea pe care o simţea pentru el. Îl cuprinse cu braţele şi îl strânse tare.

— Te iubesc, Jake.

Jake gemu.

— Acum chiar că aş vrea să te trag în tufiş. Te sun peste câteva minute.

Samantha dădu din cap în semn de încuviinţare şi se trase câţiva paşi înapoi, simţindu-şi tot corpul vibrând încă de cele aproape douăzeci şi patru de ore de iubire. Îl petrecu cu privirea în timp ce se depărta. Douăzeci de minute mai târziu, o suna de la telefonul celular.

Au vorbit două ore. După ce închise adormi instantaneu şi nu se mişcă până la şase şi jumătate, când începu agitaţia în casă. Îşi trase pe ea jeanşii şi un tricou şi se duse la Myra. Era în baie, îşi pusese părul pe bigudiuri, se spălase pe faţă şi se machia.

— Myra, te machezi prea tare.

— Aşa fac toate fetele.

— N-au decât; tu ar trebui să foloseşti machiajul mai cu moderaţie, să arăţi cât mai natural.

— Samantha, arăt ca un monstru dacă nu mă machiez.

— Iar cu atâta fard sperii lumea. Şi las-o mai moale cu fustele astea scurte la şcoală. Mă mir că până acum nu te-au expediat acasă.

Myra se împurpură la faţă, dar continuă cu machiatul, îşi întinse buzele ca să-şi pună fardul lucitor pe buze.

— Te-au certat la şcoală că porţi fuste prea scurte?

— Nu prea tare. Mi-au atras doar atenţia că sunt prea scurte. Baba de Miz Gloppy.

— Doamna Galopianne nu e chiar aşa babă. Ia să te îmbraci mai normal şi lasă machiatul la şcoală!

— Da, Samantha, zise ea înţepată.

Îngrijorată de felul cum se schimbase Myra, Samantha începu să coboare scările. De multă vreme Samantha îşi asumase rolul de mamă pentru fraţii ei şi toţi trei ştiau că trebuie să-i dea ascultare, căci Asa era întotdeauna de acord cu ea. Acum, de când nu se mai zbăteau în greutăţi financiare, acest rol începea să devină tot mai greu. Băieţii creşteau şi aveau nevoie de mai mulţi bani de buzunar. Aveau şi mai mult timp liber de când nu mai erau obligaţi să-şi ia un job. Se întreba dacă nu cumva timpul liber pe care îl aveau acum la dispoziţie şi banii nu erau adevărata cheie a problemei.

Se aşezase la masă în bucătărie când îşi făcu apariţia şi Tom. Era pe jumătate adormit şi se duse direct la frigider, îl deschise, scoase o sticlă cu lapte, o destupă şi dădu să bea direct din ea.

— A, nu, nu, nu! interveni Samantha. Bea din pahar!

— Bună, Samantha şi bine ai venit acasă! o întâmpină el cu glas răguşit.

— Unde ai fost aseară?

— Am ieşit şi eu...

Se uită la ochii lui congestionaţi, la faţa palidă. Se ridică în picioare şi veni mai aproape de el.

— Unde ai fost aseară?

— Cu prietenii, răspunse.

O izbi răsuflarea lui cu iz de băutură.

— Tom, ai băut bere! rosti scurt, şocată. Cine ţi-a dat să bei? Celor de vârsta ta le e interzisă băutura.

— A cumpărat un prieten şi mi-a dat şi mie, dar nu cine ştie cât, doar un pic. Am depăşit şaisprezece ani.

— Abia i-ai împlinit. Şi apoi, trebuie să faci douăzeci şi unu ca să poţi să cumperi băutură. Fac pariu că te doare capul.

— Da, mă doare.

— O să confisc cheile de la dubiţă şi să nu îndrăzneşti să o mai iei. Să încetezi să mai bei bere, că o să dai de bucluc. Nu se bea când te sui la volan.

— Bravo, parcă ai fi de la poliţia rutieră.

Clipi îngrozită şi îngrijorată.

— Nu poţi să negi că ai fost beat.

El se sprijinea de frigider.

— Da, sigur, surioară.

Myra apăru îmbrăcată cu o fustă de blugi care-i venea până la genunchi. Era ceva mai bine decât fusta scurtă din ziua precedentă, aşa că Samantha nu mai zise nimic şi se întrebă ce altceva se mai întâmplase în lipsa ei.

— Mătuşa Phoebe o ajută pe Melody să se îmbrace şi or să coboare imediat la masă.

După ce plecară cu toţii, Asa se lăsă pe spate în scaun. Samantha mai turnă câte o ceaşcă de cafea fierbinte. O privea cu atenţie dinḍărătul noilor ochelari.

— Draga mea, m-am gândit bine. De când merg să gătesc numai pentru prânz, am putut să mă duc de mai multe ori la pescuit şi mă simt bine. N-ar mai trebui să muncesc acum. Cred că ar trebui să mă retrag.

Ea îi zâmbi.

— Cred că o meriţi din plin. Stai acasă chiar de azi. Dau eu telefon şi le spun la restaurant.

Asa chicoti satisfăcut.

— Chiar că n-aş mai vrea să mă duc la restaurant. Azi e o zi splendidă. Mi-ar plăcea să ies pe lac. Prietenul meu Bart şi cu mine am scoate barca. Zici că suni tu la restaurant?

Samantha râse şi se întinse după telefon.

— Sigur.

— Samantha, ţie îţi place ce faci? Ai putea să renunţi la slujba asta şi să faci ceva cu totul diferit. De exemplu, să lucrezi în publicitate, cum îţi doreai când mergeai la colegiu.

— Îmi place munca asta. Mi-a plăcut cum a ieşit inaugurarea restaurantului de la Chicago. A fost palpitant chiar, iar data viitoare o să mă duc să văd New Orelans-ul.

— Okay. Îţi mulţumesc pentru telefon.

Ieşi din cameră şi Samantha îl auzi fluierând. Telefonă la restaurant, apoi îşi trecu degetele prin păr. Unele lucruri erau minunate, altele nu

mergeau bine deloc. Myra arăta de parcă ar fi avut douăzeci de ani, iar Tom se înhăitase cu băieţi mai mari cu trei ani decât el. Bernie avea un Harley Davidson, iar ea îşi pierduse cea mai bună prietenă.

Dar să fie optimistă! Nu mai avea datorii. Grija zilei de mâine dispăruse. Şcoala putea să fie plătită, aveau o maşină nouă şi puteau să-şi mai ia una dacă era nevoie. Avea o slujbă interesantă, care îi solicita priceperea. Diseară se va întâlni cu Jake, iar ambele lor familii şi rudele lor aveau să petreacă la ferma lui de Ziua Recunoştinţei.

Seara cină la fermă, cu Jake şi cu Melody. După masă, îi citi poveşti lui Melody, apoi Jake o duse pe Melody în camera ei şi se întoarse să bea un pahar de vin cu Samantha.

— Te place, frumoasă doamnă.

— Mulţumesc de compliment, e într-adevăr un copil dulce, Jake.

— Ei, cum te simţi din nou în cuibuşorul tău din Salido?

— Bine. Numai că sunt unele lucruri care s-au schimbat. Asa n-o să mai lucrez. Începând din după-amiaza asta. Azi dimineaţă, am vorbit amândoi despre asta şi mi-a zis că ar prefera să nu se mai ducă să gătească. Am şi găsit pe cine să angajez în locul lui, iar el s-a dus la pescuit cu un prieten.

— Mă bucur că s-a hotărât în sfârşit. Câţi ani are de fapt?

— A împlinit optzeci şi unu.

— Era şi timpul să se odihnească. Îi place pescuitul, are şi barca asta nouă. Şi nu trebuie

să uiţi că o să fie un ghid excelent pentru turiştii care or să vină la lacul Lewiston.

— Ăsta e unul din lucrurile bune.

— Şi lucrurile rele care ar fi? întrebă Jake dându-se mai aproape de ea pe divan. Dă-i drumul! Spune!

O apucă de după umeri, mângâind-o în timp ce Samantha începu să povestească.

— Myra arată de parcă ar avea douăzeci de ani. Ai văzut-o şi tu aseară. Fustiţe care abia îi acoperă fundul, telefoane de la băieţi – şi sunt numai băieţi mai mari decât ea, băieţi care au maşini –, machiajul de un deget pe faţa ei. Tom are şi el un anturaj de tipi cu cel puţin trei ani mai mari ca el. Bernie umblă noaptea cu motocicleta. Mătuşa Phoebe şi-a făcut prieteni...

Jake izbucni în râs.

— Am trecut azi, din nou, pe la Ellie şi nici vorbă să-mi dea atenţie.

— Îmi pare rău, Samantha.

— Nu eşti prea mirat de ce-ţi spun eu acum.

El ridică din umeri.

— Salido e un oraş mic. Ştii, dacă arunci o piatră într-o găleată cu apă, valurile dau repede peste pereţii găleţii.

— Deci ştiai de toate astea? Azi m-a evitat şi doamna Potter. De ce o fi fost aşa distantă?

— Unii nu sunt prea încântaţi de lumea asta care mişună în ultima vreme prin Salido. Afacerile familiei Potter depind de starea recoltelor şi în nici un caz de oamenii care vin şi pleacă din oraş şi nu doreşte ca micuţul ei orăşel să se schimbe.

— Nu mi-am imaginat că oamenii pot să gândească în felul ăsta.

— Nu gândesc toţi aşa. Cei care au afaceri aici în oraş sunt încântaţi de noii veniţi.

Se întoarse şi îl privi.

— Jake, au schimbat data inaugurării restaurantului de la New Orleans.

Jake îşi miji ochii şi o străfulgeră cu o privire furioasă care i se înfipse ca un cuţit în inimă.

— Te rog, vino cu mine la New Orleans.

— Când?

— Plec în prima săptămână din ianuarie.

— Pot să mă smulg de aici o vreme, dar tu o să ai timp liber cât o să fii acolo?

— O să încerc să fac ceva pentru asta, dar nu foarte mult.

— O să-mi iau cărţi de citit, răspunse prompt, dar privirea ochilor lui negri avea ceva ce Samanthei îi rămase neînţeles.

În ianuarie, Jake o lăsă pe Melody la Dallas, la bunicii ei, şi se duse pentru cinci zile la New Orleans. Vizitase oraşul de mai multe ori, în excursii sau în turnee sportive. După două zile, era deja nervos. Samantha lucra până la nouă seara şi abia atunci puteau să meargă să mănânce şi să-i arate oraşul. Îi plăcea însă luminiţa din ochii ei. În aceste momente în care era cu ea uita de plictiseală, căci o vedea încântată de oraş, iar în apartamentul lor liniştit momentele pe care le petreceau făcând dragoste erau o dulce răsplată pentru toate orele de singurătate. Încerca să-şi impună să aibă răbdare, fiindcă ştia că Samantha

îşi iubea meseria şi că era apreciată în ceea ce făcea. Felul de a fi al Samanthei şi inteligenţa ei erau, de altfel, o bună parte din ceea ce îl atrăsese la ea.

În două seri mâncă la restaurant, aşezat cuminte într-un colţ, iar ea nu veni decât din când în când, întâmplător, la masa lui şi doar pentru câteva momente.

În cele din urmă, sosi vremea să se întoarcă acasă, zburară împreună spre Salido şi totul reintră în normal. Odată întors, gândul însurătorii îi dădu iar ghes.

Avea întâlnire cu ea sâmbătă seara şi urmau să vadă un film în Monroe. Când se duseră să-şi ia bilete, chiar în faţa lor erau Ellie şi Vernon. Ellie le aruncă o privire pe furiş, mutându-şi ochii de la jeanşii Samanthei la haina ei de velur şi dădu din cap.

— Bună.

Le întoarse spatele, dar Vernon se grăbi să-i salute.

— Bună, Samantha, bună, Jake, zise, apoi dădu mâna cu Jake.

— Ce mai faci, Ellie? întrebă Samantha.

— Eu mă duc înăuntru, îi spuse ea lui Vernon şi se grăbi spre intrare.

Samantha sări să o pornească după ea, dar Jake o prinse de mijloc şi ea rămase pe loc.

— Cum poate să nu mă mai sufere, doar am crescut împreună şi am fost cele mai bune prietene, întrebă după ce Jake cumpără două bilete.

— Oamenii se mai schimbă. Tu ai intrat într-o altă lume şi probabil că ea se simte părăsită,

rămasă în afara acestei lumi, spuse calm în timp ce Samantha îşi ridicase ochii spre el.

— Ţie îţi displace munca mea, Jake?

— Sunt bucuros că îţi place ţie, răspunse prudent, dar aş minţi dacă aş spune că-mi place când pleci din oraş.

— Nu vreau să fim despărţiţi unul de celălalt, îl linişti ea, simţindu-se totodată uşurată de răspunsul lui.

Samantha o întâlni din nou pe Ellie în a doua săptămână din februarie, când, în drum spre casă, venind de la restaurant, se oprise la băcănie să cumpere câte ceva. Samantha era îmbrăcată cu o rochie nouă, verde, de lână, şi avea părul tuns drept. Se grăbea, dar dădu nas în nas cu Ellie, care o măsură din cap până-n picioare.

— Ţi-ai schimbat tunsoarca, constată ea după care întrebă maliţioasă: Cine e stilistul?

— Un coafor din Chicago.

— Mi-am închipuit că ai să te duci la altcineva mai şic.

— Tu eşti cea care nu ai vrut să vorbeşti cu mine, Ellie.

— Şi felul de a te îmbrăca ţi l-ai schimbat. Ştiam eu că n-aveai cum să rămâi aceeaşi. Şi o să-l pierzi şi pe Jake. Mare lucru de nu s-o întâmpla aşa! Destul de multă lume ar fi dorit să nu fi deschis niciodată Salido Sam's. Îţi dai seama cât de mult s-a schimbat oraşul ăsta? Vin oameni străini şi-şi construiesc aici case, şi asta numai fiindcă se amenajează zona de pescuit de la lacul Lewiston. Oameni care până acum nici nu auziseră de Salido.

Samantha se simţi rănită, şi primul gând fu să răspundă acestei necuviinţe a lui Ellie cu aceeaşi monedă. Ar fi vrut să-i argumenteze că altor oameni le plăcea că Salido devenea un oraş tot mai mare. Dar îşi dădu seama că ar pierde timpul, căci nu putea să-i schimbe felul de a gândi. Remarcă inelul de pe degetul lui Ellie.

— Te-ai logodit.

— Credeam că ţi-a spus Phoebe. Luna viitoare avem nunta.

— Felicitări, îi zise Samantha băţoasă, convinsă că, dacă evenimentul ar fi avut loc în urmă cu un an, ar fi fost domnişoară de onoare. La revedere, Ellie, zise îndreptându-se în grabă spre casă pentru a plăti cumpărăturile.

Pe drum se gândi la profeţiile lui Ellie în legătură cu Jake. Şi în această privinţă se înşela. Lucrurile mergeau bine între ei, amândoi fuseseră ocupaţi cu familiile de sărbători, iar după ce îi oferise drept cadou de Crăciun o pereche de cercei cu diamante, îi ceruse să petreacă împreună cu el o săptămână, la sfârşitul lui februarie, invitând-o în Caraibe.

Acceptase şi se întorsese să-i dea o sărutare.

— O să fie un pic mai complicat să le explic alor mei. Asa ar putea să vină după tine cu puşca de vânătoare, deşi nu cred că nu ştiu ei ce facem noi la Dallas, în weekend. Dar trebuie să te previn, Asa şi Phoebe sunt de modă veche.

— O să-mi încerc norocul cu ei şi cu puşca de vânătoare, spuse Jake frecându-şi nasul de gâtul Samanthei. O săptămână doar cu tine, fără rude, fără griji, fără nimic altceva în afară de tine.

Ea râse şi se întoarse să-l sărute şi toată discuţia despre călătorie o lăsară baltă.

Când fu să plece în călătorie, necazurile nu-i veniră din partea lui Asa şi a lui Phoebe, cum se aşteptase, ci din partea lui Tom. Se duse în camera pe care acesta o împărţea cu Bernie.

— Domnul Baker mi-a spus că lipseşti de la şcoală. Până acum ai avut note bune, ce ai de gând în continuare?

— Nimic. Doar să mă distrez un pic. Blake şi Drew nu au ore după-amiază. Nu e mare scofală că nu m-am dus. O să recuperez eu.

— Ba e foarte mare scofală. Acum am să plec din oraş şi nu vreau să trasez dispoziţii şi să dispar. Dar când mă întorc, o să pofteşti mătăluţă să nu te mai mişti din Salido în cursul săptămânii.

— Ah, Samantha, dar e o prostie.

— Notele tale sunt o prostie. Ai nişte note cum n-ai avut de când eşti.

— Nu face o dramă naţională din asta. O să mă îndrept, zise uitându-se chiorâş. Iar dacă mă îndrept, o să-mi dai voie să merg la Monroe în cursul săptămânii?

— Mă mai gândesc. Oricum, trebuie să-ţi îndrepţi notele. Doar nu înveţi pentru altcineva, ci pentru tine.

— La dracu'...

— la fii mai atent cum vorbeşti!

— Okay, spuse el înroşindu-se. Ştii că Myra vorbeşte cu Gip Johnson de la colegiul din Monroe?

— Myra vorbeşte cu un băiat de la colegiu?

— Da! Şi asta e mai rău decât o notă proastă la geometrie. Iar mie nu-mi place să iasă cu un tip ca ăla.

— Şi cam de când se întâmplă asta? N-a venit cu el acasă.

— Nu, se întâlneşte cu el prin oraş. N-o laşi să meargă pe motocicletă cu Bernie, dar ea merge cu Gip.

— Doamne sfinte! exclamă Samantha simţind cum creşte în ea îngrijorarea.

Nu dorea ca Tom să-şi neglijeze şcoala, să ia note proaste şi să bea bere şi la fel de puţin dorea ca Myra să se întâlnească cu băieţi de colegiu şi să meargă pe motocicletele lor.

— Îţi mulţumesc că mi-ai spus. Acum, du-te fuguţa la ore!

— Okay, okay.

În după-amiaza aceea o aşteptă pe Myra să se întoarcă de la şcoală. Aceasta, când veni acasă, îşi lăsă cărţile pe un scaun şi se duse direct în bucătărie.

— Bună, Samantha.

— Myra, vino aici! Vreau să vorbesc ceva cu tine.

După ce închise uşa de la sufragerie, începu direct:

— Am auzit în oraş că te întâlneşti cu Gip Johnson, din anul întâi de la Monroe.

Myra îşi ţuguie buzele şi clipi.

— Cine ţi-a spus asta?

— Am auzit pe cineva vorbind la restaurant, refuză Samantha să dezvăluie sursa informaţiilor. O să pui capăt acestor întâlniri chiar acum.

— Nu poţi să-mi faci una ca asta!

— Ba da. Pot. Dacă vrei să te întâlneşti cu cineva îl inviţi acasă, să-l cunoaştem şi să ne cunoască. Sau îţi e ruşine cu el? Sau poate că lui îi e ruşine cu tine?

— Nu, nu mi-e ruşine cu el. Nu e drept să spui asta!

— Atunci de ce nu l-ai invitat acasă să-l cunoaştem şi noi?

Myra clipi.

— Nu poţi să-mi interzici să mă mai întâlnesc cu el. Să ştii că o să fug...

— Dacă te hotărăşti s-o faci, ţine minte, banii fug şi ei. Dacă fugi, n-ai decât să te descurci cu plata şcolii. Te interesează ce mănânci şi unde dormi.

Ochii Myrei se umplură de lacrimi.

— N-o să fug, dar, te rog, nu mă obliga să nu mă mai întâlnesc cu el. E un tip bine...

— Nu mă interesează dacă e sau nu e bine, nu mai ai voie să ieşi cu el. Nu poţi să-ţi dai întâlnire cu un băiat pe care nu vrei să-l aduci acasă ca să-l cunoaştem şi noi. O să ai tot timpul când o să mai creşti să-ţi dai întâlniri şi cu băieţi de la colegiu. Toate la timpul lor. Înţelegi?

Myra izbucni în lacrimi, iar Samantha ieşi din cameră şi închise încet uşa în urma ei. Seara le povesti lui Asa şi lui Phoebe despre Myra şi Tom şi amândoi fură de acord să stea cu ochii pe ei cât timp Samantha avea să fie plecată.

În sfârşit, veni momentul în care Samantha şi Jake luară avionul spre Dallas. Când zburau deja spre Marea Caraibilor toate problemele Sa-

manthei rămăseseră departe, în urmă. Jake luase o vilă între Cozumel şi Tulum, la Akumal. După ce plăti şoferului de taxi, apucă bagajele şi deschise uşa de la o casă mare, arătoasă, spoită în alb, în apropiere de plajă. Puse jos geamantanele şi se întoarse să o ia în braţe.

— Este numai a noastră. Şi o să fim singuri, fără telefoane şi fără să ne deranjeze nimeni. O să te am doar pentru mine.

Inima ei bătu cu putere când se uită în ochii lui negri, iar Jake o strânse mai tare să o sărute.

În prima zi o învăţă să navigheze pe barca cu pânze, arătându-i ce are de făcut. Ea îi admira muşchii puternici, pielea înnegrită de soare, părul ondulat răvăşit de vânt şi se simţea ca drogată, ca şi cum ar fi băut vin toată ziua.

Corpul lui era puternic şi înalt. Nu purta decât un slip îngust care-i punea în evidenţă muşchii, bărbăţia. Îi aruncă o privire poznaşă şi se lăsă să alunece din barcă.

— Hai şi tu aici!

— N-o să se depărteze barca?

— Nu stăm mult, zise, iar ea îl urmă în apă, simţind-o rece în jurul ei.

Jake brăzda apa cu mişcări puternice. Samantha îl urma ceva mai domol.

— Jake, uită-te la barcă! strigă îngrozită de distanţa care creşcuse simţitor.

El zâmbi calm.

— Bate apa pe loc!

— Nu rămân singură!

Şi se avântă după el, dar în câteva secunde Jake se îndepărtase cu mişcări largi, dând puter-

nic din braţe, desfiinţând distanţa dintre el şi micuţa ambarcaţiune. Se căţără peste marginea ei şi când ajunse la Samantha o culese din apă şi o trase înăuntru. Barca se balansa îngrozitor. Jake se aşeză şi o ţinu şi pe Samantha strâns lângă el până ce barca se echilibră. Ea începu să râdă şi când Jake o sărută avea gust de sare.

În a cincea zi făcură scufundări. Jake se opri să admire feluritele plante albastre, galbene, roşiatice care făceau ca lumina filtrată în aceste adâncuri de cleştar să capete aspectul unui impresionant curcubeu. Dar avea ochi şi pentru Samantha, care înota în faţa lui. Săptămâna aceasta parcă fuseseră în paradis. Şi asta nu numai din cauza minunatelor decoruri tropicale. Sam era relaxată, eliberată de responsabilităţile casei şi ale slujbei. Tot învelişul sofisticat din ultimul timp îi dispăruse şi era din nou veselă.

Se gândi la nopţile petrecute aici. Noaptea trecută fuseseră la un ring de dans în aer liber, ridicat chiar pe plajă. Dansaseră în ritmul îndrăcit al tobelor până ce fuseseră amândoi leoarcă de transpiraţie. Iar apoi, în braţele lui, fusese pătimaşă şi plină de fantezie. Simţea cum îi creşte pulsul numai când îşi amintea.

Fiindcă înotase în fiecare zi, părul ei căpătase din nou onduleurile naturale care-i plăceau atât de mult lui Jake. Acum, când înota înaintea lui, părul ei ud şi lucios plutea pe apă. Se uita la picioarele ei delicate şi îşi aminti că ochii ei albaştri căpătau nuanţe mai intense când se iubeau cu înfocare. Simţi un fior în pântece şi i se făcu dor de patima ei, de mlădierea ei.

Trase adânc aer îi piept, îşi smulse tubul de respirat, se apropie de ea şi o prinse de mijloc. Samantha se întoarse încruntată – până când privirile li se întâlniră.

Observă că începe să devină alta de cum o trase mai aproape ca să-i dea şi ei deoparte tubul de respirat şi începură să se înalţe amândoi la suprafaţă, unde Jake îşi scoase ochelarii de protecţie.

— Hei! Ai azvârlit un echipament despre care aş zice că era nemaipomenit de bun!

— Înoată spre mal sau, de nu, te trag de păr până acolo!

— Ştii să fii şi arogant, Colby! zise arcuindu-şi sprâncenele. Să te ia naiba!

Se răsuci şi începu să înoate. Se depărta de el, despicând apa sau cufundându-se uşor în ea, ca un delfin.

Văzând schimbarea din ochii ei albaştri, merse după ea. O prinse şi o ridică deasupra apei, dar se prăbuşiră amândoi cu zgomot, iar ea se zbătu să scape. Dar Jake o prinse cu o mână, iar cu cealaltă îi smulse costumul de baie turcoaz. Apoi îşi scoase şi el bucăţica albă care era costumul lui de baie.

— Jake!

— N-ai mai avut de multă vreme prilejul să dai ordine, spuse aşezându-se deasupra ei.

Îşi pierdu răsuflarea când îşi puse buzele pe un sfârc al ei şi îi atinse uşor mugurul cu limba, simţindu-l cum se întăreşte. Ea se luptă, zbătându-se şi împingându-l, dar Jake se smuci la suprafaţa apei, nedându-i drumul din braţe.

— Jake, potoleşte-te, costumul meu... l-a luat apa, se supără Samantha de tratamentul lui grosolan.

Dar atunci îi întâlni privirea arzând ca o vâlvătaie. Răsuflarea i se tăie şi îi simţi mâinile lunecând între picioarele ei.

— Jake, protestă, dar fără pic de vlagă. Jake, nu aici... afară. Dacă vine vreo barcă...

— De unde să ştie cine dracu' suntem? N-or să dea anunţ în Salido News, spuse ţâfnos.

Îi simţea degetele pe pielea ei, umblând după locurile secrete, făcând-o să se topească de o dorinţă la fel de intensă ca şi a lui.

— Profiţi de mine, şopti, închizându-şi ochii în timp ce degetele lui o mângâiau. Jake...

— Ce-i? Spune, Samantha. Dă-i drumul, spune.

Avea gura încleştată, luptând în continuare cu el, dar tot mai slab şi corpul ei începu să răspundă la mângâierile lui. Şoldurile ei începură să se mişte nebuneşte şi îşi încleştase degetele pe umerii lui.

— Jake!

— Spune-mi că vrei asta! îi ordonă el.

— Jake, zise întretăiat, în timp ce corpul ei era scuturat de dorinţă, răspunzând cu înfocare.

O dusese la acea culme pe care uita de toate – barca şi locul în care se găseau şi toate protestele. Deodată el îşi mişcă mâinile, slăbind strânsoarea.

Deschise ochii, tânjind, dorindu-l cu disperare. Se uita pătrunzător în ochii ei. Dorinţa imensă îi era întipărită pe faţă. Nu-şi putea lua ochii de la ea, buzele îi erau uşor întredeschise, pieptul

îi sălta nebuneşte când răsufla. Samantha simţea cum creştea în ea o dorinţă primară şi nu-i mai păsa de nimic. Nu mai voia decât ca el să o iubească, să isprăvească ceea ce începuse.

— Jake, te rog, şopti.

O trase spre el, sărutând-o cu forţă până când îi simţi corpul fierbinte şi puternic în apa rece. Atunci îi dădu drumul.

— Hai să înotăm! Vreau mai mult decât putem să facem aici. Hai la mal!

De astă dată, nu mai protestă şi înotă cu el. El se opri şi o luă în braţe. Înota cu zgomot, înaintând destul de greu tot restul drumului şi, totuşi, mişcându-se prin apă ca şi cum ar fi mers pe o câmpie uscată.

Îşi petrecuse braţele în jurul gâtului lui, şi se juca cu degetele de-a lungul pieptului lui larg, de-a lungul gâtului vânjos. Picăturile de apă din pletele lui negre păreau fărâme de cristal, iar ochii lui negri o devorau. Inima bătea să-i spargă pieptul când o puse pe picioare şi o sărută, iar mâinile lui alunecau fierbinţi pe tot corpul ei. Dar imediat o luă în braţe, ridicând-o de mijloc în timp ce o săruta pe gât.

— Pune-ţi picioarele în jurul meu, comandă şi săgeţi ameninţătoare ţâşneau din ochii lui.

— Te rog, Jake, te doresc... mai reuşi să îngaime, mistuită de dor, simţind vârful catifelat al mădularului lui.

— Am vrut să demolez rezerva asta rece a ta.

Răsuflă sacadat şi se agăţă de el în timp ce pătrunderea lui înceată o făcea să-şi piardă minţile de dorinţă.

— Jake, te rog, şopti şi-l sărută pe gât, şi-i acoperi gura cu gura ei.

— Încet, Samantha, şopti la rândul lui, în timp ce inima se zbătea să-i spargă pieptul.

Samantha gemu cu patimă şi corpul ei era umed şi moale, gata să-l primească. Ardoarea ei îl hotărî mai repede decât avea intenţia.

Atunci pătrunse adânc, pierzând orice control; abia dacă-şi dădea seama de strigătele ei slabe, de mâinile care i se înfipseseră în umeri.

Samantha se simţi cuprinsă şi traversată de un curent şi atunci veni uşurarea, ca o explozie. Era agăţată de el, respiraţia şi bătăile inimii reveneau la normal. O întoarse, o luă în braţe şi se aşeză cu ea într-un şezlong.

— Jake, a fost un dezmăţ.

— Pe dracu'! A fost sublim!

— Ne-am pierdut tuburile de respirat şi ochelarii de protecţie şi costumele de baie.

— Avem amândoi încă un rând de costume şi o să caut tuburile.

— Da, sigur. Trebuie să cauţi pe tot oceanul.

— Nu o să mergem atât de departe, chicoti el, iar apa e la fel de limpede ca aerul. Stai o clipă!

O puse pe şezlong şi se ridică în picioare treversând grădina până la un scaun. Îşi luă şortul şi căută în buzunar. La întoarcere se mişca netulburat de goliciunea lui, iar ea îi mângâia cu privirea muşchii puternici. Îşi lipi gura de el ca şi când nu l-ar fi mângâiat şi sărutat de o veşnicie, tânjind să-l atingă din nou. Privirea îi coborî apoi între picioarele lui, la părul negru şi la bărbăţia lui şi simţi o căldură răspândindu-se

în tot corpul. Jake o sărută şi se aşeză la loc pe şezlong, luând-o în poală.

— Uite, iubito, zise şi îi puse în mână o cutiuţă.

Era o cutie învelită în catifea, mică, atât cât să încapă în ea un inel. O deschise şi un diamant străluci în soarele tropical.

— Jake! zise cu glas pierit, uitându-se înmărmurită de uimire.

Văzu în ochii lui negri inconfundabila dorinţă şi simţi cum creşte în ea emoţia.

— Te iubesc, Samantha şi vreau să te măriţi cu mine.

CAPITOLUL DOISPREZECE

— O, Jake! exclamă bucuroasă.

Privind inelul se gândea la Salido, la familiile lor, la fermă, la slujba ei. Emoţiile se învârteau ca nişte meteoriţi în jurul Pământului şi sfârşeau prin a se sfărâma în atingere cu toate problemele şi dificultăţile. Ridică ochii spre Jake.

— Familiile noastre...

Ceva scânteie în ochii lui. Se aşteptase oare ca ea să lase deoparte toate aceste consideraţii şi să-i accepte pe loc cererea? Fireşte că nu, de vreme ce amândoi aveau rude de care trebuia să ţină seamă. Se priveau drept în ochi şi Samantha se întreba dacă nu cumva o barieră se va ridica între ei.

— O să se împace foarte bine, afirmă el cu convingere. Asta depinde de noi şi o să avem grijă să fie aşa. Am să iau şi o casă în oraş.

— O să faci asta? întrebă mirată.

— Da, am s-o fac. Când Melody o să aibă vârsta să meargă la şcoală o să trebuiască să am o casă în oraş.

— Eu vreau să lucrez, spuse privindu-i cu atenţie trăsăturile, privirea impasibilă, dar în mintea

ei nu încolţea nici cea mai vagă bănuială că o barieră se ridica, totuşi, între ei.

— Ştiu că-ţi place munca pe care o faci, dar mi-aş dori să renunţi la aceste noi deschideri de restaurante din cauza cărora lipseşti de acasă cu săptămânile. Eu vreau ca soţia mea să fie cu mine acasă, Samantha. Am avut deja o soţie care nu a vrut să stea în Oklahoma.

— Dar n-o să fiu plecată decât din când în când şi numai pentru câteva săptămâni, explică ea încetişor simţind cum creşte dezaprobarea îndărătul nepăsării pe care el se străduia să o afişeze.

Era un bărbat cu care se înţelegea de minune, cu toate acestea, îşi dădea seama că, dacă ceva îl supăra din cale afară, devenea dur şi nu mai era dispus să cedeze.

Se uita la ea cum răsuceşte cutia în mâini şi la diamantul strălucind în lumina soarelui.

— E frumos!

— Dar nu ţi l-ai pus pe deget.

— Jake, dacă am fi numai noi doi... spuse ea privindu-l din nou în ochi. Dar mai sunt şi Melody şi toţi ai mei, Asa, Phoebe, Myra, Tom şi Bernie.

— Tu şi cu Asa aţi câştigat suficient din vânzare ca să puteţi să-i întreţineţi pe toţi, fără să fie nevoie să mai lucrezi. Familiile noastre se vor înţelege bine. Melody e topită după Myra, Phoebe şi Asa, iar ei, la rândul lor, par să o îndrăgească.

— O îndrăgesc, replică uitându-se la inel, simţindu-se invadată de bucurie, dar şi de teamă. Jake, îmi place munca mea. Îmi place că e o mun-

că de răspundere, adăugă în timp ce ochii ei întâlneau privirea lui întunecată. N-aş vrea să renunţ la ea câţiva ani, ca să capăt experienţă şi, dacă vreodată va fi nevoie să mă angajez din nou, să am o calificare.

Se uitau unul la celălalt, iar încordarea creştea între ei. Samantha suferea. Era primul dezacord dintre ei, căci, din prima noapte când se întâlniseră şi se simţiseră atraşi unul de celălalt, ca într-un vârtej căruia nu i te poţi împotrivi, nu trăiseră decât bucuria împărtăşită. Se potriveau, momentele de iubire erau magice. Avea nevoie de vigoarea lui, de prietenia lui, dar şi slujba era vitală pentru ea. Maxilarul îi zvâcnea, ochii lui erau întunecaţi ca miezul nopţii, privirea rece şi ameninţătoare.

— Samantha, te iubesc şi vreau să fii soţia mea. Dar nu doresc iar o femeie ahtiată după carieră, de care lui Melody să-i fie mereu dor şi care să fie ca o străină pentru ea. Nu vreau ca patul meu să rămână gol când te duci să deschizi restaurante în Seattle sau în Baltimore sau în Miami. Te vreau alături de mine. Poate că sunt al dracului de demodat, dar prima dată am suferit cumplit, şi eu şi Melody.

— Am un salariu mare şi cu o parte din aceşti bani îmi pot permite să-i trimit pe copii la colegiu. E drept că au ceva din ceea ce am obţinut prin vânzare, căci Asa le-a trecut lor o parte din sumă. Dar din acest salariu pot să dau familiei...

— O să-mi asum sarcina întreţinerii lor. Pot să-i ţin pe toţi la colegiu, ştiu şi că aţi investit nişte bani. Nu familia te îngrijorează pe tine,

Samantha, remarcă încetişor. Tu ţii prea mult la această slujbă.

Se uita la inelul strălucitor şi se întreba dacă nu cumva gonea fericirea cu amândouă mâinile. Dar, deocamdată, gândul că avea o nouă slujbă care o umplea de încântare şi îi stimula întreaga personalitate era suficient de puternic să o facă să şovăie. Se desfăcu din strânsoarea braţelor lui şi începu să-i mângâie mâinile păroase.

— Uită-te la toate astea, îl îndemnă arătând cu un gest larg spre vila dintre pomi, cu acoperişul roşu, aleea înverzită care cobora până la plaja cu nisip albicios şi marea de un albastru de cleştar. Jake, aici totul e ireal. E un paradis tropical în care timpul a încremenit. Aici orice răspundere a dispărut, solicitările familiilor nu există. Hai să aşteptăm până ne întoarcem acasă şi lucrurile or să reintre în normal. O să discutăm, atunci, din nou despre asta.

În timp ce se uita la Samantha, Jake părea fioros şi încordat. Alene, îşi petrecu mâna pe după ceafa ei şi o trase lângă el. Privirea lui o copleşea, parcă o zdrobea cu intensitatea adâncimii ei întunecate.

— Nu vreau să te pierd din cauza unui nenorocit de restaurant, spuse brutal şi-i acoperi gura cu gura lui.

O rănise fiindcă îşi dădea seama ce voia ea şi bănuia că, odată întorşi în Salido, Samantha ar fi bâjbâit şi mai tare în căutarea răspunsului. Or, el nu avea de gând să se dea bătut fără să fi încercat totul ca să o câştige, căci o iubea. Samantha era ca o flacără arzândă, ca o dorinţă a-

prinsă care adusese înapoi râsul şi dragostea în viaţa lui.

Făcu din nou dragoste cu ea, domol, pe îndelete, până când ea îl împinse înapoi pe prosop şi se rostogoli peste el, acoperindu-l cu sărutări şi mângâieri, făcându-l să-şi iasă din minţi. Gemu şi se aşeză deasupra ei, îndepărtându-i picioarele să o posede.

După ce făcură dragoste, pe când o ţinea în braţe, simţi sub coapsă ceva care-l înţepa. Se trase la o parte şi culese cutia cu inelul. O închise şi o aruncă pe şezlong.

— Jake...

Dar începu să o sărute, aşa că Samantha nu putu să zică nimic despre inel. O dorea şi nu-şi mai putea închipui viaţa fără ea. Cu toate acestea, nu mai voia o căsătorie aşa cum fusese prima. Nu mai voia o femeie care să se dedice trup şi suflet carierei, care să pună slujba şi banii mai presus de iubire şi de familie.

Înotară din nou, Jake pescui tuburile de respirat şi apărătorile de ochi, dar costumele de baie dispăruseră. Ieşiră să se usuce şi se înfăşurară cu prosoapele ca să se întoarcă la vilă. Jake culese de pe scaun inelul, întrebându-se ce avea să se întâmple după ce se vor fi întors acasă.

Noaptea, pe când stătea lungită în pat, în braţele lui, Samantha putu să vadă stelele sclipind pe cerul negru ca smoala deasupra unei mări la fel de înnegurate. Din când în când trecea câte o barcă, tăind întunecimea cu salba ei de luminiţe lucitoare. Respiraţia lui Jake era profundă şi liniştită, iar ea îşi plimbă mâinile peste pieptul

lui acoperit din belşug cu păr. Simţea că se frânge în două. Îl iubea aşa de mult şi, totuşi, nu voia să renunţe la salariu şi la independenţă.

Ieşi din pat şi se strecură afară. Stătea în grădiniţă şi se uita la nisipul rece şi albicios şi la apa neagră ca păcura. Lumina lunii se reflecta pe întinderile întunecate. Şi ea se simţea sfâşiată de un contrast la fel de izbitor: îl iubea pe Jake şi îi plăcea tot ceea ce îi oferea el, dar dorea să se realizeze şi profesional.

Încerca să-şi adune gândurile şi să iasă din această dilemă. Conveniseră să amâne luarea unei hotărâri până când vor fi din nou acasă, antrenaţi în firescul vieţii lor dintotdeauna, aşa că putea să se lase în voia idilei lor fără să se gândească la toate grijile care ar fi întunecat-o. Se întoarse în pat, lipindu-se de Jake şi strângându-l tare în braţe.

Şi mai curând decât ar fi crezut erau din nou în Salido, întorşi la viaţa lor obişnuită.

— Jake, a fost o săptămână minunată!

— Şi eu zic la fel, iubito, răspunse el fericit. Îţi duc lucrurile.

Descărcă valizele şi le duse în casă, unde toată familia Samanthei îi aştepta. La plecare, Samantha îl conduse până la uşă.

— Mâine seară trec să te iau pe la şase şi mergem să luăm masa cu Melody.

— Bine, răspunse dându-şi seama că dorea să stea mai mult pe acasă, cu Melody, după această săptămână în care copila fusese singură.

— Te sun mai târziu, promise în timp ce se îndrepta spre camionetă.

După ce el se sui în maşină, Sam intră în casă şi împărţi cadourile pe care le cumpărase.

Mai târziu, în patul ei, privea cerul, fiindcă nu putea să adoarmă. Erau aceleaşi stele pe care le avusese deasupra capului la Akumal, în timp ce se afla în braţele lui Jake. Îi era un dor mistuitor de el, ştia că foarte curând avea de făcut alegerea: cariera sau Jake.

Următoarele trei seri le petrecură cu Melody, iar miercuri seară Jake şi Melody luară cina la familia Bardwell, unde stătură până la zece, când Jake spuse că trebuie să o ducă pe fetiţă acasă.

Samantha îi conduse până la maşină. Jake o luase în braţe pe Melody care, aproape adormită, îşi legăna capul pe umărul lui.

— Jake, săptămâna viitoare trebuie să merg la San Francisco. Mi-ai promis că o să-ncerci să vii cu mine.

— Am mai sărit o săptămână de lucru şi nu ştiu dacă o să termin treaba. Trebuie să adunăm furajele pentru iarnă, trebuie să mai cumpăr ceva vite, dar să vedem ce treburi se mai pot amâna. Să văd ce pot face.

— Noapte bună, îi zise ea şi îl sărută uşor pe obraz. Acum du-te, Melody pică de somn.

— Ne vedem mâine seară.

Se duse şi o instală pe Melody în maşină şi o porni la drum.

Spre uşurarea ei, Jake veni cu avionul la San Francisco, cu două zile înainte de deschiderea restaurantului.

În seara dinaintea inaugurării oficiale, îl invită şi pe Jake la restaurant. Era unul dintre oaspeţii

de vază. Samantha îi vorbise chiar în seara sosirii lui în San Francisco despre o mulţime de încurcături pe care le avea. Unele ustensile fuseseră defecte şi trebuise să le înlocuiască. Trei angajaţi îşi dăduseră demisia chiar în acea zi dinaintea deschiderii.

Când Jake intră în restaurant, era deja hărmălaie şi aglomeraţie. Chelnerii şi chelneriţele mişunau prin încăperea largă. Cineva cânta, trei perechi alunecau fericite pe micuţul ring de dans. Mirosul de carne friptă şi de foc umplea aerul, amintindu-i că-i e foame. Mătură întreaga adunare cu privirea şi o descoperi pe Samantha stând de vorbă cu un chelner. Se întoarse şi veni la el, ceea ce-l făcu să simtă o intensă emoţie; trase adânc aer în piept.

Purta o jachetă de piele roşie, o bluză albă dintr-un material care se mula pe corp şi o minijupă tot din piele roşie, care lăsa să i se vadă picioarele lungi, perfecte. Pantofii roşii cu toc o făceau să pară mai înaltă cu câţiva centimetri. Părul mătăsos, coafat în stilul paj, lucea la fiecare pas. Jake simţi un fior în inimă, căci îşi aduse aminte de noaptea când o găsise încuiată în cămară, cu ochii ei albaştri, aparent calmi, dar traversaţi de o evidentă tulburare. Îşi aduse aminte de jeanşii şi de bluza pe care le purta atunci şi care erau pline de praf, de părul lăsat liber pe spate, de buclele care-i încadrau chipul. Îl făcea într-adevăr să-şi piardă răsuflarea. Cel mai mult o plăcea când purta, ca atunci, jeanşi, sau şort, sau când nu avea nimic pe ea. Îi urmărea legănarea sexy a şoldurilor, aceeaşi pe care o

ştia; şi totuşi ceva era altfel la ea. Acum era de o frumuseţe izbitoare, avea ceva căutat, sofisticat şi mult mai multă siguranţă de sine. Se uita în jur şi vedea că atrage privirile bărbaţilor. Ce o schimbase? Fireşte, răspunderea pe care o implica meseria. Ştiuse că avea să se schimbe, dar nu voise să admită ideea şi nici să o vadă transpusă în fapt. Era evident că Samanthei îi pria acest gen de muncă în care mari răspunderi atârnau pe umerii ei şi, cu fiecare nouă deschidere de restaurant, o simţea tot mai mult îndepărtându-se de el. Ar fi vrut să o apuce de mână, să o scoată de acolo şi să o ducă undeva unde ar fi putut să fie doar a lui. Tânjea după căldura ei, după femeia înnebunitoare care era dincolo de îmbrăcămintea asta elegantă, sexy pe care ar fi vrut s-o smulgă de pe ea, aşa cum ar fi vrut să-şi bage mâna în coafura ei desăvârşită şi s-o ciufulească. Când Samantha fu lângă el îşi strânse pumnul în buzunar.

— Jake, mă întrebam...

— Samantha, o strigă un chelner care venise în fugă până la ea, cu ochii măriţi în orbite, smucindu-şi cu nervozitate gulerul. Sunt în bucătărie. Ar fi bine să te duci la ei. Dom şi Remi se ceartă şi amândoi ameninţă că pleacă pe loc.

— Vin imediat, răspunse ea calmă, întorcându-se spre Jake şi sărutându-l în fugă pe obraz. Îţi mulţumesc că ai venit. Parcă e balamuc azi. Trebuie să fug la bucătărie. Am să trimit pe cineva să te instaleze.

— E-n ordine.

Un zâmbet scurt îi înflori pe buze.

— Managerul şi bucătarul nu se înţeleg. Pe bucătar nu pot să-l pierd. Vin la tine după ce o să rezolv conflictul ăsta.

Se depărtă, dar după câţiva paşi se opri să-i spună ceva unei chelneriţe care se întoarse în direcţia lui Jake, luă un meniu şi se apropie de el.

— Domnul Colby? Vă rog să veniţi cu mine. Îmi pare rău că a trebuit să aşteptaţi.

— Mulţumesc, răspunse, mergând în urma ei până la una dintre mese.

În următoarele două ore o văzu pe Samantha de mai multe ori traversând încăperea, deplasându-se prin mulţime, vorbind cu chelnerii şi chelneriţele. Dar la masa lui nu veni niciodată. În cele din urmă, când începu o melodie duioasă şi toată lumea cânta, Jake părăsi restaurantul şi ieşi în aerul rece al nopţii, unde privirea îi era furată de şirul de lumini care urcau dinspre golf. Rătăci pe străzi, cu pas grăbit, într-o lungă plimbare, înainte de a se îndrepta spre hotel. Simţea nevoia să meargă sau să alerge, să facă ceva fizic. Se simţea încordat. Nu voia să-şi petreacă jumătate din viaţă aşteptând-o să deschidă restaurante.

La trei dimineaţa intră şi Samantha pe uşa camerei de la hotel. Jake stătea la fereastră şi se răsuci doar pe jumătate, atât cât să o vadă. Lumina lunii îi cădea pe pieptul larg, pe şortul negru şi pe picioarele lungi, dezgolite.

— Îmi pare rău, Jake. În seara asta toate au mers anapoda.

El traversă camera să toarne vin în două pahare, îi dădu unul Samanthei şi după ce ea îşi dădu jos pantofii rosti scurt, pe ton de comandă:

— Întoarce-te!

Începu să-i maseze umerii, ceafa, spatele, simţindu-i muşchii încordaţi sub degetele lui.

Ea suspină.

— Eşti o minune. Îţi dau voie să ţipi şi să arunci cu ceva în mine.

— Am făcut vreodată aşa ceva?

Ea zâmbi încetişor şi îşi înălţă capul.

— Nu, dar în seara asta ai dreptul la o excepţie.

— L-ai convins pe bucătar să nu mai plece?

— Da, spuse şi se întrerupse să soarbă din vin, dar managerul a plecat. Acum trebuie să angajez altul.

Îşi încetă masajul, dar rămase tot în spatele ei:

— Şi o să mai întârzii mult pe aici din cauza asta?

— Doar câteva zile, răspunse ea.

Samantha luă o gură de vin, apoi lăsă jos paharul şi se întoarse să-l înlănţuie cu braţele.

— Îmi pare rău, spuse. A fost o seară groaznică. O să angajez un manager mai repede decât îţi închipui şi o să vin acasă.

— Eu trebuie să plec poimâine, mai mult nu pot să rămân, spuse el grav, luptându-se cu pornirea de a o zdrobi în braţele lui şi de a o săruta până uită de toate grijile şi de suferinţa provocată de Samantha.

Se ridică pe vârful picioarelor şi îl cuprinse şi mai strâns de gât. Îi era groază că trebuia să-i spună că următoarea inaugurare avea să fie în Anglia. Kyriakos voia să deschidă un Salido Sam's la Londra, iar ea urma să fie plecată o lună înche-

iată: de la mijlocul lui septembrie, la mijlocul lui octombrie.

— Jake, şopti, înclinându-şi capul, simţind braţele lui puternice în jurul ei.

Se aplecase peste ea, modelând-o sub dulcea lui povară, sărutând-o apăsat până ce gândurile ei se risipiră în neant.

Într-o seară ceţoasă de aprilie, două luni mai târziu, la ferma lui Jake, o culcaseră pe Melody şi Samantha era cuibărită pe divan, în braţele lui Jake. Se uita la părul lui bogat şi cârlionţat şi simţea cum dorinţa fierbinte pune stăpânire pe ea. Dorea să-l tragă peste ea şi să-l sărute. Jake căută în buzunar, scoase cutia în care era inelul cu diamant şi i-l întinse Samanthei.

— Cred că e timpul să ne limpezim viitorul. La Akumal te-am cerut în căsătorie, dar am aşteptat să ne întoarcem acasă, la felul nostru obişnuit de viaţă. Ce răspuns îmi dai, Samantha?

CAPITOLUL TREISPREZECE

— Te iubesc şi vreau să fii soţia mea, spuse Jake.

În ochii lui se putea citi toată dragostea pe care i-o purta, la fel de limpede cum o spusese în cuvinte. Privirea acestor ochi negri o făcea să se simtă dorită, adorată. Se aplecă înainte să-l sărute. Braţele lui o cuprinseră, vânjoase, şi o ridicară la el în poală.

— Sam, am nevoie de tine, şopti disperat.

Nu avusese nici o noapte cu somn liniştit de când se întorseseră de la Akumal şi era timpul ca Samantha să-i dea un răspuns. Samantha îşi simţea inima zdrobită, căci ştia prea bine ce îi cere. Era în joc cariera ei. Cât de mult îl dorea pe Jake? Cât de mult îşi dorea această funcţie? Se gândi la salariu şi la independenţa pe care acesta i-o asigura. Pentru prima dată în viaţă putea să se ducă să-şi cumpere o rochie dacă dorea. Dacă unul dintre copii trebuia să meargă la dentist, nu mai era nevoie să se aştearnă pe calcule ca să vadă dacă poate să rupă din încasări. Cu toate acestea, nu era vorba numai despre bani, iar ea ştia bine asta. Era meseria în sine, incitantă,

cu responsabilităţile ei. Se uita la ochii lui negri, la pletele lui ca pana corbului, îl ştia în toată intimitatea lui – formele corpului, zonele plate şi pe cele cu asperităţi, muşchii puternici, îl cunoscuse în momente de patimă dezlănţuită şi în momente de destindere, îl văzuse duios în prezenţa fiicei lui, avusese prilejul să-l urmărească la rodeo şi petrecuseră ore întregi stând de vorbă.

Jake îi cuprinse chipul cu palmele aspre.

— Te măriţi cu mine?

Flacăra aprinsă din ochii lui negri îi pătrundea până în străfundul sufletului. Cu toate acestea, Samantha simţea că nu va fi niciodată fericită dacă va trăi la fermă renunţând la meseria ei.

— Da, dar nu vreau să renunţ la munca mea.

Maxilarele lui începură să se mişte nervos şi trăsăturile îi deveniră de piatră. Samantha simţi cum o prăpastie se cască între ei. O privea din cap până-n picioare, îmbrăţişându-i cu privirea chipul, ochii, părul, gura. Se depărtă şi se ridică în picioare, lăsând să cadă în buzunar cutia. Traversă camera şi se aşeză lângă foc, cu faţa la ea şi cu spatele la flăcările care dansau îndrăcit. Corpul lui subţirel – o siluetă întunecată care contrasta cu focul dogoritor.

— Te iubesc, dar nu mai vreau o astfel de căsătorie.

— Jake, ce aş putea să fac eu aici toată ziua? Încă de când aveam treisprezece ani, de când eram *baby-sitter* la diverse familii, n-am făcut decât să muncesc. Am lucrat când am fost în liceu, când am fost la colegiu, şi până acum tot asta am făcut. Dar o slujbă ca aceea pe care o am acum

este ceva la care nu se renunţă cu una cu două. E şi foarte interesantă. Vrei să nu mai lucrez?

— Ţi-am cerut să fii o mamă pentru Melody, să avem propriii noştri copii, să ţii casa asta. Ia-ţi, dacă vrei neapărat să lucrezi, o slujbă în Salido să nu mai fii nevoită să călătoreşti şi să poţi să vii seara acasă. Nu am nimic împotrivă să ai un serviciu. Dar nu vreau să pui cariera mai presus de familie, să lipseşti cu săptămânile de acasă.

Începea să se înfurie, pentru că Jake devenea neîndurător. Se ridică şi ea în picioare şi se duse în faţa lui.

— Ştii că nu aş putea să găsesc un serviciu asemănător celui pe care-l am acum, nici în Salido, nici în Monroe, nici în Sangley şi nicăieri pe o rază de o sută de mile.

— Dar trebuie să fie neapărat un serviciu care să te solicite şi să ai tot atâta responsabilitate ca şi acum, Samantha?

— Îmi place ceea ce fac acum.

— Mult mai mult decât mi-am închipuit eu, zise muşcător şi vorbele lui o îndurerară ca o împunsătură de cuţit.

— S-ar zice că suntem într-un impas.

Nu-i despărţeau decât câţiva centimetri, dar Samantha se simţea de parcă între ei s-ar fi căscat un hău de nepătruns. Se priveau şi Samantha îşi simţea sufletul îndurerat.

— Du-mă acasă, spuse sufocată de furie că îi cerea ceva ce *el* şi nu ea nu dorea să facă.

Traversă camera şi-i aduse jacheta, i-o aruncă, atingându-i uşor, fără să vrea, spatele, iar ochii lui scoteau scântei de furie.

— Mă duc să-i spun doamnei Latham că te duc acasă cu maşina, spuse şi dispăru pe hol.

Samantha se duse la uşa din spate şi rămase în lumina slabă din bucătăria cufundată în tăcere. Se gândea la această casă, la toate câte îi fuseseră oferite aici şi la ce refuza. În câteva minute Jake se întoarse şi privirile li se întâlniră. Inima ei începu să bată năvalnic. Ar fi vrut să fie în braţele lui, dar nici nu voia să renunţe la postul ei aşa cum el îi cerea.

Ieşiră afară. Ploua mărunt. Samantha simţi o gheară în piept când se întrebă dacă, după ce o va conduce acasă şi o să-i spună la revedere, totul va lua sfârşit între ei, fără să se mai vadă niciodată.

Îi deschise uşa camionetei şi ea sui înăuntru. Dădu drumul la motor şi în câteva minute se făcu destul de cald. Nu se auzea decât ţăcănitul slab al ştergătoarelor de parbriz. Samantha asculta sunetul acesta întrebându-se dacă îl asociase vreodată cu durerea.

— O să ne spunem adio? întrebă întorcându-se spre el, cu inima zdrobită.

Jake îi aruncă o privire fugară, îşi împinse pălăria spre ceafă, ceea ce făcu să i se reverse în jurul feţei buclele negre.

— Depinde numai de tine, Samantha. Tu ai de ales.

— Nu, nu depinde numai de mine.

— Unde şi când va fi următoarea inaugurare a unui restaurant?

— Seattle, răspunse ea gândindu-se la ce multe mile depărtare era Seattle de Salido.

— Şi când o să fie asta? întrebă iritat.

— Pe cinci mai.

— Aha, destul de repede. Seattle e un oraş frumos şi precis o să-ţi placă.

— Jake, nu cred că eşti înţelept.

Scuturâ din cap şi nici nu mai dădu atenţie drumului.

— Poate că nu sunt. Dar ştiu eu ce ştiu şi ştiu de ce trebuie să mă feresc. Poate că sunt inflexibil şi încăpăţânat.

— Şi nu vrei să cedezi nici un pic?

— Cred că am cedat un pic când ţi-am spus să-ţi iei alt serviciu. Până unde ai vrea să cedez?

Samantha se mânie.

— Dacă o să-i spun domnului Kyriakos că nu mai pot să merg la deschiderea de noi restaurante pentru că nu mai pot să călătoresc, cât crezi că o să-mi mai păstrez postul de manager de aici?

— Probabil că atâta timp cât o să doreşti să-l păstrezi. De ce să nu te vrea manager aici? Ar fi o prostie. Dar, de fapt, nu postul ăsta de-aici ţi-l doreşti tu.

— Da, aşa e.

Samantha îi studia profilul frumos dăltuit. Era supărată pe el pentru că era încăpăţânat.

Când ajunseră, Jake sări jos din Bronco. Ieşi şi ca din maşină şi îşi ridică privirile către el, răvăşită de emoţii contradictorii.

— Te iubesc, Jake, spuse încetişor, torturată de tentaţia de a spune da la tot ce-i ceruse. Dar, de fiecare dată când era pe punctul de a o face, îşi amintea la ce renunţă şi nu putea să accepte cererea lui în căsătorie în aceşti termeni.

O luă de braţ şi o conduse până la uşă. Urcară treptele. Se aplecă asupra ei şi îşi lipi cu putere, insistent gura de buzele ei, într-o lungă şi pătimaşă sărutare. O căldură începu să-i umble Samanthei prin tot corpul. Simţea că are să plesnească şi venele or să i se spargă.

Scoase un ţipăt slab şi se agăţă de el, sărutându-l. Jake se desfăcu din strânsoare şi, privind în jos la ea, spuse aspru:

— Adio, Samantha.

— Jake, nu mai putem să facem nimic?

Se uită la ea.

— Tu ştii ce vrei, eu ştiu de asemenea ce vreau, dar visurile şi dorinţele noastre nu merg împreună.

Se întoarse, străbătu curtea până la camionetă, sub privirile Samanthei, care nu se puteau desprinde de el. Buimăcită, se uita la faruri, la maşina care întorcea şi se depărta în josul străzii, până când se pierdu în negură şi nu se mai zări nici lumina roşie a becurilor de poziţie.

Îşi simţea inima grea, încărcată de o suferinţă care îi măcina deja toată fiinţa. Cum putea să fie atât de încăpăţânat? Atât de nerezonabil? Sigur, ştia ce vrea, avusese o căsătorie nefericită din cauza carierei soţiei lui. Se uita lung la strada tăcută şi se întreba dacă de acum încolo va avea o viaţă goală din cauza hotărârii pe care o luase.

Lacrimile începură să şiroiască – fierbinţi, sărate, aducându-i aminte de sărutările în apa mării, la Akumal. "Jake" murmură. Îşi şterse ochii. În seara asta nu voia să-i vorbească mătuşii despre faptul că rupsese legătura cu Jake.

Deschise uşa încetişor şi văzu lumina televizorului în sufragerie. Trăgând cu putere aer în piept, strigă din uşă:

— Am venit acasă. Mă duc să mă bag în pat.

— O, Samantha e cel mai bun show. Îţi aduci aminte de *Un loc în Soare?* Ar trebui să vii să-l vezi.

— Sunt moartă de oboseală, mătuşă. Ne vedem mâine dimineaţă, spuse grăbindu-se pe scări către dormitorul ei.

Se aşeză la fereastră, visând la Jake care se întorcea spre fermă. Inima îi sângera, îşi înfipse unghiile în carne. "Jake..."

Lacrimile începură să-i curgă pe mâini. Nimeni nu avea de unde să ştie că plânge, căci nu avea să dea ochii cu nimeni până mâine dimineaţă.

Dar cum are să le spună alor ei? Phoebe făcea de luni de zile planuri pentru nuntă. Băieţii îl iubeau, Jake făcea de-acum parte din viaţa lor, se ducea la meciurile lor, stătea de vorbă cu ei. Myra avea să tune şi să fulgere când avea să afle. Iar Asa avea să fie dezamăgit, chiar dacă va înţelege de ce alesese aşa. Dar vestea o să-l întristeze, pentru că ţinea la Jake şi dorea ca ea să fie fericită. Şi să se căsătorească. Şi Phoebe şi Asa se gândiseră tot timpul că ea şi Jake aveau să se căsătorească. Aşa că pentru dimineaţă se anunţa un nou set de probleme.

Dar Melody?... Gândul că n-o s-o mai vadă niciodată pe fetiţă îi răscoli din nou sufletul. Melody îşi câştigase un loc în inima Samanthei şi faptul că nu o va mai întâlni o făcu să simtă cuţitul unui alt gen de despărţire dureroasă. Îşi aduse

aminte cum o ţinuse în braţe, cum o sărutase fetiţa pe obraji, îi răsună în urechi râsul ei cristalin şi se gândi cât de pur îi dăruise dragostea din inimioara ei mică. Era scumpă, era o parte din Jake şi chinul Samanthei sporea la acest gând.

Se uita pe fereastră şi se gândea la toate acestea – la Eldon Kyriakos, la postul ei şi la călătorii, la Jake şi la Melody, la familia ei. Se apropie mai mult de fereastră, uitându-se la copaci şi la picăturile de apă care se prelingeau pe geamuri. Jake era încă afară, pe furtuna asta, conducând către casă. Dar nu o sunase. Şi nici nu avea să o sune. Înăsprise relaţia lor, din cauza răspunsului ei, firește, dar nu putea să pretindă că ea fusese singura care pusese capăt prieteniei lor.

Adormi în scaun şi acolo rămase până dimineaţă. La sculare se simţea pierdută şi rănită. Şi trebuia să-şi ia inima-n dinţi ca să dea piept cu familia ei. Făcu un duş şi se schimbă, îmbrăcându-se cu haine de culoare deschisă, căutând să arate cât mai bine posibil. Îi auzi pe Tom şi pe Bernie ţipând şi trântind uşile şi se grăbi spre ei. Dacă le spunea acum, n-or să aibă timp să o sâcâie cu întrebări, iar până către sfârşitul orelor de curs se vor fi şi obişnuit cu gândul că Samantha se despărţise de Jake.

Erau cu toţii în bucătărie. Asa era înfăşurat în halatul lui de casă maroniu, Bernie şi Tom purtau tricouri şi jeanşi şi îşi sorbeau cu înghiţituri mari paharele cu lapte. Phoebe era şi ea tot în halat de casă – în halatul ei roz, aşezată la masă, citea ziarul. Cu minijupă de piele neagră şi bluză de un roşu aprins, cu cizme până la

genunchi, tot din piele neagră, şi cercei roşii sclipitori, aproape la fel de insistent machiată ca şi săptămâna trecută, numai a elevă de paisprezece ani nu arăta Myra.

— Ei, nu-ţi ajungea că-ţi boieşti faţa ca să-i dai gata, acuma îi mai dai gata şi cu fundul.

Myra se întoarse către el, cu ochii mijiţi:

— Nu vreau să dau gata pe nimeni!

— Ar trebui să-ţi faci picioarele albastre când mergi la şcoală, mai spuse Bernie. Nişte picioare lungi şi albastre, ca la păsările exotice.

— Uite cine vorbea! Jeanşii tăi au atâtea găuri că o să îngheţi în ei.

— Bernie are dreptate, interveni şi Tom. Te machiezi prea tare.

Apoi îşi potrivi ochelarii pe nas şi dădu să plece, dar Samantha îl strigă dorind să-i prindă pe toţi la un loc.

— Stai, nu pleca. Acum, cât mai sunteţi cu toţii acasă, vreau să vă spun ceva.

— Trebuie s-o şterg, zise Tom din uşă.

— Ai fost avansată? întrebă Myra.

— O să deschizi un Salido Sam's în Disney World? îşi dădu cu părerea Bernie.

— Tom! îl strigă ea când era aproape de uşă. M-am certat cu Jake şi am vrut să aflaţi cu toţii.

— Îmi pare rău, zise Tom şi plecă în fugă.

— Samantha! ţipă mătuşa Phoebe şi-şi duse mâna la inimă.

Tot atunci începu şi Myra să scoată sunete ascuţite:

— Ce-ai făcut? Te-ai certat cu Jake? Te rog, nu te certa acum cu el, mai aşteaptă câţiva ani.

— Ca să încerci să pui tu mâna pe el? rânji Bernie dispreţuitor. Vise, tâmpito!

— Tâmpit eşti tu!

— Tu ai vrut sau el a vrut ăsta? întrebă Bernie atacând miezul problemei.

— Nici unul n-am vrut-o. Mi-a cerut să mă mărit cu el, dar eu nu am vrut să renunţ la serviciul pe care-l am.

Bernie o măsura din priviri.

— Şi noi avem voie s-o mai vedem pe Melody?

— Nu.

— O să-i dai afară, pe Jake şi pe Melody, din Salido Sam's?

— Grăbiţi-vă, că întârziaţi la şcoală, spuse Asa calm.

Myra părăsi iute încăperea, iar când se întoarse spre bunic, Samantha observă îngrijorarea întipărită pe chipul lui.

— Samantha, spuse Phoebe, ai refuzat să te măriţi cu bărbatul ăsta frumos şi bogat pentru că nu vrei să-ţi laşi serviciul? Sigur că acum ne-am chivernisit şi noi, dar nu mi se pare normal. Cred că nu te-ai gândit destul de serios la cererea lui în căsătorie. Tu ai nevoie de un soţ. Azi femeile vor prea mult să fie libere şi nu ştiu ce e bun pentru ele, iar un soţ este, fără îndoială, unul dintre lucrurile cele mai necesare. Şi fetiţa aia drăguţă... are nevoie de tine, Samantha.

— Mătuşă, îl are pe Jake.

— Nici tu nu mai ai bărbat, Phoebe, şi te-ai descurcat destul de bine, constată Asa. Am să vin sus să stau de vorbă cu tine, îi zise apoi Samanthei.

Ştia că el avea să urce la ea, să fie doar ei doi, ca să-i spună ce gândeşte despre toată povestea.

— A trebuit să mă descurc, bombăni Phoebe, dar nu e bine deloc, iar viaţa fără bărbat n-aş zice că mă încântă. Dacă aş putea să-mi găsesc un bărbat căruia i-ar plăcea să se uite la filmele care se dau noaptea...

Se întrerupse şi o studie pe Samantha, care îşi pusese un pahar cu suc de portocale.

— Samantha, continuă ea după un timp, cred că o să te mai gândeşti la chestiunea asta. Oh, Doamne, când o să-i spun Wandei o să rămână trăsnită. Vă şi pregătise un cadou de nuntă.

— S-a grăbit, mătuşă, şi ştii asta prea bine. Mă întorc peste câteva minute.

— Samantha, stai strâmb şi judecă drept, Jake Colby ţi-a fost un prieten apropiat, iar fetiţa lui e un copil minunat şi dulce. Are nevoie de mamă. Nu te-aş zori să te măriţi dacă nu mi-aş da seama că va fi ceva temeinic, iar copilaşul pare într-adevăr minunat. Doar nu vrei să munceşti toată viaţa.

— Acum nu cred că voi face altfel. Pur şi simplu, nu pot să stau fără să fac nimic.

— Dacă măcar ţi-ar plăcea filmele, nici nu poţi să-ţi închipui cum îţi pot schimba viaţa. Ce-ar fi fost viaţa mea fără filmele astea? Uite, astă seară o să fie unul foarte tare, *Nu vorbiţi cu extratereştrii.* Hai să te uiţi împreună cu noi, să vezi că o să te mai înveselească.

— Îţi mulţumesc. O să văd diseară dacă o să am timp, dacă termin cu treaba la restaurant.

— Munceşti prea mult. Doar acum eşti manager, ai angajat tot felul de personal, ai putea să vii mai devreme acasă. Filmul începe la unsprezece. Samantha, mai gândeşte-te dacă nu te-ai pripit în privinţa lui Jake. E un om nemaipomenit.

— Da, mătuşă. Te rog să mă ierţi, mă duc sus să mă spăl pe dinţi şi să stau câteva minute de vorbă cu bunicul. Apoi mă duc direct la restaurant.

În timp ce urca scările devenea tot mai tristă. Greul cel mare abia acum avea să vină, când avea să stea de vorbă cu Asa, fiindcă el nu voia să o ştie că suferă, fiindcă îşi făcea griji din pricina alegerii ei. Avea concepţii învechite în anumite privinţe şi Samantha bănuia că i-ar fi plăcut ca să se mărite.

Uşa camerei era dată de perete, iar bunicul se aşezase pe balansoarul de lângă fereastră. Închise uşa şi simţi că un nod i se pune în gât.

— Bunicule, vrea să nu mai lucrez deloc. Vrea să renunţ la serviciul pe care-l am.

— Şi tu nu vrei să renunţi?

— Nu. Îmi place serviciul ăsta şi tot ce e legat de el, şi cu cât capăt mai multă experienţă, cu atât îmi place mai mult. Nu mă pot închipui stând la fermă săptămână de săptămână. Ce-aş putea să fac acolo?

Asa îşi înălţă capul să se uite la ea.

— Nu vrei să ai propria ta familie?

— Ba da, mai încolo, acum însă de-abia am început slujba asta. Poate peste doi sau trei ani, poate că atunci o să judec cu totul altfel întreaga chestiune.

— Vezi, draga mea, îmi pare rău, zise şi suspină în timp ce-şi freca fruntea cu mâna. Mie îmi place de Jake Colby şi cred că ar fi un soţ bun pentru tine şi aş fi fost fericit să te văd măritată cu el. Dar dacă tu ai îndoieli şi vrei să faci altceva, atunci o să faci ceea ce crezi tu că e bine. Căsătoria e un lucru care se face numai când doi oameni o doresc în egală măsură din tot sufletul. Ei, o să suferi o vreme, că te ştiu cum eşti când îţi place de cineva. Ţi-a trebuit o vreme şi când ai vrut să-l uiţi pe Devon, cu toate că nu cred că l-ai iubit prea tare.

Se ridică în picioare, traversă camera şi o bătu uşor cu palma pe umăr.

— Capul sus! Timpul vindecă tot. Poate că e mai bine aşa. Dacă nu era omul pe care îl consideri tu potrivit, o să-l uiţi pe Jake mai repede decât l-ai uitat pe Devon. Îl regreţi pe Devon?

— Slavă Domnului, nu!

— Vezi? Asta o să simţi şi pentru Jake peste două luni şi o să-ţi pară bine că ai ales în felul ăsta. N-o lăsa pe Phoebe să te bată la cap cu Jake. Este o romantică incurabilă.

— N-o s-o las.

— O să treacă. O să-l uiţi dacă ce faci acum este ceea ce simţi tu că trebuie, mai zise Asa ieşind din cameră.

O să-l poată uita pe Jake? Cât de diferit a fost faţă de Devon!

Se pieptănă în grabă şi plecă în sfârşit la lucru, la restaurant.

În cursul dimineţii pierdu trei note de plată ale clienţilor, uită să cheme pe cineva la telefon şi

uită să sune după un om care să repare cazanul de apă caldă. La sfârşitul zilei se simţea epuizată şi când ajunse acasă o cuprinse dorul de Jake, mai mistuitor decât în noaptea precedentă.

Situaţia nu se amelioră în următoarele două săptămâni. Vremea se încălzi şi primăvara se instaură cu explozia ei floralâ: magnolii, lalele, narcise galbene. Samantha suferea tot timpul. Nu mai dormea, nu mai avea poftă de mâncare, slăbise.

— L-am văzut azi pe Jake, le mărturisi Myra într-o seară, la cină, trăgând cu ochiul la Samantha. Arăta de parcă era bolnav, adăugă pe un ton misterios.

— Pun pariu că ai încercat să-l faci să iasă cu tine la plimbare, îi aruncă Bernie.

— Nu!

— Bravo! Doar n-o să iasă cu un copil.

— Nu sunt un copil!

— Îţi stă frumos, zise Samantha uitându-se la părul lui Phoebe proaspăt vopsit. Azi ţi-ai făcut părul, nu-i aşa?

— Da, răspunse ea zâmbind.

— Arată nemaipomenit, zise şi Myra cu nedisimulată invidie. Şi mie mi-ar plăcea să-l fac tot culoarea asta.

— Ai răbdare să mai creşti, i-o reteză Samantha. Cum se mai descurcă Ellie?

— Vinde coaforul. Vernon i-a cerut să stea numai la fermă şi ea a fost de acord. Nu mai lucrează decât luna asta.

Ceilalţi continuară să discute de una, de alta, dar Samantha rămase tăcută, cu gândul la Ellie, care se va muta la fermă cu Vernon şi nu va

mai lucra prea multă vreme în Salido. Aruncă o privire pe fereastră şi se întrebă unde o fi Jake şi ce-o fi făcând. Se gândea tot timpul la el, mai mult decât lăsa să se vadă, mai mult decât o făcea înainte.

Veni timpul să plece la Seattle şi pentru prima dată, Jake nu o mai duse cu avionul lui până la aeroportul din Oklahoma City. Aşa că merse cu maşina pe care o parcă la aeroport, iar de aici luă o cursă spre Denver şi apoi o alta până la Seattle. Pentru prima dată nu mai era nerăbdătoare să viziteze un nou oraş. Când decolă din Oklahoma City şi pământul rămânea în urmă, dorea deja să fie acasă.

Seattle era minunat, în acele zile de primăvară cu cer albastru şi pomi în floare. Restaurantul era pe Madison Street, lângă Universitate. De cum ajunse acolo se puse pe treabă, neobosit, încercând să pună totul pe roate până la deschidere. De fiecare dată când se întorcea în camera ei de la hotel aceasta i se părea pustie – ce diferit era totul faţă de vremea când Jake venea după ea şi stăteau împreună la hotel, sau îi telefona seara, sau îi trimitea flori.

Seara inaugurării a fost obositoare, iar la două şi jumătate dimineaţa, când se întoarse la hotel, Samantha era extenuată. Plouase toată ziua, aşa că îşi scoase impermeabilul şi îl duse în baie la uscat. Se aşeză la fereastră să se uite la străzile ude de ploaie, la luminile care se reflectau în ele, la apa şiroind pe geamuri. Îşi sprijini fruntea de geamul rece, cu inima zdrobită. Dorul o mistuia. Îi lipsea Jake.

De ce la această inaugurare nu s-a mai înflăcărat ca înainte? Cele câteva locuri pe care le văzuse din Seattle i se păruseră frumoase, dar nu simţea nevoia să viziteze şi alte părţi ale oraşului. Se lăsă pe un scaun şi-şi plecă bărbia în piept. Făcuse oare o înfiorătoare greşeală?

La întoarcerea acasă se simţea singură, iar în maşină, venind de la Oklahoma City, o cuprinse un dor teribil de Jake. Oare se întâlnea cu altcineva? Pe ea o invitase la plimbare noul manager din Seattle, dar îl refuzase. Un nou prieten era ultimul lucru pe care şi l-ar fi dorit, căci gândurile ei erau tot la Jake.

Era târziu când ajunse acasă. Phoebe se uita la un film. O întâmpină în uşă:

— Cum ţi s-a părut Seattle?

— Animat. E un oraş foarte frumos.

— Ai făcut fotografii? o întrebă Phoebe ţinându-se după ea.

— Nu, n-am făcut. Unde sunt ceilalţi?

— Bernie şi Tom sunt pe afară, Myra – la culcare, Asa – la culcare.

— Mâine au şcoală, Bernie şi Tom ar trebui să fie şi ei acasă.

— Au dat telefon şi au spus ceva despre nişte jucători de fotbal şi un antrenor. Ziceau că se întorc pe la douăsprezece.

— Bine. Altcineva a mai dat telefon? întrebă cu inima cât un purice.

— Nu, n-a mai telefonat nimeni. Vrei să te uiţi la film?

— Da, mătuşă, o să mă uit, consimţi ca şi când ar fi fost vorba despre o altă persoană. Era

nemulţumită, fiindcă i se părea că fusese ridicolă. Jake n-ar fi avut de ce să o sune şi totuşi nutrise speranţa că el s-ar putea răzgândi. Suferea oare la fel de mult ca şi ea?

A doua zi trebuia să stea de vorbă cu Bernie şi cu Tom, să-i întrebe pe unde fuseseră şi ce făcuseră.

Lunea următoare, când se ducea la bancă să depună nişte bani, zări o camionetă parcată lângă trotuar şi pe Jake sărind din ea.

Pulsul i se acceleră precum un *montagne russe* pe panta cea mai înclinată. Avea pe cap Stetsonul negru, purta jeanşi şi o cămaşă albastră cu mânecile ridicate. Realiză că se oprise din mers şi că trecătorii o ocoleau.

— Bună, Samantha, îi zise Lori Foster când trecu pe lângă ea.

— Bună, Lori, răspunse din vârful buzelor, trăgând adânc aer în piept.

Privirea ei se întâlni cu a lui Jake şi parcă un pumnal o izbi în inimă. De ce se spunea că e minunat să fii îndrăgostit? Niciodată nu suferise mai cumplit ca acum.

— Bună, Samantha, o salută un bărbat.

— Bună, îi răspunse fără să se uite măcar cu cine vorbeşte.

O clipă se gândi că Jake avea să-şi vadă de drum fără să-i vorbească, dar el se apropie încet, şovăitor:

— Bună.

— Bună, Jake.

Era foarte bronzat şi atât de arătos, că simţi că se pierde toată.

— Ce face Melody?

O fracţiune de secundă o lumină se ivi pe chipul lui, apoi se stinse.

— Bine. Ai tăi ce mai fac?

— Sunt bine, răspunse.

Ce politicoşi, ce corect se adresau unul altuia! Suferea la fel de tare ca ea? Dar ea va putea să depăşească momentul ăsta în care nu ştia ce să spună? Ce bine că-l vedea! Îşi împreunase degetele de la amândouă mâinile, simţindu-se tentată să-l atingă, dar ştia că nu se poate.

— Cum îţi merge la slujbă?

— Bine, răspunse ea.

— Data viitoare unde o să mergi?

— La Tulsa.

— Mai aproape de casă.

Se uitau unul la altul şi ea îşi reamintea cât de negri erau ochii lui, încadraţi de genele ca sineala.

— Am auzit că vor să extindă lanţul de restaurante şi peste ocean, mai zise Jake.

— Da. Mai întâi la Londra. Mă duc acolo la toamnă.

— Deci o să vezi şi Anglia.

— Mai curând am să văd un interior de bucătărie şi o cameră de hotel.

— Am nişte întâlniri urgente. Mi-a părut bine că te-am văzut.

— Şi mie.

Jake se întoarse şi dispăru într-o clădire cu birouri. Ea se simţea de parcă o călcase un camion. Era buimăcită, suferea cumplit şi ar fi vrut să alerge după el, să-i spună ce dor îi e de el,

să simtă braţele lui înlănţuind-o. Nu părea să sufere ori să fie îngrijorat. Depăşise momentul? Ea va reuşi, oare, să depăşească vreodată starea aceasta? Aşa avea să se simtă de fiecare dată când se va întâlni cu el din întâmplare? Dar dacă o să-l vadă cu altă femeie...? Clipi, oftă, mâinile îi tremurau. Se uită peste umăr.

Nu putea să-şi alunge din minte ideea. Nu era decât o chestiune de timp, până la urmă tot avea să dea nas în nas cu el de braţ cu altă femeie. Când se va întâmpla asta, lovitura avea să fie mai cumplită decât orice altceva.

În a treia săptămână din iunie mergea cu maşina către Tulsa. Ajunse după-amiaza târziu. În a doua noapte după deschiderea oficială, se plimba neliniştită prin camera motelului. Era o cameră mică, se simţea întemniţată, nu avea tihnă, îi era, pe zi ce trecea, tot mai dor de Jake, îl visa numai pe el. Îi era dor şi de Melody şi nu putea să înceteze să se gândească la ea. Cuvintele lui Phoebe, că Melody are nevoie de ea, i se învârteau fără încetare în cap. Oare chiar avea nevoie Melody de ea? Îi era dor de ea? Gândul i se răsucea ca un cuţit în creier.

Slujba nu-i mai provoca nici o bucurie. Ar fi putut să trăiască cea mai frumoasă perioadă din viaţa ei dacă ar fi făcut şi Jake parte din ea. Dar fără el, totul părea pustiu şi trist. Nici banii nu i se mai păreau atât de importanţi. Se uita fix la peretele alb şi îşi aducea aminte de vremea când restaurantul era pe marginea prăpastiei, când încasările erau insuficiente, şi totuşi cât era de fericită, căci se întâlnea cu Jake în fiecare zi.

Se uită prin camera goală. Dacă asta era tot ce avea după atâţia ani, făcuse o greşeală. Privirea îi alunecă din nou pe telefon, apoi se mută pe ceas. Era trei dimineaţa, Jake probabil că dormea.

Soneria telefonului o făcu să tresară. Se frecă la ochi şi se uită prostită la el. Telefonul sună din nou şi ea se repezi să ridice receptorul.

— Samantha? se auzi vocea lui Jake de la celălalt capăt al firului.

CAPITOLUL PAISPREZECE

Se simţea ca şi când ar fi făcut un pas şi ar fi căzut de pe Pământ, plutind în spaţiu.

— Jake! Eu tocmai...

— Iartă-mă că te sun la ora asta. Sunt la aeroport.

Clipi şi realiză că vocea lui era gravă. Probabil era în Tulsa.

— Aeroportul din Tulsa? întrebă uluită.

Nu vorbea ca un bărbat îndrăgostit. Tonul lui era al unui bărbat îngrijorat.

— Da. Vin să te iau.

— Jake, ce s-a întâmplat? întrebă cuprinsă de groaza că ceva cumplit li se întâmplase lui Asa sau lui Bernie.

— Familia ta e okay, se grăbi să o liniştească el. Dar arde restaurantul. M-am gândit că ai vrea să fii acolo.

— Da, Doamne! A ieşit toată lumea afară?

— Da, toţi oamenii sunt salvaţi. Au ieşit cu toţii. Dar mă gândeam că poate ai vrea să vii acasă. Aş putea să fiu la motel în douăzeci de minute. E cu mine şi un ajutor al meu de la fermă, Don Quinton. O să-ţi ducă el maşina acasă.

— Sunt gata imediat! Stau la camera 114.

— Vin cât pot de repede, zise el şi închise telefonul.

Puse receptorul în furcă şi rămase cu privirea în gol, încercând să-şi închipuie restaurantul în flăcări. Putea să ardă tot oraşul Salido dacă nu săreau cu toţii să dea ajutor şi să lupte cu focul. Se uită la telefon. Jake avea să vină să o ia şi să o ducă acasă! Avea să vină la motel! Şi o să fie cu el tot drumul până la Salido.

Îşi studie ţinuta. Fusta şi bluza îi erau mototolite. Le smulse de pe ea şi se duse să facă un duş, grăbindu-se cât putu şi îmbrăcă jeanşi curaţi, o bluză tricotată de culoare deschisă, şosete şi pantofi sport. Îşi spălă părul şi lăsă buclele libere. Tocmai reuşise să-şi bage pantofii în sacul de umăr când auzi bătăi în uşă.

Deschise şi ridică privirea să se uite la Jake, încercând să se stăpânească, dar un curent invizibil îi străbătu pe amândoi. Purta jeanşi strâmţi, decoloraţi, o cămaşă roşie, mulată pe corp, care-i scotea în evidenţă muşchii puternici – arăta minunat! Inima începu să-i bată violent şi abia atunci observă că şi lui îi tremura uşor bărbia. În spatele lui Jake stătea un bărbat în jeanşi prăfuiţi şi cu pălărie pe cap.

— Îmi pare rău că a trebuit să vin pentru un asemenea lucru.

— Intră. Am adunat aproape totul şi sunt gata de plecare.

Jake făcu prezentările:

— Samantha, el este Don Quinton. Don, ea este Samantha Bardwell.

— Bună, zâmbi Don. O să-ţi duc maşina acasă.

— Mulţumesc. Uite cheile.

— Ne vedem la Salido.

Jake închise uşa în urma lui şi se întoarse să se uite la Samantha.

— Trebuie să o sun pe doamna Latham. I-am spus că o anunţ când ajung la Tulsa.

Puse mâna pe telefon, în timp ce Samantha îşi împacheta ultimele lucruri şi le îndesa în sacul de voiaj, trăgând fermoarul să-l închidă.

— Doamna Latham?

Se întorsese cu spatele la Samantha şi ea putu să-l măsoare cu privirea, din cap până-n picioare, amintindu-şi şi cele mai mici detalii, părţile line şi asperităţile corpului lui vânjos.

— Sunt la Tulsa, plecăm acum şi în mai puţin de o oră o să fim în Salido. Se opri să asculte ce spune, apoi adăugă: Dacă se trezeşte înainte să ajung eu acasă, spune-i că am dat telefon şi că sosesc în câteva ore.

Puse receptorul în furcă, iar Samantha îşi luă sacul de voiaj.

— Sunt gata.

Când Jake se apropie să-i ia de pe umăr sacul de voiaj şi valiza din mână, o izbi un miros de after-shave care-i tulbură nervii, iar momentele lor de intimitate îi reveniră năvalnic în minte, făcând-o să simtă în tot corpul o căldură moleşitoare.

— Mă reped la recepţie să le dau cheile, spuse repede, încercând să se gândească la ceea ce avea de făcut în asemenea împrejurări. Au numărul de la cartea mea de credit şi o să trec camera pe lista de cheltuieli.

— Te duc acolo. Urcă!

Deschise uşa din spate a unei maşini negre pe care o închiriase şi băgă lucrurile ei înăuntru. Apoi îi deschise uşa, iar ea se strecură pe scaunul din faţă.

— Îţi mulţumesc, Jake, că ai venit să mă iei.

El ridică din umeri.

— Ştiam că vrei să fii acolo, apoi Asa are nevoie de tine. Chiar dacă Salido Sam's nu mai este al vostru, Asa e legat sentimental de el.

Opri în faţa recepţiei şi întinse mâna.

— Dă-mi mie cheile, o să le predau eu.

I le dădu, privindu-l în ochii lui negri, lucru care o făcu să se topească de dorinţă şi să se simtă pierdută, ca o căpiţă de fân sub tirul unui tun. Jake ocoli maşina, cu jeanşii strânşi pe picioarele lui lungi, cu cămaşa mulată pe pieptul larg. Cizmele negre, pline de praf, îl făceau să pară şi mai înalt. În câteva minute fu înapoi la volan. Conducea repede şi cauciucurile scrâşneau la viraje.

— E mare focul?

— Oamenii încearcă să-l ţină sub control, spuse fără a-i răspunde propriu-zis.

— Dar e mare?

— Nu, nu vreau să mă eschivez. Focurile pot să pară teribile când izbucnesc, asta am vrut să spun. Nu ştiu cât e de mare. De arătat, arată înfiorător. Au venit şi pompierii din Monroe şi cei din Sangley să dea o mână de ajutor.

— Chiar ai spus adevărul când ai zis că toţi sunt okay?

— Da, nu te-am minţit.

Era atent la şosea, depăşi o maşină şi semnaliză să o depăşească pe alta. Luminile farurilor proiectau o nuanţă portocalie pe obrajii lui. În partea de jos a feţei avea o pată întunecată – barba crescuse prea mare.

— Ce mai face Melody?

Îşi întoarse iute privirea spre Samantha, după care continuă să se uite la şosea.

— Bine.

— Când a izbucnit incendiul?

— Şi de asta trebuia să vii acasă. Toţi cei care lucrau în bucătărie spun că a fost un accident, un scurtcircuit la cuptorul cu microunde. Bernie îl folosise puţin mai înainte. Când am plecat spre tine se simţea tare vinovat, dar ceilalţi ziceau că nu are motive.

— Cred că poliţa de asigurare e suficientă şi acoperă toată valoarea stricăciunii.

— Nu-ţi face griji. Clădirea era şi aşa foarte veche – valora, e drept, ceva mai mult acum decât cu un an în urmă, dar nu e ca noile localuri pe care le-ai deschis tu în zonele elegante din marile oraşe. Dacă incendiul ar fi avut loc în San Francisco, costul ar fi fost astronomic.

— Dar tu cum ai aflat de incendiu?

— Eram în sala de biliard când a început să se simtă miros de fum. M-am dus la voi acasă şi l-am luat pe Asa. Când am plecat spre tine, l-am lăsat la restaurant, împreună cu Bernie. Dar nu-l găseau nicăieri pe Tom. Myra a venit şi ea la restaurant, iar Phoebe a rămas acasă. Spunea că nu are inimă să vadă dezastrul. Wanda Mayfield s-a dus să stea cu ea.

— Îţi mulţumesc, Jake, că ai fost să-l iei pe bunicul şi că ai venit să mă iei şi pe mine.

— Pentru puţin, spuse el calm.

Samantha se gândea ce politicoşi şi distanţi îşi vorbeau când, de fapt, ar fi vrut să fie în braţele lui.

— Cum a mers inaugurarea de la Tulsa?

— Ca de obicei. Cred că a anunţat cineva la biroul domnului Kyriakos...

— Nu ştiu, Samantha. N-am întrebat despre asta, spuse dând de înţeles că puţin îi păsa dacă Kyriakos Enterprises luaseră sau nu cunoştinţă despre incendiu.

Ajunseră la aeroport şi se îmbarcară, luminile Tulsei rămânând curând în urmă. Se întoarse să-l privească pe Jake şi emoţia o cuprinse iarăşi. Se ocupase de ai ei şi de restaurant, de Asa şi de Bernie, care erau cei mai afectaţi de nenorocire. Se gândi la restaurantul înfiinţat cu mult timp în urmă. Întreaga ei familie fusese implicată în existenţa lui şi acum, uite, arsese.

— Jake, mi-a fost dor de tine.

Îşi întoarse capul şi îi aruncă o privire insistentă, gravă.

— Şi mie mi-a fost dor, şi lui Melody i-a fost dor. O s-o duc în august în Disney World.

— O, o să-i placă! spuse tânjind să o revadă pe copilă, jinduind după Jake.

Ardea de dorinţa de a se apropia de el, de a-l mângâia, dar bariera era lăsată, răceala lui o paraliza. Oare acum se întâlnea cu altcineva? În seara asta, când le sărise în ajutor, nu fusese mânat decât de o firească omenie şi de nimic altceva,

aşa cum lăsa să se înţeleagă? Venise după ea doar fiindcă îi era milă de Asa şi pentru că Asa dorea ca ea să vină mai repede acasă... sau fiindcă mai ţinea încă la ea?

— Ai mai dus-o până acum în Disney World?

— Nu, am făcut alte excursii. Am dus-o la Six Flags şi la Silver Dollar City. Am luat-o cu mine când am avut nişte treburi în Louisiana şi am mers amândoi la Akumal.

— Deci nu era prima dată că mergeai acolo?

— Nu, mai fusesem şi înainte.

Oare fusese şi cu altă femeie acolo?

— Cred că şi luna de miere cu Diantha ţi-ai petrecut-o tot undeva pe la tropice.

— Nu, răspunse scurt. La Paris. Ea n-ar fi mers pe o insulă izolată. Voia să facă multe cumpărături. Uite focul, Samantha! Acolo jos, în faţă.

Zări globul incandescent din care se ridicau pe cerul nopţii limbi şerpuitoare şi deodată realiză cât de real era acel foc.

— O, Jake, strigă agăţându-se de braţul lui, clădirea nu mai este acum a noastră, dar suntem cu toţii legaţi de ea, aproape la fel de mult ca de propria noastră casă.

Jake îi strânse mâna, împletindu-şi degetele cu degetele ei, continuând să conducă avionul doar cu cealaltă mână, cu ochii ţintă la globul de lumină care strălucea în Salido.

— Mi-e teamă că asta o să-i facă foarte rău bunicului.

— E rezistent, Samantha. Părea să suporte bine şocul. Încerca să-l consoleze pe Bernie, aşa că o să treacă cu bine peste asta.

— Cred că ar trebui să fiu mulţumită că toată lumea a reuşit să iasă afară şi să nu mă mai frământ atâta pentru o clădire veche despre care multă lume spune că ar fi fost mai bine să fie dărâmată.

— Cred că, dacă vor, pot să refacă întreaga clădire exact aşa cum era înainte de incendiu.

— Sper că focul nu a mistuit şi celelalte clădiri de pe strada principală.

Zburară peste Sangley, apoi peste Monroe. Pe măsură ce se apropiau de Salido, focul se vedea tot mai bine, nu mai era un glob luminos la orizont, ci flăcări uriaşe ridicându-se şi luminând cerul înnegurat.

— Jake, dar nu ţin deloc focul sub control!

— Mda, nu prea par să-l stăpânească. Probabil că o să se întindă şi la alte clădiri.

Samantha se uita ca hipnotizată la foc în timp ce Jake încerca să ocolească fumul. Îşi aduse aminte de noaptea când rămăsese încuiată în cămară şi realiză că degetele lui erau împletite cu ale ei. Şi Jake se uita tot în jos. Samantha simţi din nou imboldul de a se lipi de el şi de a-i spune cât de dor îi fusese de el. Îi mângâia cu privirea netezimea obrajilor, bărbia proeminentă şi se întreba ce simte el în aceste clipe.

Jake îşi eliberă mâna, fiindcă se vedeau luminile aeroportului. Aterizară lin.

Când fură în Bronco-ul lui Jake, pe măsură ce se apropiau de foc, emoţia ei sporea. În cele din urmă Jake opri în preajma restaurantului şi săriră afară din camion. O apucă de mână să-şi facă împreună loc prin mulţime. Oamenii stăteau

grupuri, grupuri, iar unii se urcaseră pe acoperişurile caselor vecine. Câţiva bărbaţi dădeau ordine, şuvoaie arcuite de apă şuierau pe deasupra capetelor tuturor. Furtunele întinse pe pământ erau ca nişte ţevi groase, gri. Flăcările trosneau şi dogoreau. Aerul îmbâcsit de fum era înecăcios, îi intra Samanthei pe gât, în ochi, iar căldura se revărsa ca dintr-un imens cuptor. Răvăşită, Samantha nu-şi putea lua ochii de la sala de biliard în flăcări, de la restaurantul – acum doar o carcasă carbonizată, cu acoperişul căzut înăuntru.

— Vai, Jake! zise cu privirea rătăcită, simţind cum i se moaie picioarele, mulţumită că scăpaseră cu toţii teferi, sper că şi pompierii au să scape cu bine.

Maşinile pompierilor erau parcate la intersecţii, blocând străzile, iar bărbaţi în mantale se zoreau în jurul lor. Jake merse alături de ea prin mulţime, sprijinind-o, până când ajunseră aproape de dezastru.

— Uite-l pe Asa, spuse Jake.

Când se uită în acea direcţie, Samantha îl văzu ţinându-l pe după umeri pe Bernie, a cărui faţă era scăldată în lacrimi. În spatele lor era Myra.

— Bunicule! ţipă Samantha şi o porni în goană să-l îmbrăţişeze.

— Îţi mulţumesc, Jake, că ai adus-o acasă, spuse Asa strângând-o la piept pe Samantha.

Samantha îl îmbrăţişă apoi pe Bernie.

— Nu ştiu ce a putut să se întâmple! spuse el cu o voce răguşită. Pregăteam ceva de mâncare, am folosit cuptorul cu microunde şi atunci a început să ardă.

— Bernie, bine că a reuşit toată lumea să iasă. Asta contează!

Îl strânse puternic la piept, dându-şi seama, în timp ce-l îmbrăţişa, ce mult crescuse. Se duse apoi la Myra şi o îmbrăţişă şi pe ea.

— Phoebe ce face?

— Plânge şi e foarte agitată, răspunse Myra, dar a venit domnişoara Mayfield să stea cu ea.

Samantha se dădu câţiva paşi îndărăt, lângă Asa, iar Jake veni şi el mai aproape şi rămase alături de ea, cuprinzând-o pe după umeri. Era conştientă de acest slab contact şi îi era recunoscătoare pentru sprijinul lui în acele momente.

— Vor să localizeze focul, spuse Asa. Dacă reuşesc, o să se termine repede.

— Bernie, a anunţat cineva la Kyriakos Enterprises? întrebă Samantha aplecându-se peste umărul lui Asa.

— Da, răspunse băiatul uitându-se la Asa.

— L-am sunat eu pe domnul Kyriakos, mărturisi Asa. A şi trimis nişte oameni de-ai lui aici şi şi-au făcut apariţia şi nişte tipi de la asigurări.

Simţea că se desface în mii de bucăţi când vedea ruinele fumegânde a ceea ce fusese o dată restaurantul. Îi veneau în minte momente trecute, momente petrecute cu Jake, dimineaţa în care Eldon Kyriakos, aşezat la masa din colţ, îi făcuse oferta care le schimbase tuturor viaţa. Simţea că se desface în mii de bucăţi în căldura aceea emanată de foc.

Jake o strânse lângă el şi, când îşi ridică ochii spre el şi-l văzu cum o priveşte, când întâlni ochii lui negri, simţi că i se taie răsuflarea.

— Or să-l clădească la loc, Samantha, îi şopti Jake, umplându-i sufletul de căldură.

— Îmi pare rău, Samantha, zise Wilson Yarrell, care-şi croia drum prin mulţime.

— Vă mulţumesc, domnule Yarrell, îi răspunse Samantha, urmărindu-l cu privirea în timp ce se îndrepta spre Asa.

Samantha aruncă o privire peste mulţimea din jur şi îi văzu pe Ellie şi pe Vernon. Când privirea ei se întâlni cu a lui Ellie, aceasta întoarse repede capul. Samantha realiză că erau oameni care nu-i vor vorbi sau nu-şi vor manifesta compasiunea nici măcar în aceste momente în care ea şi ai ei erau loviţi de soartă. Şi înţelese că, în tot restul zilelor pe care le mai avea de trăit în Salido, n-o să-i recâştige niciodată ca prieteni. Cu toate acestea, aici era casa ei şi dorea ca restaurantul să fie reclădit.

— Uite-o pe Phoebe! exclamă Asa surprins.

Samantha întoarse capul şi o văzu înfăşurată într-un şal roz, înaintând prin mulţime, la braţ cu Wanda Mayfield. Wanda părea îngrijorată, iar Phoebe, cu buzele strânse, avea chipul de o paloare cadaverică, parcă tot sângele i s-ar fi scurs din vene. Veni glonţ la Asa şi-l prinse de mână.

— Slavă Domnului, că te-ai întors acasă, Samantha, zise când dădu cu ochii de ea.

O îmbrăţişă scurt, apoi se prinse iar de braţul lui Asa.

— Tată, a sunat poliţia din Monroe. E la spital, adăugă uitându-se la Samantha. Tom a avut un accident şi l-au dus la Urgenţă în Monroe. Trebuie să ne ducem acolo!

Sub această a doua lovitură, Samantha crezu că-şi pierde minţile. Bernie scoase un răcnet, de parcă l-ar fi înjunghiat cineva. Se prinse cu mâinile de cap şi începu să se învârtească în loc, dând din picioare ca un apucat. Samantha rămase înmărmurită.

— Bernie?!

Privirea lui era îndurerată şi ochii îi înotau în lacrimi.

— Îmi pare rău! spuse scuturându-şi capul.

— Tuturor ne pare, zise Samantha speriată de reacţia lui. Să fie vestea asta prea mult pentru el, după incendiul de la restaurant?

Phoebe îi întinse o foaie de hârtie lui Asa.

— Uite numărul. Au spus ca tu sau Samantha să sunaţi cât puteţi de repede.

Jake îşi luă mâinile de pe umerii Samanthei, o prinse de mijloc şi o strânse tare, susţinând-o.

— Pot să vă duc eu la Monroe. Sunt cu camioneta, aşa că încăpem toţi.

— Mulţumesc, zise Samantha uşurată.

— Mai bine să sunăm imediat, zise Asa căutând cu ochii un telefon.

— Am eu telefon în maşină. Haideţi pe aici, îi îndemnă Jake, prinzând-o uşor de braţ pe Samantha, apoi se întinse şi îl prinse cu cealaltă mână pe Bernie.

— Te-ai liniştit?

Băiatul îşi şterse ochii şi se uită apatic la ea. Îl bătu uşor pe umăr, iar el se agăţă de ea.

— Îmi pare rău, Samantha.

— Nu te pierde cu firea, stai să ajungem acolo să vedem cum se simte.

Se descleştă de ea, dar când Samantha ridică privirea văzu că lacrimile încep să-i şiroiască iarăşi pe obraji. Îşi dusese mâinile la ochi:

— Samantha, era cu motocicleta mea. Eu i-am dat voie s-o ia.

Samantha închise ochii, simţind un junghi în inimă. Deci cu motocicleta avusese accidentul! Temerile ei legate de motocicletă se adeveriseră în cele din urmă. Doamne, ajută-l să se facă bine! începu să se roage în gând.

— Haideţi! Cu cât telefonăm mai repede, cu atât o să aflaţi mai repede ce s-a întâmplat, zise Jake luând-o pe Samantha de braţ.

Wanda îşi luă la revedere de la Phoebe.

— Te aştept acasă. Hai, nu-ţi mai face atâtea gânduri negre!

Se suiră cu toţii în maşină, Jake porni motorul şi Asa luă imediat telefonul să vorbească cu spitalul. După ce închise le comunică:

— S-a ales cu un picior rupt şi o să trebuiască să-i facă o operaţie ca să i-l fixeze. E plin de vânătăi, are o fractură de claviculă şi una de antebraţ, dar o să scape cu viaţă.

Bernie izbucni din nou în plâns. Myra îl bătu uşor cu palma pe umăr, iar Asa se întoarse şi încercă să-l liniştească. Jake se întinse spre Samantha, îi luă mâna şi i-o strânse uşor.

— E-n regulă?

— Da. Mulţumesc pentru ajutor.

În mai puţin de o oră fură la spitalul din Monroe. Aşteptară în faţa sălii de operaţie, Jake ţinând-o de mână aproape tot timpul. Într-un târziu îşi făcu apariţia doctorul.

— Domnul Bardwell?

— Aici sunt, zise Asa. Eu sunt Asa Bardwell, zise întinzându-i mâna. Ea e nepoata mea, Samantha Bardwell, iar el, prietenul nostru, Jake Colby. Fiica mea Phoebe şi ceilalţi doi nepoţi, Bernie şi Myra.

— Eu sunt doctorul Richard Faidly, spuse el. Tom e în afară de orice pericol.

Samantha se simţi deodată uşurată şi ascultă cu atenţie ce povestea doctorul despre intervenţia chirurgicală.

— O să se facă bine, dar deocamdată nu puteţi să-l vedeţi. A suportat bine operaţia. O să vă anunţăm când o să poată fi dus în salon. Deocamdată e sub anestezie.

— Vă mulţumim, domnule doctor. Eram cu toţii la focul din Salido şi ne întrebam unde ar putea să fie Tom. De fapt, nu ştim prea bine ce s-a întâmplat cu el.

— Din câte am înţeles de la poliţia din Monroe, mergea cu motocicleta pe şosea şi a fost lovit de o maşină. Cred că încerca să ajungă acasă. Acum va mai dura ceva timp până va ajunge acasă, dar fiţi siguri că va scăpa cu bine.

Samantha se întoarse către Jake şi-şi duse mâna la frunte.

— Bernie suferă. Îşi dă seama că nu trebuia să-i dea motocicleta lui Tom şi cu atât mai puţin să-l lase să se ducă cu ea la Monroe. Au primit amândoi o lecţie serioasă.

Jake o mângâie pe obraz.

— Ai avut o zi agitată. Când ai mâncat ultima oară?

— Nu mai ţin minte, dar nu mi-e foame.

— Dar ceva rece bei? Am văzut un automat în hol.

— Asta da!

— Asa, mă duc să iau ceva de băut pentru toată lumea, zise trăgând-o pe Samantha după el.

În holul pustiu o întoarse cu faţa la el şi îşi sprijini mâinile pe bara metalică fixată de-a lungul pereţilor albi, încadrând-o.

— Eşti după o seară în care ai avut o inaugurare de restaurant, ai lucrat multe ore şi cu toate astea pe deasupra... cred că pici de oboseală.

— Nu. Nu mi-e somn şi nici nu simt oboseala, zise uitându-se în ochii lui negri, simţind că pulsul i se accelerează şi dorinţa i se înalţă în suflet precum coloanele de fum pe care le văzuse mai devreme. Sunt liniştită în privinţa lui Tom, dar sunt supărată din cauza focului. Şi îmi pare rău că Bernie îşi face probleme.

— Gata cu grijile în noaptea asta! replică Jake domol. Pot să fac rost de camere la motel, dacă vor să rămână aici, sau să-i duc la Salido dacă vor să se întoarcă acasă.

Îşi ridică privirea spre el, gândindu-se la ceea ce ar fi trebuit să facă. Ar fi vrut să rămână să vadă ce se întâmplă cu Tom când are să-şi revină după operaţie. Jake stătea atât de aproape de ea, privind-o insistent, făcându-i inima să bată nebuneşte. Cum să se gândească ce ar fi trebuit să facă? Încerca să uite că era la numai câţiva centimetri de ea, că-şi petrecuse toată seara ocupându-se de ea şi de familia ei. Sigur că-i păsa de ea, altfel n-ar mai fi fost aici. Cu toate acestea

nu ar fi putut să jure că aşa este. Ştia că Jake e un om delicat. Poate că ar fi făcut toate astea şi pentru Diantha, deşi nu o mai iubea.

— Trebuie să te întorci la Melody.

— O să mă întorc. Acum, oricum, doarme.

— Aş vrea să rămân cu Tom.

— Lasă-i în noaptea asta pe Bernie şi pe Asa. Ai avut o seară agitată şi o zi foarte grea. Te aduc eu mâine aici, fiindcă de-abia atunci o să se trezească după anestezie şi o să aibă mai multă nevoie de tine decât în noaptea asta. Te aduc eu mâine.

— Poate că de Bernie e nevoie la restaurant.

— Sunt destui oameni care dau ajutor acolo. Lasă-l să rămână aici, Samantha. Lasă-l să stea lângă Tom, să vadă că e bine, lasă-l *pe el* să aibă grijă de Tom. Primele zile după operaţie sunt destul de grele.

— Bine, admise ea, dându-şi seama că sfatul lui era înţelept. Iar ceilalţi mergem cu tine înapoi la Salido. Dar tu nu eşti mort de oboseală?

— Nu-ţi face griji pentru mine, o linişti el, cu o voce care redevenise caldă.

O clipă se uitară unul la altul, iar Samantha nu mai simţi decât încordarea dintre ei. Toate celelalte probleme păliseră, singurul lucru care conta acum era faptul că-l pierduse pe Jake.

— Hai să le ducem băutura, zise el îndreptându-se de umeri.

O porniră în lungul holului, unul lângă celălalt, însoţiţi doar de sunetul cizmelor lui şi al pantofilor ei sport care loveau cadenţat podeaua lustruită. Jake vârî câteva monede în automat şi îi

dădu Samanthei un pahar cu băutură rece şi încă unul ca să i-l ducă lui Asa.

— Ţine, Bernie, zise întinzându-i un pahar. Mă duc să mai aduc. Uite, Phoebe, zise dându-i celălalt pahar şi luă unul de la Samantha pentru Myra.

— Vreau să stau cu Tom când or să-l aducă de la sala de operaţie, spuse Bernie. Îmi pare atât de rău, Samantha, mai adăugă şi-şi trecu degetele prin păr. Pot să stau cu el?

— Chiar despre asta am vorbit adineauri cu Jake. El e de părere ca tu şi bunicul să rămâneţi aici, iar pe ceilalţi să ne ducă la Salido. Eu vin înapoi mâine şi aduc maşina, ca să aveţi cu ce să vă întoarceţi acasă, zise scuturându-l uşor de mână. Şi nu-ţi mai face atâtea griji. O să se facă bine. N-ai de ce să te învinovăţeşti singur.

— Nu trebuia să-l las să ia motocicleta... Şi tu mi-ai spus asta.

— Gata, hai să nu mai vorbim despre asta. Mai devreme sau mai târziu tot ar fi avut şi el una.

Îl bătu pe umăr.

Când ieşiră din salonul lui Tom se crăpa deja de ziuă. Băiatul era încă adormit, dar dădea semne că avea să se trezească în curând şi de aceea o soră îi făcuse nişte calmante. Jake îl duse pe Asa la motel, lăsându-l pe Bernie cu Tom. Când opriră în faţa motelului, îi spuse lui Asa:

— Mâine Samantha o să aducă maşina pentru voi doi, iar eu am să vin în urma ei cu maşina mea.

— Mulţumesc, Jake, ne vedem mâine. Să sperăm că nu se mai întâmplă nimic.

Coborî din maşină şi dispăru în camera de motel, trăgând uşa după el. Ceilalţi o porniră spre casă şi când se apropiară de Salido zorile se revărsau pe pământ. Înspre răsărit cerul se colora în roz. Strada principală era numai ruine şi norişori de fum se mai ridicau ici şi colo învăluindu-i pe pompierii care nu părăsiseră zona.

— Cât or să mai stea pompierii?

— Încă vreo câteva ore, trebuie să verifice dacă nu mai e vreun focar de unde ar putea să izbucnească un nou incendiu.

Acasă se dădură toţi jos din maşină, mulţumindu-i somnoroşi lui Jake. Samantha, rămasă doar cu el în maşină, îşi puse mâna pe braţul lui.

— Îţi mulţumesc pentru tot ce ai făcut pentru noi în noaptea asta. Cred că ne-ar fi fost mult mai greu fără ajutorul tău.

— N-am făcut nimic deosebit.

Îi mângâie obrazul cu degetele, iar ea se lupta cu pornirea de a-şi întoarce capul şi a-l săruta pe mână.

— Lui Melody i-a fost dor de tine. O să-i spun că am fost împreună în noaptea asta. Vrei să vii într-o seară să iei masa cu ea?

— Da, acceptă ea invitaţia, simţind un fior în inimă. Să vedem cum ne programăm să stăm cu Tom, fiindcă o să aibă nevoie de noi lângă el.

— Sigur, mai vorbim.

— Jake, mulţumesc pentru seara asta, zise ea şi-l sărută uşor pe obraz, apoi se întoarse şi coborî din maşină.

El o conduse până la uşa de la intrare. De emoţie, simţi cum o căldură i se risipeşte în tot

corpul. Pe treptele de la intrare, se întoarse către Jake.

— Nu ştiu ce ne-am fi făcut fără tine. Gata întotdeauna să mă salvezi, şopti ea şi îi atinse încetişor gulerul cămăşii, dându-şi seama că degetul ei se sprijinea pe clavicula lui proeminentă. M-ai salvat din cămara încuiată, m-ai adus acasă de câte ori am avut nevoie, ne-ai dus pe toţi la Tom la spital. Îţi mulţumesc din suflet.

— O s-o fac cu plăcere ori de câte ori o să fie nevoie. Inclusiv în cazul cămărilor încuiate. Somn uşor, Samantha.

Se întoarse şi o porni spre maşină, repede, cu paşi mari, iar ea îşi simţea inima bătând nebuneşte. *Te iubesc, Jake Colby. Mai mult decât aş fi crezut. Mai mult decât ţi-am mărturisit!*

Din pricina lui Tom, a distanţei dintre Salido şi Monroe, abia în săptămâna următoare, luni seara, pe douăzeci şi şase iunie, putu să-şi dea o întâlnire cu Jake.

La şase veni să o ia. Samantha stătea la fereastră în camera ei de la etaj şi se uita la el cum întoarce maşina şi cum urcă treptele de la intrare. Inima bătea să-i spargă pieptul când îşi luă geanta şi o porni în goană pe scări în jos.

CAPITOLUL CINCISPREZECE

Se simţea cumplit de agitată pe când aştepta în sufragerie ca Jake să-şi termine vizita la Phoebe. O adusese cu el pe Melody, care se şi suise la Myra în poală, dar când intră Samantha în cameră se lăsă să alunece pe podea şi alergă în întâmpinarea ei. Samantha o ridică în braţe şi o strânse la piept.

— Ce mai faci, Melody? o întrebă privind-o în ochişorii negri şi vioi care semănau aşa de mult cu cei ai tatălui ei.

— Bine. Vii la noi astă seară şi o să mâncăm împreună.

— Sigur.

— Am o păpuşă nouă şi o cheamă Samantha.

— I-ai pus numele meu? întrebă simţind că Jake le priveşte cu atenţie.

Melody mirosea a trandafiri şi purta o rochiţă ecosez. Perişorul îi era strâns în vârful capului cu o panglică. Începu să se zbată în braţele ei şi Samantha o lăsă jos, urmărind-o cu privirea cum aleargă să ridice de jos o păpuşă cu părul lung şi blond.

— Uite-o pe Samantha!

Samantha zâmbi uitându-se la păpuşa cu ochi albaştri de sticlă şi gura desenată într-un surâs.

— E o păpuşă foarte frumoasă. Mai ales că o cheamă ca pe mine.

— Mi-a fost dor de tine, zise Melody atingând o buclă din părul Samanthei.

— Şi mie mi-a fost dor de tine, zise Samantha blând, în timp ce fetiţa o îmbrăţişa.

O strânse la piept şi simţi că i se pune un nod în gât. Nu putea să suporte privirea lui Jake, aşa că închise ochii, se aplecă spre Melody şi îi şopti la ureche:

— Diseară o să stăm amândouă.

Melody îi zâmbi şi se ridicară amândouă în picioare. Jake era lângă ele şi se uita grav la Samantha. O luă pe Melody de mână.

— Spune-le la revedere şi invită-i pe la noi.

Copilul flutură din mânuţă.

— Vă aşteptăm...

Cu mâna cealaltă, Jake o luă pe Samantha de braţ şi se îndreptară toţi trei spre maşină, unde o instalară pe Melody între ei. Pe drum şi la cină vorbiră cu şi despre Melody, iar după cină Samantha îi citi fetiţei trei poveşti. Melody stătea la Samantha în poală şi-i răsucea între degeţele o buclă de pe tâmplă. Când Samantha dădu o pagină, îşi ridică ochişorii spre ea şi spuse:

— N-ai mai venit de mult să mă vezi.

— Da, şi mi-a fost dor de tine, zise ea fără să se uite la Jake.

— Tati mi-a spus că ai fost plecată foarte departe. Şi că o să pleci şi în Anglia şi că asta e mai departe decât foarte departe.

— Da, e departe, dar mai e până o să plec în Anglia.

— Când o să te întorci o să vii să mă vezi şi pe mine?

— Mi-ar plăcea tare mult, Melody, zise Samantha aplecându-se şi strângând-o în braţe.

Atunci fetiţa îşi încolăci mânuţele în jurul gâtului ei.

— Te iubesc, Samantha.

Samantha se simţea de parcă s-ar fi rupt în două.

— Şi eu te iubesc, zise duios, închizând ochii şi strângând copila la piept.

Îşi simţea inima zdrobită şi, totodată, plină de iubire pentru această fetiţă atât de deschisă, de dulce şi de drăgăstoasă, gândindu-se ce norocos era Jake că o avea pe Melody.

Melody se cuibări înapoi în poala Samanthei şi arătă cu degetul spre carte.

— Citeşte.

În timp ce citea, Samantha se uita din când în când în cealaltă parte a camerei. Jake stătea liniştit şi n-o slăbea din ochi. Un picior îl ţinea îndoit, iar celălalt întins pe podea şi în mână îşi luase o bere rece.

Îşi întoarse privirile spre carte ca să continue lectura, dar inima îi bătea repede şi emoţia punea stăpânire pe ea.

Când se termină cartea, Melody se răsuci încercând să ia alta, dar Jake o culese din braţele Samanthei.

— Doamna Latham aşteaptă, e timpul să treci la culcare.

— Numai o poveste, te rog...

— Pentru astă seară, gata! zise ridicând-o în braţe cu o mână, iar cu cealaltă dându-i părul la o parte de pe faţă. Samantha ţi-a citit trei poveşti. E timpul să te duci la culcare.

— Noapte bună, Samantha, zise Melody dându-i o sărutare.

— Noapte bună, Melody, zise Samantha şi se aplecă mai mult, cu intenţia să-i dea şi ea o sărutare, dar Melody se răsuci şi o prinse de gât.

— Vreau să stai aici cu tati şi cu mine.

— Eşti o fetiţă drăguţă, spuse cu glas stins şi inima începu să-i bată nebuneşte. Mi-ar plăcea şi mie, dar am un serviciu, trebuie să merg în diferite locuri, aşa cum şi tăticul tău trebuie să meargă la muncă.

Îşi simţi gura uscată când întâlni privirea încărcată de dorinţă a lui Jake. O văzuse pentru o clipă – şi nu se înşelase. Apoi acea pâlpâire pătimaşă dispăru.

— La culcare! anunţă el şi făcu stânga-mprejur. Mă întorc repede, îi zise Samanthei şi dispăru în hol cu Melody.

Dintr-o dată, Samantha începu să nu se simtă în largul ei; n-ar fi trebuit să fie aici dacă nu avea de gând să se conformeze pretenţiei lui. El nu se răzgândise, dar nici ea nu putea încă să conceapă să-şi lase postul. Când Jake se întoarse în cameră, se ridică în picioare şi îşi luă geanta.

— Poate că ar fi bine să plec chiar acum.

Jake încuviinţă din cap şi se îndreptă cu paşi mari spre hol. La uşă se opri şi se întoarse cu faţa spre ea.

— Lui Melody i-a fost atât de dor de tine, rosti cu glas stins. După ce am fost împreună în noaptea aia cu focul şi în ziua următoare, m-am gândit că aş putea să te invit aici ca s-o fac pe ea fericită; eram convins că voi reuşi să-mi domin sentimentele. Dar se pare că nu merge şi acum nu mai vreau deloc să mă prefac. De ce nu vrei să rămâi cu mine în noaptea asta?

Întrebarea rămase în aer. Samantha se gândea la toată suferinţa prin care trecuse, la întrebările pe care şi le pusese ea însăşi, la cât de mult îl dorea.

— Şi mie mi-a fost cumplit de dor de tine.

Ochii lui se micşorară, o prinse de bărbie şi îi ridică faţa spre el.

— Vrei să renunţi la postul ăla? întrebă cu vocea devenită deodată aspră.

Se uita fix la Jake, iar întrebarea lui i se răsuci în minte şi în suflet.

— Nu, Jake.

Se întoarse şi deschise uşa, iar ea păşi afară. Asta dorea? Iar el chiar nu putea să cedeze? Se întoarse brusc către Jake.

— Eşti la fel de categoric? întrebă gâtuită de emoţie şi aşteptă, cu răsuflarea întretăiată şi inima zvâcnindu-i puternic, răspunsul lui.

— Ştiu că ţi se pare lipsit de sens, Samantha, să-mi doresc o soţie care să stea acasă, dar eu aşa simt. Am mai avut o altfel de căsnicie. Da, sunt la fel de categoric, deşi te iubesc şi te doresc atât de mult.

Răspunsul lui i se înfipse în inimă ca o lamă ascuţită de pumnal. Oftă din tot sufletul, îşi îm-

preună mâinile şi se îndreptă spre maşină luptându-se să nu izbucnească în lacrimi. De ce se supusese singură la o astfel de scenă, din nou? El conducea repede către oraş. Tăceau amândoi. În cele din urmă începură să discute despre foc.

— Ai vorbit cu Kyriakos?

— Da, o să reclădească totul întocmai cum a fost înainte. Şi asta o să-i facă fericiţi pe cei care începuseră afaceri în oraş, răspunse din vârful buzelor. Se simţea de parcă ar fi fost ruptă în mii de bucăţele.

— Cum s-a simţit azi Tom?

— Mai bine, mâine o să-i dea drumul acasă. O să-l aducă Bernie şi o să meargă şi Myra cu el. Toată povestea asta l-a afectat foarte tare pe Bernie. Motocicleta s-a făcut praf, dar a spus că nu mai vrea alta. Caută o maşină.

— Se pare că într-adevăr a învăţat ceva din întâmplarea asta.

Ce calm putea să stea de vorbă Jake! Nu avea de gând să accepte nici un compromis! Iar ei nu-i rămânea decât să se conformeze dorinţei lui. Dar nu i se părea fair play. Şi, indiferent că asta era bine sau rău, nu avea de ales, fiindcă el nu accepta decât varianta asta.

— O să-ţi faci mai puţine griji dacă o să-şi ia maşină, zise când ajunseră în faţa casei ei.

— Noapte bună, Jake, spuse ea şi coborî.

Se dădu şi el jos şi merse tăcut alături de ea, până la uşă. Degetele lui, pe care le simţea abia atingându-i braţul, îi sporeau durerea. Îl iubea şi nu voia să se despartă, uitându-se lung după el cum pleacă din viaţa ei.

În capul scărilor Jake se opri.

— La revedere, Samantha, spuse scurt, apoi se întoarse şi străbătu curtea cu paşi mari.

Dindărătul unei perdele groase de lacrimi, Samantha se uita cum se îndepărtează. Era sigură că asta vrea? Se grăbi să urce la ea în cameră, salutând-o din mers pe Phoebe când trecu prin dreptul sufrageriei. Închise uşa şi se sprijini cu spatele de ea, ducându-şi mâinile la inimă. Avea impresia că o să-i sară din piept. Suferea, îl voia şi pe el şi postul de la Kyriakos. Dar nu ţinea la carieră la fel de mult cum ţinea la Jake. Cugetase îndelung la asta în nopţile de singurătate, în orele interminabile în care fusese departe de el, în camerele pustii de hotel care semănau toate între ele. Şi amintirile despre aeroporturi i se învălmăşeau în minte – simple locuri prin care treci ca să te duci undeva. Toate arătau la fel, sticlă şi oţel, mochete, monitoare şi birouri.

"Jake", suspină ştiind că nu va renunţa la el pentru toate astea. Mai erau atâtea joburi! Ar fi acceptat să lucreze în Salido, la restaurant. S-a gândit la posibilitatea asta, ca să nu-l piardă pe Jake.

Ar fi vrut să se repeadă la telefon şi să-l sune imediat ca să-i ceară să vină înapoi, dar şovăia pentru că trebuia să fie sigură de ea însăşi. Nu putea să dea cu piciorul la toate şi apoi să descopere că făcuse o îngrozitoare greşeală... şi să le facă rău şi lui Jake şi lui Melody, tânjind după ceva ce ei nu-i puteau da.

Gândul că-i va telefona, că-i va spune că s-a răzgândit era prima fărâmă de fericire de când

rupsese legătura cu Jake. Dorul de el o mistuise în fiecare zi şi în fiecare noapte şi nici un post şi nici o sumă de bani, fie ea cât de mare, nu puteau să atârne mai mult în balanţă ca pierderea lui Jake.

Străbătu încăperea cufundată în întuneric şi se duse la fereastră, aşa cum făcea când venea de la întâlnirile cu el. Se uita la plopi şi şi-l închipuia îndreptându-se spre casă.

"Te iubesc, Jake...", şopti, ştiind că aşa este şi că aşa va fi mereu. În loc să se micşoreze cu trecerea timpului, durerea de a-l fi pierdut devenea tot mai profundă, tot mai chinuitoare. Şi probabil că şi el simţea la fel, judecând după ceea ce făcuse şi spusese săptămâna asta. Încă o mai iubea! Şi ce avea de făcut era sau să renunţe la el sau să facă aşa cum spunea el. Imediat! Iar aşa cum spunea el părea să fie calea care duce la fericire.

"Jake", suspină iarăşi şi-şi dădu un termen de o săptămână – timp în care să-şi schimbe serviciul, să vadă ce poate să găsească, să fie absolut sigură ce vrea. Apoi va putea să-i telefoneze.

CAPITOLUL ŞAISPREZECE

Sub un cer albastru şi limpede de iunie, în căutarea unui juncan care se rătăcise, Jake sălta în şa şi se apleca în faţă atunci când calul lui lua pieptiş o coastă de deal. De obicei călărea relaxat, dar azi era agitat şi nerăbdător, cu nervii încordaţi ca un arc. Încerca să se concentreze numai asupra a ceea ce avea de făcut.

Foşnetul ierburilor înalte era întrerupt numai de tropotul calului. Nu dormise noaptea trecută, de fapt nu prea dormise nici cu o noapte înainte. O iubea pe Samantha, Melody o îndrăgea şi ea, îi fusese dor de ea şi o dorea cu disperare. Şi o dată cu ea îi pierduse pe toţi ai ei, pe Asa, pe Phoebe, pe Myra, pe băieţi. Şi, de fiecare dată când se gândea la asta, ajungea la aceeaşi concluzie.

Ştia că Samantha încă îl mai iubeşte. Dar nu atât de mult cât îşi iubea postul!

La naiba, gândi, trebuie să fie o cale de compromis, deşi, când îşi amintea că Samantha o să plece în Anglia să inaugureze un nou restaurant, îşi spunea că nu are cum să nu fie neclintit în decizia lui.

N-ar fi vrut s-o mai vadă plecând de la fermă, pentru că ştia cât suferise şi ştia că şi Melody fusese tristă din cauza asta. Întrebase în fiecare zi de Samantha, iar acum îl rugase să o ducă din nou în oraş să o vadă.

Privea în gol, se uita apoi la ferma lui, la care ţinea atât de mult. Viaţa era plăcută aici, tihnită. Dar acum parcă toată această pace dispăruse. Închise ochii. Sufletul îi era îndurerat. Îşi încleştă pumnii.

Samantha! Îi văzuse ochii albaştri iluminaţi de fericire, o cunoscuse în momente de pasiune, cu trupul arcuindu-se sub al lui, cu coapsele unduindu-se. O revedea în minte citindu-i sau spunându-i poveşti lui Melody. Îmbrăţişă cu privirea, de pe culmea aceea de deal, întreaga întindere a câmpiei. Privea râul şerpuitor care mărginea pajiştile. Toate erau ale lui, dar acum, fără Samantha, îi păreau pustii. Şi Melody... care era tot mai abătută din pricina acestei absenţe...

Dacă ar vinde ferma şi s-ar muta la oraş... Dar acest gând nici nu prinse bine formă că-l şi alungă. Îşi iubea pământul şi nu avea să renunţe la el! Era moştenirea lui, viaţa lui şi era moştenirea pe care avea să i-o lase el lui Melody.

În zare vedea silozurile şi toate amenajările, rezervoarele de petrol... Se ridică în scări. Hotărârea lui era luată. Toate investiţiile lui erau în grâne şi terenuri, dar toate parcă nu mai aveau nici o noimă acum.

Dacă ar cumpăra *el* blestematul ăla de restaurant din oraş, Samantha ar putea să lucreze acolo atâta timp cât ar pofti. Se încruntă gândindu-se

ce ar însemna să răscumpere Salido Sam's. Acum, după acest incendiu, tranzacţia putea fi mai dificilă sau, dimpotrivă, mai uşoară, totul depindea de Kyriakos. S-ar putea să nici nu vrea să audă, oricât de tentantă ar fi fost oferta lui Jake. Lăsa calul să meargă în voia lui şi se gândea numai la cumpărarea restaurantului.

Inima bătea să-i spargă pieptul, se simţea de parcă ar fi descoperit o mină de aur. Îşi struni calul. Îl mână spre casă şi dădu câteva telefoane – contabilului, avocatului.

Samantha se uita la Tom cum stătea întins pe divan, patul improvizat pentru el. Atât timp cât avea ghipsul şi trebuia să umble în cârje nu trebuia să se forţeze în sus şi în jos pe scări. Myra îi aducea o îngheţată mare cu ciocolată, iar Phoebe punea pe colţul mesei nişte cărţi.

În timp ce Myra traversa camera, Samantha o studia, dându-şi seama că accidentul lui Tom o schimbase profund. Ca şi pe Bernie. Myra se îmbrăcase cu jeanşi şi tricou, iar stratul gros de machiaj dispăruse. Samantha se gândea că toată această schimbare i se datora lui Bernie, ştia că el vorbise cu Myra.

Nu ştia cât o s-o ţină pe Myra, dar această schimbare era reconfortantă, liniştitoare. La o zi după ce venise acasă, Tom primise vizita colegilor lui de liceu. Din Monroe nu venise nimeni să-l viziteze, iar Samantha se întreba ce s-o fi întâmplat cu noii lui prieteni de acolo.

În acea vineri dimineaţă, înainte de a pleca la întâlnirea pe care o avea cu Eldon Kyriakos, la

noul hotel din oraş, se oprise lângă Tom. Era întins pe divan, cu privirea pierdută în gol.

— Vrei să-ţi aduc ceva înainte să plec?

— Nu, mulţumesc, Samantha, spuse grav, uitându-se atent la ea. Îmi pare rău că am luat motocicleta, tu mi-ai spus să n-o iau. N-o să se mai repete.

— Bine, Tom.

— Am simţit că trecea un tren accelerat peste mine, apoi nu-mi mai aduc aminte de nimic. Şi n-am văzut nici focul. Nici nu-mi vine să cred că n-am văzut focul, că n-am văzut cum ard toate clădirile alea. Cred că a durat câteva ore.

— Da. Când ne-am întors de la spitalul din Monroe, de la tine, încă mai ardea.

— În seara aia Jake te-a adus acasă?

— Da.

— E un tip de treabă. N-o să mă mai întâlnesc cu băieţii ăia, am terminat cu ei.

— Mă bucur, Tom, spuse ea zâmbind.

— O să te împaci cu el?

— Poate.

Sună telefonul şi ea alergă să răspundă, pentru că ai ei mai dormeau încă în camerele lor de la etaj.

— Samantha?

Vocea lui Jake făcu să-i stea inima-n loc.

— Eu sunt.

Apucă telefonul şi se mută în camera de alături, închizând uşa ca să poată să vorbească nestingherită. Vedea pe fereastră straturile de flori în toate culorile curcubeului pe care le plantase Phoebe.

— Aş vrea să vorbesc ceva cu tine. Pot să trec să te iau după-amiază pe la patru? Ai vrea să luăm cina la mine şi să stăm apoi liniştiţi de vorbă, fără să ne deranjeze nimeni?

— Da, răspunse şi inima începu să-i bată năvalnic.

— Bine. Atunci o să vin la tine. La revedere, iubito!

— La revedere, Jake, spuse încetişor.

Puse receptorul în furcă şi recapitulă ce avea de făcut în cursul zilei şi ce trebuia să-i spună lui Jake.

Simţi că pulsul i se accelerează când intră în biroul improvizat al firmei Kyriakos Enterprises. Eldon Kyriakos se ridică de la biroul lui şi veni să-i strângă mâna. O măsură rapid cu o privire protocolară, cu un zâmbet pe buze.

Samantha îmbrăcase o rochie bleumarin de mătase, cu guler alb, iar părul îl avea coafat stil paj. Ştia foarte bine ce avea să-i spună domnului Kyriakos.

— Ia loc, o pofti el. Trebuie să discutăm despre planul de reconstrucţie, arhitecţii vor desenele tale înainte de a porni proiectul.

— Sigur.

— Ai făcut o treabă bună cu restaurantele, Samantha. O treabă foarte bună.

— Vă mulţumesc, spuse puţin mirată de căldura din glasul lui.

Sclipirea din ochii lui Eldon Kyriakos îi dădu de înţeles că avea ceva deosebit de important să-i comunice.

— Am vorbit la Tulsa cu Ed. Mi-a spus că se descurcă bine şi că nu e nevoie să te duci din nou acolo.

— Bine. Am ştiut că or să se descurce de minune. Domnule Kyriakos, v-am solicitat această întrevedere pentru că doream să vorbesc ceva cu dumneavoastră.

— Sigur.

— Postul pe care mi l-aţi oferit este minunat. Mi-a plăcut enorm această muncă foarte incitantă.

— Ai făcut treabă bună şi în plus ai căpătat mai multă încredere în tine, Samantha. Întotdeauna e interesant să vezi oamenii schimbându-se în felul acesta.

— Vă mulţumesc. Dar trebuie să vă mărturisesc cu mare regret că, din motive personale, trebuie să mă retrag.

Ochii lui se măriră surprinşi o fracţiune de secundă, dar îşi recăpătă imediat expresia obişnuită şi un zâmbet îi înflori pe faţă.

— Îmi pare teribil de rău că trebuie să te pierd. Ai primit altă ofertă?

— Am să mă mărit şi nu mai vreau să lucrez. Vreau să stau acasă cu soţul şi cu familia, spuse dintr-o suflare.

Se întreba dacă îi va oferi postul de la Salido Sam's, din oraşul ei natal, şi dacă îi va spune că pentru deschiderea de noi restaurante avea să angajeze pe altcineva. El dădu din cap.

— Îmi pare rău. Băiatul, în schimb, e norocos. Vă urez din inimă multă fericire şi aştept o invitaţie la nuntă. E vorba de Jake Colby, nu-i aşa?

Simţi din nou o strângere de inimă gândindu-se la restaurant, dar Jake era pentru ea mult mai important.

— Da, e Jake Colby. Sigur că o să vă trimit o invitaţie la nuntă.

Zâmbi, uşurată de povara care până atunci îi apăsase sufletul.

— O să-mi lipsească munca asta şi restaurantul. Sunt o parte din viaţa mea.

Se ridică, iar Eldon Kyriakos o imită.

—.Multă fericire, Samantha!

— Vă mulţumesc, spuse şi îi întinse mâna.

Kyriakos i-o prinse cu căldură.

— Am ştiut din prima zi când te-am întâlnit că o să faci treabă foarte bună. Îmi pare rău că te pierd, dar îţi doresc numai bine.

— Mulţumesc.

Deschise uşa.

— Să nu uiţi de invitaţia de nuntă!

— N-o să uit, spuse întorcând capul. Kyriakos zâmbea.

Când ieşi afară i se păru că soarele străluceşte mai tare, că întreaga lume străluceşte. Se uită la ceas. Începea să numere orele care-i mai rămâneau până la întâlnirea cu Jake. O zări pe Ellie şi îi zâmbi.

— Bună, Ellie!

Ellie dădu din cap şi traversă luând-o pe partea cealaltă. Samantha oftă, spunându-şi că anumite lucruri nu se vor schimba niciodată. Acum era sigură că nu va mai fi niciodată singură în camere pustii de hotel. În drum spre casă se opri să stea de vorbă cu trecătorii prietenoşi şi nu

se mai simţi aşa afectată din pricina celor care nu-i mai vorbeau.

Vreo jumătate de oră făcu o baie fierbinte. Îi rămânea destul timp să-şi aleagă pe-ndelete toaleta. Se schimbă de trei ori până se hotărî să se îmbrace cu vechea ei rochie albastră cu bretele, care îi plăcuse întotdeauna lui Jake. Îşi spălă şi-şi uscă părul, lăsându-l apoi să se reverse, ondulat, pe spate.

În sfârşit, Jake era aici! Stătea de vorbă cu Tom. Când Samantha intră în sufragerie, Jake se întoarse şi o privi insistent. Pulsul Samanthei o luă razna – încă un semn că hotărârea ei era corectă. Jake veni în întâmpinarea ei.

— Bună.

— Tom se simte mai bine.

— Mă bucur. Eşti gata?

Samantha încuviinţă din cap.

— Pe curând, îi mai zise Jake lui Tom.

Acesta le făcu semn cu mâna şi, după ce Jake o luă pe Samantha de braţ, se concentră din nou asupra televizorului.

— Melody e la Dallas, la bunici. O să mă duc joi după ea.

— Mi-e dor de ea, spuse Samantha dându-şi seama că or să fie singuri când are să-i dea vestea cea mare. Cum a fost la Dallas?

— Bine zise el în timp ce se suiau în maşină.

Începu să conducă şi să povestească despre fermă. Samantha îl studia şi inima îi bătea fericită. Îmbrăcat cu jeanşi, cu cămaşă cadrilată de bumbac şi încălţat cu cizme, era viril, atrăgător, într-un cuvânt, bărbatul pe care-l iubea.

Ar fi vrut să-i spună chiar acum, dintr-o suflare, ce hotărâre luase, dar aştepta să ajungă la fermă, pentru că acum el trebuia să conducă maşina.

— Te-ai îmbrăcat ca la una din primele noastre întâlniri...

— Şi îţi place?

— Da, eşti minunată, eşti superbă!

Îşi dădu seama că e fericit, că e din nou mulţumit şi se întreba de unde această schimbare, de vreme ce ea încă nu-i spusese surpriza.

— Pari mulţumit, Jake Colby!

— O să vezi tu cât de mulţumit sunt când n-o să mai fiu la volan. Azi mi se pare că drumul ăsta se tot lungeşte şi că nu mai are sfârşit.

— Cărui fapt se datoreşte buna ta dispoziţie?

O privi.

— Mă mai şi întrebi? spuse tărăgănat, mângâind-o cu priviri fierbinţi la care întreaga ei fiinţă răspundea.

— Jake! Uită-te pe unde mergi!

— M-ai întrebat, trebuie să-ţi răspund. E vară şi sunt cu tine. E de ajuns ca să fiu binedispus, Samantha.

— De acord, zise gravă, gândindu-se la zilele de chin pe care le trăiseră, bucuroasă că totul se terminase. O, Jake, grăbeşte-te să ajungem odată! Vreau să coborâm din maşina asta şi...

— Spune mai departe! Şi ce?

Îşi întoarse privirile spre fereastră, lăsându-l să conducă.

— Cred că ar trebui să abordăm subiecte mai puţin periculoase.

— Ca de pildă?

— Uite, mătuşa Phoebe, ieri, când şi-a condus turiştii în cimitir, le-a spus, ca de obicei, că este o descendentă a Draytonilor. Un bărbat din grup era membru al organizaţiei Fii şi Fiicele Foştilor Proscrişi din Vest şi i-a propus să se înscrie şi ea în organizaţia lor. Se pare că se potriveşte de minune cu tipul. Dar dacă se duce la ei, o să trebuiască să scrie despre arborele genealogic al familiei.

Jake izbucni în râs.

— Va trebui să se documenteze!

— Bunicul spune că Phoebe se laudă în gura mare că e rudă cu nelegiuiţii ăia pentru că-i jefuieşte pe turiştii ei pretinzând câte zece dolari de căciulă când îi duce să le arate cimitirul.

— Azi dimineaţă am vorbit cu Asa. O să inaugureze campionatul de pescuit pe Lacul Lewiston chiar anul ăsta.

— Bunicul? Nu mi-a spus nimic despre asta, dar îmi pare bine, fiindcă ştiu că de mult îşi dorea aşa ceva. Crede că ştie unde se pot prinde cei mari peşti din acest lac.

Era tot mai exuberantă, mai nerăbdătoare şi mai comunicativă cu fiecare milă pe care o parcurgeau. Ardea de nerăbdare să-i spună lui Jake că se răzgândise. Când Jake coti pe drumul care ducea la fermă deveni liniştită, ştiind că totul avea să fie aşa cum sperase. După ce străbătu cam un sfert de milă, Jake opri în dreptul unei pajişti străjuite de un stejar. Se dădu jos din maşină şi veni să-i deschidă şi ei uşa.

— Hai jos, Samantha!

Ridică din sprâncene şi îl privi nedumerită.

— Jake...

Se înălţă pe vârfuri, o cuprinse cu braţele şi o luă pe sus, purtând-o până pe panta de sub stejar, unde o aşeză pe picioarele lui.

— Este una din iubirile vieţii mele, zise el făcând un gest larg cu mâna.

Samantha se uita la ferma întinsă, scăldată în verdele sănătos al verii. Câmpul se întindea cât vedeai cu ochii. Din loc în loc, pâlcuri de copaci, poteci şi drumuri şerpuite. Câmpul era imens şi ştia cât de mult îşi iubeşte Jake pământul, ştia că e o parte din viaţa lui.

Întoarse capul. Jake era grav şi o privea cu ochii lui negri, adânci. Inima începu să-i bată şi mai tare când descoperi patima întipărită pe acest chip. Nu exista nici o îndoială în legătură cu ceea ce simţea Jake în acel moment.

— Te iubesc, Samantha, şi vreau să fii soţia mea. Astăzi m-am întâlnit cu Eldon Kyriakos şi i-am propus să cumpăr Salido Sam's. Or să fie ale mele, spuse cu o voce din ce în ce mai emoţionată în timp ce ochii îi scânteiau ca tăciunii aprinşi. Astfel, o să lucrezi unde o să vrei, unde o să vrem amândoi să lucrezi...

Se uita la el buimacă.

— Jake, cum ai să poţi să cumperi toate restaurantele alea? Ai vândut ferma?

— Nu. N-am vândut-o, spuse repede, hotărât. Am garantat cu ea la bancă. Am pământuri şi petrol şi mai pun şi ceva bani, aşa că i-am făcut lui Kyriakos o ofertă a naibii de mare, pe care n-a putut s-o refuze.

Şocată, Samantha reuşi, totuşi, să îngaime:

— Te-ai împrumutat şi ai garantat cu ferma... şi toate astea... pentru mine?

— Da. La naiba! Te iubesc...

Ochii lui se aprinseră şi mai tare şi o trase lângă el. Îi acoperi gura cu gura lui, într-o lungă, apăsată, adâncă sărutare, ca să poată simţi toată căldura din ea. Samantha îşi încolăci braţele în jurul lui, gemând de dorinţă, presându-l cu coapsele. Simţea că se topeşte de dragul lui, de dragul a ceea ce făcuse. Şi el era aici, strângând-o în braţe, sărutând-o.

Se aplecase asupra ei şi o săruta cu pasiune. Mâinile căutară cu disperare fermoarul, îl smuciră în jos, îi smulseră rochia să-i dezgolească pieptul. Rămasă doar în bikini minusculi şi transparenţi, îi cuprinse în palme formele pline, calde, degetele lui mângâindu-i sfârcurile, în cercuri mici, şi asta o făcea să vibreze toată.

Samantha îşi simţea sufletul plin de plăcere şi de dorinţă. Îi trase cămaşa afară din pantaloni. El şi-o smulse şi-şi trase de pe el jeanşii şi chiloţii, întinzând-o pe Samantha pe pământ.

— Jake, e atât de mult de când...

— Al dracului de mult, zise scurt.

Se simţea scuturată de dorinţă. Începu să-l mângâie uşor pe tot corpul, pe pieptul larg, alunecând în jos spre coapsele lui suple, spre bărbăţia care o aştepta. El alunecă între picioarele ei, iar în ochii lui negri era şi promisiune şi implorare. Se lăsă în ea, încet, făcând-o să se arcuiască şi să se strângă în jurul lui. Cu o devastatoare plăcere, Samantha se agăţă de el, ştiind că asta era ceea ce-şi dorea, tot ce dorea. El se cufundă în

ea până când o făcu să se simtă plină de el, pătrunsă de el, contopindu-se amândoi în unduirea clipelor eterne.

— Samantha, o strigă cu glas răguşit şi îi întoarse capul ca să o sărute – fierbinte, sălbatic.

Se simţea de parcă s-ar fi prăbuşit într-o prăpastie. Se mişca în acelaşi ritm cu el şi deodată ceva ca o explozie îi cuprinse toată fiinţa – extazul, fizic şi emoţional. Îl simţea greu peste ea, amândoi respirau sacadat, ea îl mângâia pe spatele gol, neted.

— Nu e chiar cum mă gândisem că o să ne petrecem seara, spuse Jake. Dar nu mai puteam să aştept.

O rostogoli şi se uită drept în ochii ei:

— Te măriţi cu mine?

— Da, şopti ea.

Îl strânse şi mai tare în braţe, iar el chicoti încetişor.

— M-am tot întrebat ce trebuia să fac ca să te câştig, iubita mea.

— N-ar fi trebuit să faci tot ceea ce ai făcut, zise ea în timp ce se ridica. Jake, nu trebuia să cumperi restaurantele Salido Sam's. Azi dimineaţă mi-am dat demisia.

— Ce-ai făcut? căscă el ochii.

— Poate că n-ar fi trebuit să încercăm să ne facem surprize unul altuia... Mi-am dat demisia.

Se uita prostit la ea, iar Samantha începu să se întrebe dacă nu făcuse un şoc.

— Jake?

Un zâmbet îi înflori atunci pe toată faţa şi o trase din nou jos, lângă el:

— Să mă ia naiba, femeie! Mă iubeşti aşa de mult că ai dat-o încolo de carieră?

— Da, Jake, da!

Se ridică din nou şi îl privi provocator, întrebând cu voce gâtuită de emoţie:

— Vrei să-mi arăţi cât de tare mă iubeşti şi tu?

Îşi duse mâna într-o prelungită mângâiere pe picioarele lui, pe coapsele lui. Ochii lui Jake scânteiară şi o trase spre el să o sărute. Când se ridică să o privească, ea îi mângâie bărbia şi spuse:

— Jake, nu mai puteam. Îmi lipseai şi munca nu mai părea la fel de frumoasă. Nimic nu mai era la fel. Tot farmecul vieţii dispăruse.

O sărută pe gât, alunecând cu sărutările spre ureche.

— Ştiu.

Ea îi cuprinse faţa cu mâinile şi îl studie.

— Nu trebuia să cumperi restaurantele.

— Am făcut un împrumut.

— Oh, Jake, cred că te costă o avere...

Râse.

— Nu-ţi mai face atâtea griji...

O sărută duios, apoi continuă:

— M-am consultat cu câteva persoane. E o investiţie bună. N-o să mai deschid alte restaurante până când nu le pun pe astea pe picioare. El le deschidea într-un ritm care mie mi se pare prea iute. O să păstrăm toate restaurantele care există acum, în afară de cel din Seattle. Şi asta numai fiindcă e cel mai departe. La Dallas, la New Orleans, la Chicago se ajunge mai uşor.

— Dar cel din San Francisco?

Jake zâmbi.

— Aduce un profit frumuşel. O să-l păstrăm atâta vreme cât se menţine în situaţia asta. Tu poţi să lucrezi la restaurantul din Salido, dacă o să vrei, sau să stai acasă, dacă aşa o să hotărăşti.

Se uită repede la el.

— Când or să refacă restaurantul, sper să facă acolo o cămară mare cu o fereastră mică, mică.

Zâmbi mângâind-o uşor pe coapse.

— Mai trebuie să iei o hotărâre... când ai vrea să avem nunta?

— Da, parcă-mi aduc aminte de un foarte frumos inel...

— A! făcu Jake şi se ridică în picioare cu jeanşii în jurul gleznelor. Căută în buzunar şi scoase afară un săculeţ de plastic pe care îl desfăcu.

— Am băgat cutia în el s-o protejez.

Îi luă mâna şi îi puse inelul pe deget.

— Ce frumos e, Jake! spuse fluturându-şi degetele în aer şi întorcându-se să-l sărute, pierdută.

Jake începu să o mângâie, apoi o trase sub el.

— O să-mi fie spatele plin de pietre şi beţişoare.

El începu să râdă şi se ridică.

— Asta înseamnă că o să fii o părticică din natură.

— Da?! Atunci, hai să facem schimb de locuri, întinde-te tu pe pământ, tipule...

Se răsuci şi o trase peste el, o sărută şi o înlănţui cu braţele.

În ultima sâmbătă din iulie, îmbrăcată într-o rochie albă de satin, cu voalul pe faţă, Samantha păşea în biserică. Tot ce văzu era că Jake o aştepta, îmbrăcat într-un costum elegant. Asa o conducea la braţ. Myra, Nedra şi Lori erau domnişoare de onoare, şi, desigur, Melody, cea mai mică domnişoară de onoare: Iar Bernie, Tom şi Ryan Cain, cavalerii de onoare.

Înainte de a pleca în călătoria de nuntă, Jake îi zise lui Melody:

— Noi plecăm, draga mea, şi ne întoarcem peste cinci zile. După aceea, însă, plecăm într-o excursie în Disney Word cu toţii. Toţi nouă.

Îi făcu Samanthei cu ochiul. Melody începu să râdă, îl îmbrăţişă şi fugi la Samantha. Când aceasta o ridică în braţe să o sărute, o cuprinse cu mânuţele pe după gât.

— Eşti frumoasă, îi spuse atingând voalul de pe faţa Samanthei.

— Mulţumesc. Şi tu eşti frumoasă, Melody.

— Tati a spus că pot să-ţi spun mami dacă vreau.

— Aşa e, poţi să-mi spui aşa dacă vrei. Mi-ar plăcea mult, Melody.

Fetiţa zâmbi.

— O să pot să stau şi la tine acasă, cu Myra, şi cu mătuşa Phoebe, şi cu Asa?

— Sigur.

Jake o luă pe Melody şi o puse jos, prinzând-o de mână.

— Hai să-l căutăm pe Asa şi să-i spunem la revedere. Fata mea a adoptat şapte noi membri în familie.

— Care or să fie foarte fericiţi de această adopţiune.

Îl găsiră pe Asa, apoi luând-o din nou de mână pe Melody îi promise:

— O să te sunăm în fiecare zi.

O strânse din nou în braţe şi îi mai dădu o sărutare. O sărută şi Samantha încă o dată, după care se răsuci spre Asa.

— Ne întoarcem peste câteva zile.

— Îmi pare bine că eşti fericită, draga mea. Restaurantul ne-a adus o mulţime de lucruri bune, dar cel mai bun lucru e Jake.

— Aşa ziceam şi eu.

Îl sărută pe Asa şi apoi pe toţi ceilalţi şi plecară.

Patru ore mai târziu, Jake închidea uşa vilei din Akumal şi o lua în braţe pe Samantha.

— Doamnă Colby, puteam să te duc oriunde ai fi dorit în lumea asta, Elveţia, Australia...

— Dar eu am ales locul ăsta, zise încolăcindu-şi braţele în jurul gâtului lui.

Se gândea că era cea mai norocoasă femeie de pe Pământ. Îşi ridică faţa spre el şi-i întâlni ochii negri, plini de iubire.

— Samantha, totul are să fie atât de frumos, spuse şoptit, trăgându-i în jos fermoarul de la rochia turcoaz.

Se aplecă să o sărute. Ea se prinse strâns de el, cu inima îmbătată de fericire. Ştia că iubirea lor va dura atâta timp cât vor trăi.

STRĂFULGERAT DE IUBIRE

Prima căsătorie a lui **Jake Colby** cu un superb manechin a fost un dezastru. Asta l-a făcut să deteste femeile ambiţioase, care pun cariera mai presus de orice.

Când a întâlnit-o pe **Samantha Bardwell,** aceasta nu era decât o fată de provincie. Acum are însă o afacere în stil mare. În adâncul sufletului, Jake ar vrea să creadă că Sam a rămas aceeaşi femeie de care s-a îndrăgostit.

Dar oare mai este ea aceeaşi? Sau este gata să renunţe la dragostea lor pentru o lume de fast şi bogăţie?

COLECŢIA

LUCKY IN LOVE

NOROCOS ÎN DRAGOSTE

CEZARA

ISBN: 973-96137-6-4

Lei 2400